

ΜΠΟΡΕΙΤΕ

ΕΤΟΣ 14^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 4-(673)

Σελ. 60

Η ΜΗΤΕΡΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

Ἡ μητέρα βρισκόταν πλάι στο προσ-
κέφαλο τοῦ γυιου της.

Τῆς τὸν εἶχαν πάλι ἀναίσθητο, πλημμυρισμένο στο ἀίμα
του, σχεδὸν νεκρό, ἀπὸ μιὰ πληγὴ πού εἶχε ἀνοίξει ὁ ἴδιος,
φυτεύοντας μιὰ σφαῖρα στο στήθος του.

Ὁ γιατρός πού τὸν ἐξέτασε δὲν μπορούσε νὰ ἐγγυηθῇ
γιά τὴ ζωὴ του.

Τὰ χεῖλη του μισάνοιγαν κάθε τόσο γιὰ νὰ ψιθυρίσουν
μερικά μπερδεμένα λόγια καὶ ἓνα ὄνομα:

— Ζάν! Ζάν!

Τὰ μάτια του δὲν φαινόντουσαν νὰ ξεχωρίζουν τὴ μητέ-
ρα του πού ἦταν σκυμμένη ἀπὸ πάνω του μὲ βαθὺ πόνο. Ἡ
βλέμμα του ἐμοιάζε χαμένο μακρὰ, προσηλωμένο σὲ μιὰ
εἰκόνα πού αὐτὸς μόνο τὴν εἶδε μέσα στὴ σκέψι του. Τὰ
χέρια του ἀπλωνόντουσαν κάθε τόσο σὰν νὰ κυνηγοῦσαν
κάποια φευγαλέα ὀπτασία.

— Μὴ φεύγεις, Ζάν! φώναζε. Μὴ μ' ἀφήνεις! Θὰ πεθά-
νω! Θὰ πεθάνω!

Τοῦ κάκου ἡ μητέρα του προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἡσυχάσῃ
μὲ γλυκὰ λόγια.

— Θέλω νὰ τὴ δῶ, μαμά! τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος. Θέλω
νὰ τὴ δῶ. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένος! Θὰ γίνω καλύτερα
ἀν ἐρῇ ἐκεῖνη κοντά μου! Πρέπει νὰ πᾶς νὰ τὴν βρῇς,

μαμά... Δὲν θὰ ξέρῃ τὴν κατάστασί μου!...

Ἡ φτωχὴ μητέρα ἀναστέναξε σταϊκά, βλέποντας ὅτι ἡ
ἀγνωστὴ, ἡ ἀντίζηλός της ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπ' αὐτὴ στὴν
καρδιά τοῦ παιδιοῦ της.

— Καλὰ, Ζάκ, θὰ πάω νὰ τὴν βρῶ, τοῦ ὑποσχέθηκε.

Ὁ Ζάκ εἶχε γνωρίσει τὴ Ζάν σ' ἓνα φιλικὸ σπίτι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἡ νέα γυναίκα εἶχε κάνει μεγά-
λὴ ἐντύπωση στο νέο αὐτὸν τῶν εἰκοσιδύο χρόνων, ὁ ὁποῖος
ποτέ ὡς τότε δὲν εἶχε ἀγαπήσει. Τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ
ἰδανικὴ γυναίκα. Καὶ ἡ ζωερὴ φαντασία του ἐπλάσε ἓνα
ἐλκνλτρο μυθιστόρημα γύρω της.

Ἐκεῖνη, ὡστόσο, ἐπίασε σχέσεις μαζί του ἀπὸ ἀπλὴ ἱ-
διοτροπία, γιὰ νὰ σκοτώνῃ τὴν ὥρα της. Τοῦ χάρισε εὐκυ-
λν καὶ ἐπιπόλαια τὸν ἐρωτὰ της κι' ἐπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ,
μὲ τὴν ἴδια εὐκολία τὸν βαρέθηκε καὶ τὸν ἐγκατέλειψε.

Ὅλες ἡ προσπάθειες τοῦ Ζάκ γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ,
γιὰ νὰ μὴν τὴ χάσῃ, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ
καρδιά της Ζάν δὲν ἦταν ἀπ' αὐτὲς πού συγκινοῦνται εὐ-
κολα. Ἐμοιάζε μ' ἓνα ὠραῖο ἀγαλμα χωρίς καμμιά εὐαι-
σθησία, χωρίς κανένα πόνο.

Ὅταν ὁ δυστυχισμένος νέος τὴν ἱκέτευε νὰ μὴ τὸν ἐγ-
καταλείψῃ, ἐκεῖνη γελοῦσε μαζί του κι' ἀνασῆκωνε τοὺς
ὤμους της περιφρονητικά.

— Προσέξτε! τῆς φώναζε τέλος ἐκεῖνος ἐξαλλος. Θὰ εἴ-
στε ὑπεύθυνη γιὰ ὅ,τι συμβῇ!

Ἀλλὰ ἡ Ζάν, ἀδιάφορη πάντα, τράβηξε πρὸς τὴν πόρ-
τα καὶ τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

— Μὴν παίρνεις τόσο τραγικὰ τὰ πράγματα!... Δεῖξου
λίγο λογικὸς! Μὴν κάνεις σὰν μικρὸ παιδί!...

Ὅταν ὁ νέος ἔμεινε μόνος μὲ τὴν ἀπελπισία του, φώ-
ταζε:

— Ὁχι!... Δὲν μπορῶ, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω χωρίς
αὐτήν!...

Κύτταζε ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὸ πορτραῖτο της, τὸ γέμιζε φι-
λήματα καὶ φύτεψε κατόπιν μιὰ σφαῖρα στο στήθος του,

πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ἀλλὰ τὸ χέρι του τρεμούλια-

σε τὴν τελευταία στιγμή καὶ ἡ σφαῖρα δὲν χτύπησε κανέ-
να ζωτικὸ ὄργανο.

Ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τὸν μετέφεραν στο σπίτι
τῆς μητέρας του. Ἡ ἡλικιωμένη κυρία δέχτηκε τὸ χτύπη-
μα μὲ θάρρος. Ἐνα μόνο εἶδε ἐκεῖνη τὴ στιγμή μπροστὰ
της: ὅτι τὸ πολυαγαπημένο της παιδί ἦταν πληγωμένο, ἐ-
τοιμοθάνατο κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ περιποιηθῇ, νὰ τὸ σώσῃ...

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ὁ Ζάν ἦταν καλύτερα καὶ μπόρεσε νὰ
διηγηθῇ στὴ μητέρα του τὴν θλιθερὴ ἱστορία πού τὸν εἶχε
σπρώξει πρὸς τὴν αὐτοκτονία.

Ἐκεῖνη προσπάθησε νὰ τὸν κἀν νὰ λογικευθῇ.

— Μὰ ἀν δὲν σὲ θέλῃ, τοῦ εἶπε, ἡ γυναίκα πού ἀγαπᾷς,
δὲν μπορείς νὰ τὴν κἀνης νὰ σ' ἀγαπήσῃ... Καὶ ἡ ἴδια νὰ
τὸ θέλῃ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιβληθῇ στὴν καρδιά της...

Θέλες λοιπὸν τὸν οἶκτο της; Μὰ ὁ οἶκος εἶν' ἓνα αἰσθημα,
ἐπάνω στο ὁποῖο δὲν μπορείς νὰ βασίσῃς τὸ μέλλον σου.

— Ὡ μαμά, καλὴ μου μαμά, μιλᾷς σὰν ἄνθρωπος πού
δὲν ὑπέφερε ποτέ του, πού δὲν ἀγάπησε χωρίς νὰ τὸν ἀ-
γαποῦν, σὰν μιὰ μητέρα πού θλέπει πάντοτε τὸ παιδί της

μικρὸ... Ὅταν σοῦ λέω πὼς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρίς αὐτὴ
τὴ γυναίκα, πρέπει νὰ μὲ πιστέψῃς... Δὲν ὑπάρχει θεραπεία,
δὲν ὑπάρχει γιατρός γιὰ τὸν πόνο μου...

— Καὶ ὅμως, παιδί μου, ὑπάρχει ἓνας γιατρός πού γιὰ-
τρεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες: ὁ χρόνος...

— Ὡ! Ὁ χρόνος δὲν θὰ σῶσῃ ποτέ ἀπὸ τὴν καρδιά μου
τὴν εἰκόνα της, δὲν θὰ κλείσῃ ποτέ τὴν πληγὴ μου πού θὰ
ματώνῃ πάντα καὶ θὰ πονᾷ... Πήγαινε νὰ τὴν βρῇς, μα-
μά... Ἐσὺ θὰ μπορέσῃς ἴσως νὰ τὴ συγκινήσῃς καὶ νὰ τὴν
πειθῇς...

— Θὰ πάω, παιδί μου, ἀπάντησε ἡ μητέρα. Ἀλλὰ δὲν ἐλ-
πίζω καθόλου γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ Ζάν ἐδέχθηκε τὴ μητέρα τοῦ Ζάκ μὲ μεγάλη εὐγέ-
νεια.

— Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ζάκ! τῆς εἶπε. Εἶμαι ἀπελπισμένη
γι' αὐτὸ πού ἔγινε... Δὲν φταίω ὅμως ἐγώ. Πὼς μπορούσε
νὰ σκέφτεται ὁ ἀουλλόγιστος πὼς ἦταν δυνατόν νὰ τὸν
παντρευτῶ; Ἡ σχέση μου ἦταν ἓνα ἀπλό φλέρτ. Πρέπει
νὰ τὸν κάνετε νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτό.

— Γιατί τότε τὸν ἀφήσατε νὰ ἐλπίζῃ; εἶπε ἡ φτωχὴ μη-
τέρα. Εἰστε ἔνοχος! Δὲν παίζουν ἔτσι μὲ τὴν καρδιά τῶν
ἀνθρώπων...

— Μὰ τί φταίω ἐγώ ἀν μ' ἀγάπησε τόσο; διαμαρτυροῦ-
θηκε ἡ Ζάν. Δὲν μπορῶ νὰ θυσιάσω τὰ νεῖδα μου καὶ τὴν
ἐλευθερία μου καὶ νὰ γίνω σύζυγός του!... Ὁχι! Σεῖς πού
εἰστε μητέρα του, κάμετέ του νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ζωὴ εἶν'

ἓνα πολὺτιμο δῶρο... Δὲν θέλω ἀλλωστε νὰ ὑποκριθῶ καὶ
νὰ πάω κοντὰ του ἀπὸ οἶκτο...

— Ἐλάτε τοὺλάχιστον νὰ τὸν δῆτε, νὰ τοῦ μιλήσεται ἱ-
κέτευσε ἡ μητέρα τοῦ Ζάκ.

— Γιὰ ποῖο λόγο;... Θὰ μεγαλώσω ἴσως τὸν πόνο του...
Σεῖς εἰστε καταλλήλοτερη ἀπὸ μὲνα γιὰ νὰ τὸν θεραπεύ-
σετε.

Ἡ μητέρα τοῦ Ζάκ ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στο σπίτι
τῆς σκεπτικὴ καὶ θλιμμένη.

Ἐξαφνα, στὴ μέση τοῦ δρόμου σάαθηκε, σὰν νὰ εἶχε ἐυ-
πνήσει μέσα της κάποια ἀνάμνησις.

Ἐφερε τὸ ἓνα χέρι της στο μέτωπό της, στηρίχτηκε σὲ
κάποιον τοῖχο καὶ τραύλισε:

— Ὁχι!... Δὲν μπορῶ, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω χωρίς
αὐτήν!...

Κύτταζε ἐπὶ πολλὴ ὥρα τὸ πορτραῖτο της, τὸ γέμιζε φι-
λήματα καὶ φύτεψε κατόπιν μιὰ σφαῖρα στο στήθος του,

πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ἀλλὰ τὸ χέρι του τρεμούλια-

—Θεέ μου!... Μήπως είνε μιά τιμωρία;... Μά' εγώ δέν έφταιγα πραγματικά!...

—Ο Ζάκ έπερίμενε τήν έπιστροφή τής μητέρας του με άγνωση.

—Όταν τήν είδε νά παρουσιάζεται μόνη, μάντεψε άμέσως τήν άποτυχία του διαθήματός της.

—Δέν θέλησε νάρθη; ρώτησε με άγνωση.

—Όχι, τραύλισε ή δυστυχισμένη μητέρα, ή όποια γι-νική με μιάς κατάγλωμη.

—Ω, μητέρα! Άφησέ με νά πεθάνω! φώναξε ό νέος.

Δέν μπορώ νά ζήσω πειά... Πού είνε τό περιστροφό μου;

—Έλα, ήσυχασε, Ζάκ! του είπε ή μητέρα του με δάκρυα στά μάτια.

Σκέψου ότι ή ώραία αυτή γυναίκα γιά τήν όποία θέλεις τώρα νά σκοτωθής, θά γεράσει κάποτε κι' αυτή καί θ' άσπρίσει σάν έμένα... Κύτταξέ με! Πιστεύεις ότι θά μπορούσε ποτέ νά σκοτωθής ένας άνθρωπος γιά μένα;... Καί όμως, ήμουν κι' εγώ κάποτε νέα κι' ώραία σάν αυτήν που άγαπάς... Θά γεράσει καί κείνη!... Η άμορφιά της θά μαραθρή με τά χρόνια.

Η μητέρα, άφου είπε αυτό τά λόγια, σηκώθηκε τρέμοντας καί διευθύνθηκε πρός ένα μικρό γραφείο.

—Ανοίξε ένα συρτάρι του κι' έβγαλε μιά παλιά κιτρινωμένη φωτογραφία. Πλησίασε κατόπιν στό κρεβάτι του πληγωμένου καί του είπε, δείχνοντάς του τή φωτογραφία:

—Βλέπεις αυτή τή νέα γυναίκα; Βρίσκεις ότι είνε ώραία;

—Μά σοο μοιάζει! φώναξε ό νέος κυττάζοντας πότε τή φωτογραφία καί πότε τό πρόσωπο τής μητέρας του. Είνε άδελφή σου, συγγενής σου;...

—Εμ' εγώ ή ίδια σέ ήλικία είκοσι χρονών... Βλέπεις τί κάνει ό χρόνος στήν άμορφιά, πώς καταστρέφει τά θέλητρα του προσώπου, γιά τά όποια έλεγες πρὸ λίγου ότι θέλεις νά θυσιάσεις τή ζωή σου;

—Ο Ζάκ εξακολουθούσε νά κυττάζει σαστισμένος πότε τή φωτογραφία καί πότε τή μητέρα του.

—Σκέψου, πρόσθεσε ή τελευταία, πώς θά γίνη όταν θά γεράσει όπως εγώ εκείνη που άγαπάς.

—Ο Ζάκ έκανε μιά χειρονομία σάν νάθελε νά διαμαρτυρηθί.

—Ναι, όταν θά γεράσει, συνέχισε ή μητέρα του καί κένεας δέν θά θέλη πειά νά σκοτωθής γι' αυτήν.

—Έσκυψε πάνω άπ' τό μαξιλάρι του κι' εξακολούθησε:

—Άκουσε... Πρέπει νά σοο φανερώσω ένα μεγάλο μυστικό μου... Κύτταξε καλά αυτή τή φωτογραφία. Στή δεξιά γωνία της ύπάρχει ένα μεγάλο σημάδι... μιά ματωμένη κηλίδα...

—Έχω ζήσει κι' εγώ, Ζάκ, ένα δράμα όμοιο με τό δικό σου! Ναι, κάποιος άνδρας μ' άγαπούσε, αλλά εγώ δέν τέν αγαπούσα... Κι' άπό τήν άπελπισία του αυτοκτόνησε... Τήν ώρα που σκοτώθηκε κρατούσε στό χέρι του τή φωτογραφία που σοο έδειξα...

—Η νέα καί ώραία γυναίκα γιά τήν όποία ό άνδρας αυτός σκοτώθηκε, είνε ή γρηά που έχεις τώρα μπροστά σου. Δέν έφταιξε σέ τίποτε... Καί όμως πολλές φορές στή ζωή μου, ή τραγωδία αυτή του παρελθόντος μ' έκανε νά τρέμω καί νά χύνω δάκρυα...

—Οί νεκροί έκδικούνται κάποτε... Μή γίνης λοιπόν έσύ, παιδί μου, τό όργανο τής έκδικήσεως αυτής, ούτε καί τό θύμα της. Πρέπει νά ζήσης, Ζάκ, ό χρόνος τά σθύνει, τά γα-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Έκ του περιέργου βιβλίου του Γερμανού Kohnt, του επιγραφόμενου Das Buch berühmter Duell (Βιβλίον περί φήμων μονομαχιών), άποσπώμεν τά εξής: "Οχι μονάχα οι άνδρες μονομαχοῦν, αλλά καί τά άδρά των δεσποινίδων ήρια δέν περιφρονούν τήν μονομαχίαν όταν καταλαμβάνεται άπό ζηλοτυπίαν. "Ο γραμματεὺς του έχοντος φήμην Δόν Ζουάν, Ρισελιέ, έγινε άφορμή νά μονομαχήσουν κάποτε δυο άπό τίς φιλενάδες του κυρίου του, ή μαρκησία ντε Νέζ καί ή κόμισσα Πολινιάκ. Κατά τήν μονομαχίαν αυτή, πυροβόλησε πρώτη ή ντε Νέζ, άλλ' αντί τής κόμισσης Πολινιάκ έπέτυχε... τόν κορμόν ενός δένδρου. «Η γείσας τρέμει, άναπητή», τής έπε τότε ή αντίπλος της, ή όποία ήτο περίφημη στή σκοποβολή καί πυροβολήσασα άπέκοψε καί έρριξε κάτω αίματόφουρο τόν τριανταφυλλένιο λαβό του αυτού τής μαρκησίας!

ΦΤΕΡΩΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ

—Όσοι ζουν, στους άνούς καί στά χωριά μπορούν, έλλειψει ρολογιού, νά υπολογίσουν τήν ώρα από τό λάλημα τών πουλιών, τά όποια κελαδούνε κατά τήν εξέξ διαδοχική σειρά:

Τό άηδόνι κελαιδεί σπιδόν δλόκληρη τή νύχτα καί κατά τήν ώρα που άνασταίνουν τ' άλλα πουλιά.

Μετά τό άηδόνι έρχεται ή σ π ί ζ α, ή όποια άρχίζει τή ζυμα της πρὸ τής αύγής, διαλαδύ έπάνω-κάτω στας 2 μιντά τά μεσάνυχτα.

Κατόπιν τής σπίζας άρχίζει τό λάλημά της ή ύπολοιπ, ή κοινώς «ποταμίδα», ή όποια κελαιδεί άπό τίς 2-2½.

Κατόπιν τής ύπολοιπ, ή κοινώς «ποταμίδα», ή όποια κελαιδεί άπό τίς 2-2½.

Υστερα έρχεται τό δ ρ τ ο κ ι, τό όποιο άρχίζει τό λάλημά του άπό τίς 2½-3.

Μετά έρχεται ό κ ο κ κ κ ν ό κ ω λ ο ς, ό όποιος κελαιδεί άπό τίς 3 μέχρι τίς 3½.

Τόν διαδέχεται κατόπιν ό κ ό τ σ υ φ α ς, ό όποιος σφαι-ραίζει άπό τίς 3½-4 τό πρωί.

Έρχεται κατόπιν τό τ ρ υ π ο κ ά ρ υ δ ο, άπό τίς 4 1/2 μέχρι τίς 5 καί τελευταίο τό σ π ο υ ρ γ ι τ ι, άπό τίς 5 μέχρι τίς 5 1/2.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πρὸ ετών εξετέθη εἰς δημοπρασίαν στό Λονδίνο συλλογή καθεκλών μεγάλων άνδρών. Η έδρα π.χ. επί τής όποιας καθημένος ό Βούλβερ Λάυτον έγραφε τά μυθιστορήματά του, έπωλήθη άντί 13 λιρών, ή έδρα τής διασημήςθοποιού Σιντόν άντί 7, ή δέ του Σαϊξπήρου άντί 120. Η συλλογή περιείχε καί έδρας του Βύρωνος, του Νταυλέοντος καί άλλων μεγάλων άνδρών, ή όποιες άκριβοπολήθηκαν.

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, εἰς άπολύτως ίκανοποιητικά τιμής, παλαιά βιβλία, έφημερίδας καί περιοδικά, πρὸ του 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εἰκόνας, έγγραφα κτλ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 8-9 μ. μ. καθ' εκάστην καί τας Κυριακάς.

τρεῦει όλα... Έξασθενίζει τους μεγάλους πόγους, όπως μαραινεί τό πρῶτοπο κι' άσπρίζει τά μαλλιά.

—Ο Ζάκ σφίχτηκε στήν άγκαλιά τής μητέρας του καί ψιθύρισε:

—Έχεις δίκη, μαμά... Πρέπει νά ζήσω... Έστο καί γιά τά όποία...

Θέλω νά ζήσω, άν όχι γιά τίποτε άλλο, αλλά τουλάχιστον γιά νά μή λυπηθής έσύ...

Α. ΜΠΟΡΝΤΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

Η Λουίζα Ντουμέ, ή έρωμένη του Φροντάκ, δέν ήταν γυναίκα τήν όποια μπορούσε νά πη κανείς ώραία. Υψηλή, ισχνή, εύλύγιστη, μ' άκανόνιστα χαρακτηριστικά, θά ήταν μιά συνηθισμένη φυσιονομία άν δέν είχε εξαιρετική δροσερότητα ή έπίδερμίδα της καί θαυμαίο χρώμα τά μαλλιά της.

Τι μαλλιά!... Τό τραχύ πυρρόξανθο χρώμα συνδυαζόταν με τό ξανθό άπαλό... Ήσαν μαλλιά δλόχροσα με σκοτεινές ανταύγειες καί σκέαζαν τό λευκότατο μέτωπό της σάν έίς υπέροχος φωτιστέφανος.

Ο Φροντάκ τά είχε καμάρι του αυτά τά μαλλιά, σάν νά ήσαν κανένα άνεκτίμητο κόσμημα, κάποιο μοναδικό καλλιτέγλημα. Πολλές φορές, όταν φωτιζόντουσαν τή νύχτα άπό τή λάμπα, έθαζε τά δυο χέρια στους ώμους τής Λουίζας καί τής έλεγε:

—Μιά στιγμή, μικρή μου Λουίζα, μήν κουνιέσαι!... «Ε-οι!...

Και γυρίζοντας πρὸς έμάς, μās ρωτούσε:

—Τι λέτε γι' αυτά τά μαλλιά;

Καί τά κύτταζε με έκστασι, κρατώντας τήν άναπνοή του. Έπειτα έπαρνε μέσα στά χέρια του τό κεφαλάκι τής Λουίζας καί τό γέμισε φιλήματα.

—Άλλοτε, μπαίνοντας στό καφενείο, μās φώναζε:

—Άκούστε! Άκούστε! Η Λουίζα έλαθε γράμμα άπό τό μεγάλο ζωγράφο Μασόν, ό όποιος τής πληρώνει έκάτο φράγκα γιά κάθε πόδα της, γιά νά ζωγραφίσω τή μαλλιά της.

—Καί σ' τί άπάντησες;

—Απάντησα όχι. Μά τρελλοί εί-

σατε; Τά μαλλιά τής Λουίζας γιά έκάτο φράγκα; Ούτε με χίλια, ούτε με δεκα χιλιάδες!... Αυτά τά μαλλιά είνε δικά μου... Μονάχα εγώ τά έχω στον κόσμο καί δέν έννοω νά τά δανείσω σέ κανένα. Έξ άλλου τήν άπατή, τή λατρεύω τή Λουίζα μου καί, όποτε θέλει, θά τήν παντρευτώ... Λοιπόν, δέν είνε δικά μου τά μαλλιά της;

Καί γελοῦσε με τό πλατύ καί γλυκό εκείνο γέλιο του του άναθοῦ γίγαντος, ενώ έμείς εξακολουθούσαμε νά παίζουμε χαρτιά.

Κ' ή ιστορία αυτή βάστηξε έτσι έπ' τρία-τέσσερα χρόνια.

Κάποτε μιά γρηά θεία που είχε ή Λουίζα στήν έπαρχία, άρρώστησε καί τήν έκάλεσε κοντά της. Η νέα γυναίκα αναγκάστηκε νά φύγη, άφροπρηγόμενος ύποσχέθηκε στό φίλο της ότι θά ξαναγυρίσει όσο τοδυνατό πρὸ γρηγορά. Ο Φροντάκ τά είχε χαμένα καί έντεူး νά τρελλαθί άπό τή στέρνη της.

Μετροῦσε τίς μέρες καί τίς έβδομάδες, διάβαζε καί εξακαθίδεζε τίς έπιστολές της καί μās διεθίζαζε πιστά τους γαρτισμούς που έστελνε ή αγαπημένη του σέ όλη τή συντροφία μας. Δέν έπαίξε πειά χαρτιά μαζί μας, αλλά καθισμένος κοντά σ' έναν άπό τους παίκτες, περιωριζόταν νά δει τή συμβουλή του. Είχε παραχωρήσει τή θέσι του σ' ένα νέο πελάτη του καφενείου, όπου συχνάσαμε, κάποιο ορειστή τής Ιατρικής, που πρὸ λίγου καιρού είχε 'ρθή από τήν πατρίδα του τή Βρετανία. Τόν έλεγαν Γκορέκ. Ήταν αγαθώτατος νέος καί τόν είχαμε δεχθί όλοι εύχαρίστως στή συντροφία μας.

—Ενα βράδυ, καθώς παίζαμε τήν παρτίδα μας, ό Φροντάκ μās έδειξε μιά νέα γυναίκα με ώραία ξανθά μαλλιά που καθόταν σ' ένα τραπέζι, λίγο πρὸ πέρα από μās.

—Κυττάχτε αυτά τά μαλλιά! μās είπε. Δέν είνε πρὸ ζωγραφία τά μαλλιά τής Λουίζας;

—Οχι συμφωνήσαμε με τή γνώμη του κι' έπειδή είδα τόν Γκορέκ νά μās κυττάζει με άπορία, θεωρήσα καθήκον μου νά του πω:

—Δέν έξερει, βέβαια, ποιά είνε ή δεσποινίς Λουίζα. Είνε ή φίλη του φίλου μας Φροντάκ καί έχει τά ώραίότερα μαλ-

λιά τής Γαλλίας.

—Τής Γαλλίας μόνο; Έκανε ό Φροντάκ. "Όλου του κόσμου, δέν λές καλύτερα; Προκαλώ όποιονδήποτε νά μου πη ότι υπάρχουν στον κόσμο μαλλιά ώραίότερα από τής Λουίζας μου. "Όταν ξαναγυρίση, θά τά δής, πρόσθεσε άπευθυνόμενος στόν Γκορέκ.

—Ω! είπε ό Γκορέκ. Σ' όλο τόν κόσμο... Σάν πολὺ ύπερβολικός είσαι... Γιατί έχω δη τόσο ώραία μαλλιά, άν όχι ώραίότερα...

Ο Φροντάκ χαμογέλασε περιφρονητικά.

—'Αδύνατον! είπε.

...Ι' αυτό τό «αδύνατον» ήταν ξερό, κοφτερό, βέβαιο καί δέν έπιδεχόταν καμμία αντίρρηση. Άλλά κι' ό Γκορέκ έπέμεινε στόν ίσχυρισμό του.

—Αυτό που σοο λέω! είπε. Σημείωσε ότι δέν έννοω καθόλου νά υποβιβάζω τά χαρίσματα τής φίλης σου, αλλά γνώρισα, πιστεψέ με, μαλλιά πολὺ ώραίότερα...

—Ωραιότερα από τά μαλλιά τής Λουίζας! Έλα δά! Είμαστε όλοι με τή γνώμη του Φροντάκ! φωνάξαμε.

—Ε, λοιπόν, είπε ό Γκορέκ, άφου ξέρετε όλοι τά μαλλιά τής φίλης του Φροντάκ, νά τά μαλλιά γιά τά όποια μιλάω κι' εγώ. Συγκρίνατέ τα!

Καί βγάζοντας τό πορτοφόλι του από τήν τσέπη του, τράβηξε από μέσα μιά μπούκλα μαλλιά, τά όποια καί μās έδειξε.

Ήσαν μαλλιά πυρρόξανθα, με χρυσές καί βαθιές ανταύγειες, καί ίσοο όμοια με τά μαλλιά τής Λουίζας, ώστε μείναμε όλοι κατάπληκτοι.

Ο Φροντάκ σηκώθηκε όρθιος. Ήταν κατάγλωμος με τό λαϊμό τεντωμένο, με τά μάτια γουρλωμένα, με μιά έκφρασι έχθρας στό πρόσωπό του.

Τό βλέμμα του φανέρωνε τόση άγνωση, τόση όργη, ώστε όλοι τρομάξαμε.

—Όχι! φώναξε με λύσσα. Δέν είνε ώραίότερα από τής Λουίζας. Άλλά είνε κι' αυτά έξίσου ώραία... Είνε τά ίδια!... Είνε τής Λουίζας... Α, τό τέρας!... Πού τά βρήκες αυτά τά μαλλιά;

Καί μ' ένα πήδημα ρίχτηκε στόν Γκορέκ καί του άρπάξε από τά χέρια τή μπούκλα των μαλλιών, επάναλαμβάνοντας με μόνιμα.

—Α! Τό τέρας!... Τό τέρας!...

Καί άρχισε νά ραπίζει τόν Γκορέκ καί με τά δυο του χέρια, διαδοχικά.

—Οχι! αυτά έγιναν τόσο γρηγορά, ώστε δέν προφτάσαμε νά επέμβουμε.

Τήν άλλη μέρα, ό Γκορέκ κι' ό Φροντάκ έμονομάχησαν. Ο φάχος ό Γκορέκ τραυματίστηκε βαρεία στό στήθος καί σωριάστηκε κάτω ξερνώντας αίμα.

Μόλις ό Φροντάκ είδε τόν Γκορέκ κάτω, άμέσως ένοιωσε όλη τήν όργη του νά διαλύεται. Πλησίασε τόν πληγωμένο καί του έδωσε τό χέρι. Ο Γκορέκ του ανταπέδωσε μ' έγκαρδιότητα τή χειραψία του κι' έπεσε πάλι κάτω.

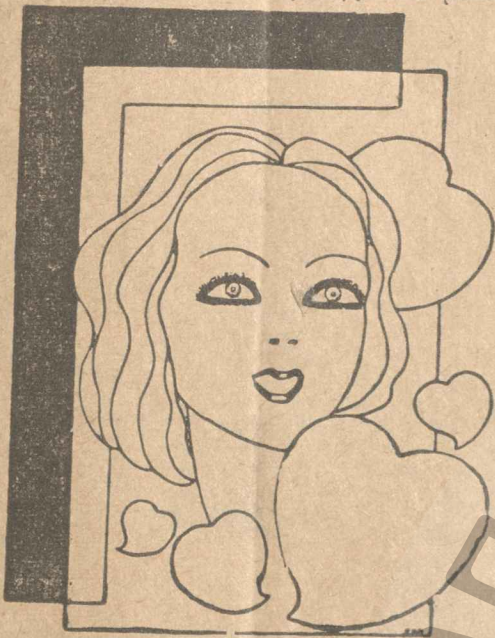
—Όπως είπε ό γιατρός που τόν είδε, ό φάχος φίλος μας θά πέθαινε μέσα σέ έικοσιτέσσερες ώρες.

Τό βράδυ, ό Φροντάκ μαζί μ' έναν άπό μās, έπήγε νά έπισκεφθί τόν έτοιμόθάνατο. Στο βάθος τής κάμαρης του ό Γκορέκ ψυχorraγοῦσε κάτω άπ' τό μελαγχολικό ός τοῦ καντηλιού, ενώ πλάι του μιά γρηά με άσπρο σκούφο έκλαιγε με σιωπηλούς λυγμούς.

Ήταν ή μητέρα του.

Ο Φροντάκ, βαθύτατα συγκινημένος, ύποκλήθηκε μπροστά της χωρίς νά μιλήσ. Καθώς κατόπιν σήκωσε τό κεφάλι του πρὸς τήν εἰκόνα του Χριστοῦ ό όποιος άπλωνε τά χέρια του πάνω άπ' τόν έτοιμόθάνατο, έβγαλε μιά πνεύ-μένη κραυγή τρόμου.

Μπροστά του, κρεμασμένη στον τοίχο, ήταν ή έλαιογραφία μιάς χωρικής τής Βρεττανίας, πολὺ νέας, με τόν κυρία κάτικο σκούφο της, μέσ' άπ' τόν όποιο έξέφυγαν πλούσιες χρυσές μπούκλες με βαθιές ανταύγειες, όμοιες μ' εκείνη

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΡΑ

ΤΙ γύρευε πού πήγαινε τόσο συχνά στο κοτέτσι του Παπάρα ο Γιαννής; Σχεδόν κάθε νύχτα, όταν ο Παπάρας έβγαине για να δει αν η πόρτα ήταν καλά κλεισμένης στο άχουρι και στο κελλάρι, ανακάλυπτε μια σκιά ανθρώπου ύπουτου έξω από το σπίτι, κοντά στο κοτέτσι. Κ' η σκιά αυτή ήταν του Γιαννέ, ο οποίος άμέσως γινόταν άφαντος.

Τί ήθελ' εκεί; Τις κότες, φαίνεται... "Ο Γιαννής φημιζόταν ότι τρελλαινόταν για τις κότες, τις παραγεμισμένες με σκόρδο, τις ψητές στη σούβλα και τις φρικασέ με καρότο... "Α! το λιχούδι... Χωρίς άλλο, για τις κότες τριγύριζε έξω απ' το σπίτι...

— Βρέ γυναίκα, ρώτησε ένα πρωί ο Παπάρας την Παπαράνα, πόσες κότες έχουμε;

— Πόσες κότες; Έκανε εκείνη. Μά... μπόλικες.

— Πόσες είναι σωστά;...

— "Εχουμε μιά... μιάμιση ντουζίνα... "Εχουμε και άλλες τρεις από την κλωστίτσα την κανελλιά.

— Για μέτρησέ τις μπροστά μου!

— Νά τις μετρήσω; Έκανε η Παπαράνα ξαφνιασμένη.

Γιατί να τις μετρήσω;

— Νά, έχουμε ένα γείτονα που τριγυρίζει πολύ κατά το κοτέτσι μας, μερικές βραδιές τώρα... Δεν πιστεύω ναρχεται για τις κάμπιες...

— Τι λες, χριστιανέ μου, αλήθεια;

Και κακοκαρδισμένη η Παπαράνα τρόβηξε κατά το κοτέτσι για να μετρήσει τις κότες.

— Μιά... δυό... τρεις... και μιά τέσσερες... Έλεγε με μισή φωνή δείχνοντας διαδοχικά τις κότες με το δάχτυλό της για να μη μπερδευτεί. Και μιά πέντε, και μιά έξη, και μιά έφτά...

— Ως τα έφτά πήγε καλά, έπειτα ως τα δώδεκα κόμπιαζε, κι' έπειτα κόκκαλο. "Η Παπαράνα ποτέ δεν μπόρεσε να μετρήσει πάνω απ' το δώδεκα. "Ως εκεί περιωριζόντουσαν η μαθηματικές γνώσεις της.

— Δώδεκα... δώδεκα... είπε. Ναι, όλες εινε εδω...

— "Ο άντρας της καταλάβαινε την αδυναμία της κι' έπειδή κι' αυτός δεν ήξερε περισσότερα μαθηματικά, ρώτησε:

— Είσαι βέβαιη πως είν' όλες εδω; Ποιό είναι η άσπρη που είχε τη μεγάλη σκούφια σαν το καπέλλο της ζωντοχώρας της γειτόνισσάς μας;

— Νά την!

— Κ' η σταχτιά με τις υπόττες;

— "Η σταχτιά;... Μά θαρρώ πως τη σφάξαμε τις "Απόκρηες.

— Τό θυμάσαι καλά; ρώτησε ο Παπάρας δύσπιστα.

— Ναι, έτσι μου φαίνεται.

— Καλά, είπε ο Παπάρας. Σφάλισε καλά το κοτέτσι...

Θά παραφυλάξω όμως κι' αν πιάσω κλέφτη, δυστυχία του!

"Άλλοι του και τρισάλλοι του.

Κι' έ'ανε ένα γύρο με το χέρι του σαν το ξυλοκόπο που καταχερίζει ένα δέντρο.

Την Κυριακή, καθώς ο Παπάρας συνάντησε το Γιαννέ στην πύετα του χωριού, του είπε:

— Πού το είχε δείξει ο Γκορέκ.

— Μιά λέξι, σάς παρακαλώ, κυρία, είπε στη μητέρα του Γκορέκ. Τίνος είναι αυτή η εικόνα;

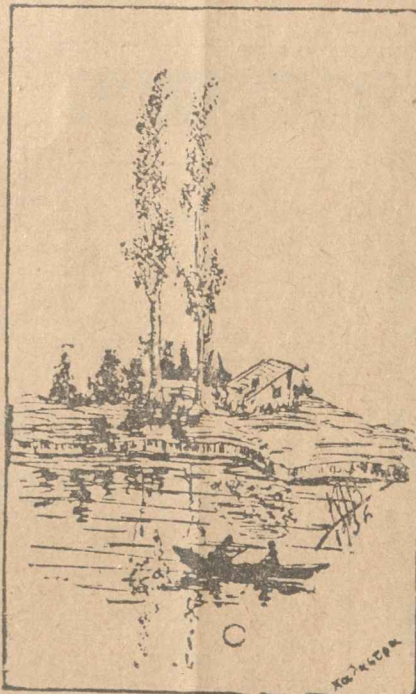
"Η δυστυχισμένη γρήα κούνησε το κεφάλι της.

— "Ω... καλέ μου κύριε, του απάντησε εκείνη, τον καιρό που ήμουνα νέα, ένας ζωγράφος απ' το Παρίσι, περαστικός απ' τον τόπο μας, μου έκανε αυτή την εικόνα, γιατί είχα πολύ όμορφα μαλλιά...

— "Ο φροντάς γονάτιζε μπρος στο κρεβάτι κλονιζόμενος δλόκληρος από τους λυγμούς του και κόλλησε τα χείλη του στο ψυχρό πιά χέρι του Γκορέκ.

— Συγγνώμη!... ψιθύρισε.

ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

— Ξέρεις, φεύγω απόψε για ταξίδι.

— Μπα, πού πάς, Παπάρα;

— Πάω στο Βιό για να δώ τον ξάδερφό μου που άρρωστος βαρεια.

— "Α! Καί θα κοιμηθής εκεί;

— Βέβαια.

— Τότε, καλό κατευόδιο και χαιρετίσματα στον ξάδερφό σου εκ μερούς μου.

— Για σου το λοιπόν, Γιαννέ!

— Για σου! "Η ώρα ή καλή!

Μόλις βράδυασε, ο Παπάρας φόρεσε την καλή του μπλουζα και το ντρίλλινο καινούργιο παντελόνι του και τράβηξε επιδεικτικά κατά το δρόμο του Βιό. "Όταν όμως προχώρησε λίγο, έστριψε κατά το δάσος και κώχθηκε 'κει. "Όταν άπλωθηκε πειά για καλά το σκοτάδι, ξαναγύρισε στο χωριό τράβηξε στο σπίτι του, κρίφτηκε κοντά στο κοτέτσι κι' έκανε καρτέρι.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, την ώρα που οι κρασποπάτες έβγαίναν από την ταξέρνα του Μαθιού, μιά σκιά φάνηκε έξω, που προχωρούσε σιγά-σιγά στο σκοτάδι, τόσο σιγά σαν να περπατούσε σε βαμπακί.

"Ήταν ο Γιαννής!

"Από τον κρυφώνα του, ο Παπάρας τον αναγνώρισε, κ' η κότες επίσης τον αναγνώρισε, γιατί τρία κακαρίσματα ακούστηκαν στο κοτέτσι.

— "Ω! "Ω! ο Γιαννής!... Θά ήρθε φανταί μου! είπε η άσπρη κότα.

— "Έχει γούστο να είναι η δική μου σερρά! μουρμούρισε περιτρώμος ο πετεινός.

"Ο Γιαννής δεν άπειχε πειά περισσότερα από πέντ' έξη βήματα απ' το κοτέτσι.

— Σέ τσάκωσα, μπερμπάντη! φώναξε ο Παπάρας.

Και ορμώντας απ' τον κρυφώνα του τον άρπαξε από το λαιμό.

— "Ε, ποιός είσαι, ρέ; φώναξε ο Γιαννής. "Α! έσύ είσαι, Παπάρα; Στάσου βρέ άδερφέ! Μ' έπνιξες...

— Αυτό θέλω κι' γώ! Νά σου στρίψω το λαρύγγι!

— Μά δεν έπνιγες στο Βιό;

— "Ετσι φαίνεται... Δεν έπνιγα, απάντησε ο Παπάρας σφίγγοντας δυνατώτερα το λαιμό του Γιαννέ. Τό πιστεύεις πως θα πήγαινα στο Βιό;... Τώρα αυτό για το σέ τσάκωσα, βρέ παληκοφέτη!

— Κλέφτης εγώ; διαμαρτυρήθηκε με φωνή πνιγμένη ο Γιαννής.

— "Αμ' τί γύρευες στο κοτέτσι μου, έσύ μου λές; "Ηθελες να μου κλέψης καμιά κότα...

— "Εγώ να κλέψω κότα δική σου; φώναξε με μεγαλύτερη αγανάκτηση ο Γιαννής.

— Τότε λοιπόν... τί ήθελες εδω;

— Τί ήθελα;... "Οχι βέβαια να κλέψω. "Ακού εκεί να βάλης τέτοιο πράγμα για μένα στο νού σου, Παπάρα. Λυπάμαι πολύ...

— Μά πές μου λοιπόν, διάβολε, τί γύρευες εδω;

— Νά... να... ερχόμουνα για την Παπαράνα!

— Για την Παπαράνα; Έκανε ο Παπάρας ξαφνιασμένος. — Ναι... για τη γυναίκα σου, όχι για να κλέψω κότες...

"Ακούς εκεί... Κλεφτοκοτάς εγώ;... Νοικοκύρης άνθρωπος!

— Βρέ για μίλα καλά; Έκανε ο Παπάρας μ' ανακούφιση.

— Νά ξεραθούν τα χέρια μου αν λέω ψέματα... Για την Παπαράνα ερχόμουνα... "Ερχομαι από καιρό... Τί να σου πω;... Πολύ μου κακοφάνηκε... Νά θάλης τέτοια ύποψια για μένα... Νάχης χάρη που δεν κρατάω θυμό...

— Τότε, τί να σου πω, βρέ άδερφέ μου... Μά συμπάθη...

"Εκανα λάθος... "Ανθρωπος είμαι κι' εγώ...

— Ναι, δεν σου λέω κι' εγώ... "Όλοι άνθρωποι είμαστε. Τόκα τώρα το χέρι σου... Πάμε να σέ κεράσω... "Ο Μαθιός δεν σφάλιζε ακόμα... "Εγώ κερνάω...

— Πάμε...

Και πιασμένοι από το μπράτσο, τράβηξαν για την ταξέρνα σαν τούς πιο καλούς φίλους του κόσμου...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΚΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' ο "Ανδρέας ντ' "Ανζελύ ζητούσε ακόμα κι' αγωνιζόταν να θυμηθώ.

Παίρνοντας θάρρος από το χαμόγελο της Βασιλίσσης του Χρυσού, έπιασε το χέρι της, χέρι μικρό κι' εξαιρετικά άριστοκρατικό, αν και το είχε κείνη ο ήλιος.

"Αντί ν' αγανακτήσει ή να ζητήσει να φύγω, απεναντίας ή τρελλή κύτταξε με από γλυκό ακόμη βλέμμα τον "Ανδρέα.

— Πας λέγεστε; ή ρώτησε εκείνος.

Μά ή Βασιλίσσα του Χρυσού δεν του απάντησε και καμιά κίνηση των χειλιών της δεν έδειχνε ότι κατέβαλλε προσπάθεια για να μιλήσει.

"Ο "Ανδρέας τότε άπευθύνθηκε προς τον Γκάλ, ο οποίος έγραζόταν κιόλας και χτυπούσε το βράχο με την αβάντα του.

— Ξέρεις τη γλώσσα που μιλούν οι Ιθαγενείς; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά, αλλά σ' αυτή τη γλώσσα αν ής μιλήσουμε, μην ελπίζετε ότι θα μάς απαντήσει. "Ολοι μιλούσαμε πολλές φορές ως τώρα στη Βασιλίσσα του Χρυσού, σέ όλες τις γλώσσες του κόσμου. Μά εκείνη δεν φάνηκε ποτέ να μάς καταλάθε. "Απ' αυτό συμπεράναμε ότι χωρίς άλλο θα εινε βουθή...

— Δεν πειράζει, είπε ο "Ανδρέας. "Επανάλαθε της στη βιάλεκτο των Ιθαγενών την έρωτη που της έκανα πρό ο-λγου.

"Ο Γκάλ υπάκουσε. "Αλλά ούτε αυτή τη φορά ή μυστηριώδης γυναίκα φάνηκε ν' άκουσε.

"Ήταν τάχα βουθή όπως έλεγε ο Γκάλ ή το παραγμένο λογικό της δεν την άφηνε να δίνει προσοχή στα έξωτερικά πράγματα; "Ο "Ανδρέας έπίστευε μάλλον το δεύτερο.

"Εν τω μεταξύ ή άρχική σκέψις του ξαναγύριζε διαρκώς στο μυαλό του πιο έντονη κι' αναρωτιόταν ολοένα:

— "Αλλά πού λοιπόν την είδα; Ποιό τη γνώρισα;

Κι' ένα παράδοξο, ένα ζωηρό ενδιαφέρον γεννιόταν στα βάθη της ψυχής του για τη δυστυχισμένη αυτή τρελλή, που είχε ένα τόσο γλυκό χαμόγελο στο χέλι.

Με βαθεία χαρά την είδε να τον άκολουθεί από πίσω, όταν, παίρνοντας απ' τον Γκάλ διάφορα κομμάτια που είχε έσκαλλήσει από το βράχο και που τα θεωρούσε αξία αναμνηστικής, έκανε πως έπιστρέφει στο μέρος όπου ήταν το εργοστάσιο.

— Κυτάζετε, κύριε διευθυντά, του έλεγε συγχρόνως ο Γκάλ, κυτάζετε αυτούς εδω τους κόκκους, τούς τόσο λευκούς και τόσο στιλπνούς κι' έπειτα αυτήν εκεί τη φλέβα την τόσο βαθειά. Ποτέ αυτά τα σημάδια δεν μάς γελάσαν. Μπαρμπάτε να διατάξετε να σκάψουν περισσότερο με τα δικα σας εργαλεία, γιατί εινε πολύ σκληρός ο βράχος και θα βρήτε δίχως άλλο χρυσάφι.

— Θά ξετάσω πρώτα τα δείγματα αυτά, απάντησε ο "Ανδρέας κι' έπειτα θ' αποφασίσω.

"Ο "Ανδρέας ξαναγύρισε προς την κατοικία του. Στο δρόμο γύρισε πολλές φορές το κεφάλι του και είδε την τρελλή, ή οποία, ήσυχα-ήσυχα, τον άκολουθούσε από κάποια απόσταση, όπως ο σκύλος άκολουθεί τον άφέντη που του άρέσει και τον οποίο διαλέγει μόνος του.

Αυτό τον συγκίνησε πολύ και θέλησε να κάνει την Βασιλίσσα του Χρυσού να μη στο σπίτι του.

"Θα εινε κουρασμένη, σκέφτηκε, και θα πενιθώ. "Αν έρθη στο σπίτι μου, θα μπόρεσω να την περιποιηθώ. "Αν προσπάθισα να την πάρω μαζί μου...

"Αλλά ή σκέψις του αυτή δεν έπρόκειτο να πραγματοποιηθώ. Γιατί ή τρελλή, μόλις ο "Ανδρέας έκανε να την πλησιάσει και να την πιάσει από το χέρι, φάνηκε σαν να μάντεψε το σκοπό του. "Αμέσως τότε άρχισε να τρέχει κι' έξαφανίστηκε μέσα στα δέντρα του δάσους.

"Ετσι ο "Ανδρέας αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τις προσπάθειές του να

την πάρη κοντά του.

"Αλλά ελο το βράδυ ήταν αλλόκοτα σκεφτικός. "Ο νοός του πήγαινε διαρκώς στην τρελλή, τη Βασιλίσσα του Χρυσού.

Και τη νύχτα είδε ένα παράδοξο όνειρο. Είδε πως τα άσπρα μαλλιά της είχαν γίνει ξανθά, πως τα άραια μελαγχολικά μάτια της είχαν πάρει το χρώμα της θαλάσσης και πως το γλυκύτατο πρόσωπό της είχε γίνει πιο περήφανο.

Καθ' όλα τ' άλλα, ή Βασιλίσσα του Χρυσού του δεν είχε καμιά διαφορά από την πραγματική, ούτε στα χαρακτηριστικά του προσώπου, ούτε στην έκφραση, ούτε στο άνστημα.

"Ετσι, όμως, έλαφρά άλλαγμένη, όπως την έβλεπε στ' όνειρό του, την αναγνώριζε έπίτελους...

"Ήταν ή Τερέζα!... "Η ίδια ή Τερέζα!... "Η Τερέζα του που είχε πάει να τον συναντήσει...

Τό όνειρο του ήταν τόσο ζωηρό, ώστε, και άφου ξύπνησε ακόμα, νόμιζε πως εξακολουθούσε να το βλέπει και πως εινε πραγματική. Χρειάστηκε να περάσει ένα τέταρτο της ώρας για να πεισθώ πως έπρόκειτο περί όνειρου και να συνέλθω έντελως.

Πήδησε τότε απ' το κρεβάτι του, βύθισε το κεφάλι του σε μία λεκάνη με κρύο νερό και κύτταξε έξω απ' το παράθυρο.

"Η άσπρη χάραζε και φώτιζε κιόλας με τις πρώτες τριανταφυλλίες άχτίνες της τα έξωτικά φυτά και άνη της Γουάινης που στόλιζαν το μικρό κήπο του "Ανδρέα, για τον οποίο φρόντιζε ο Βερνάρδος.

Τά πουλιά κελαϊδούσαν σαν τρελλά. Σέ κάποια απόστασι, τό άπέραντο δάσος με τα αινώνδια δέντρα του ριγούσε κάτω απ' την πνοή της πρώτης πρωϊνής αύρας. Κι' ο άέρας μοσχοβολούσε από άρωμα.

"Αλλά όλ' αυτά δεν του έλεγαν αν είχε όνειρευθώ ή όχι. Και αν ή τρελλή εκείνη, που τυχαίως ή συνάντησε τόσο μακριά από την πατρίδα του, είχε πραγματικά τα χαρακτηριστικά της γυναίκας του, της γυναίκας που τόσο τη λάτρευε και τη λαχταρούσε.

"Εξαφνα, τη στιγμή εκείνη, μιά σιλουέτα εύκινήτη φάνηκε πίσω απ' τη σειρά των δέντρων που έφραζαν τον κήπο και προχωρώντας με χάρη, διευθυνόταν προς το σπίτι.

"Ο "Ανδρέας την αναγνώρισε άμέσως. "Ήταν ή Βασιλίσσα του Χρυσού!

"Η ίδια λευκή κόμη περιέβαλλε σαν φωτιστέφανο το κεφάλι της. Τό φτωχικό φόρεμά της τό φορούσε σήμερα με μεγάλη προσοχή.

"Όσο πλησίαζε, κύτταζε με ένα γλυκό χαμόγελο το σπίτι. Στο χέρι της, σφιγμένο στη μέση της, κρατούσε ένα καλάθι πλεγμένο με τέχνη και γεμάτο φρούτα κι' άγριο-λούλуда.

"Ο "Ανδρέας πήρε γρήγορα τα κιάλια του από το γραφείο του και κρυμμένος πίσω απ' την κουρτίνα, άρχισε να ξεετάζει με προσοχή την τρελλή.

"Οχι... Είχε δη όνειρον. Τίποτε άλλο από όνειρο...

"Η Βασιλίσσα του Χρυσού δεν έμοιαζε διόλου στο πρόσωπο, ούτε στα χαρακτηριστικά ή την έκφραση της φανταστικής με την Τερέζα.

"Ήσαν βέβαια κ' ή δυό ψηλές και λυγρές κι' είχαν κομμι έλασσία. Μά μήπως ή όμορφιά κ' ή κομψότης του σώματος δεν εινε καμιά σ' όλες τις χώρες;

"Εκτός αυτού, τό άνστημα της Τερέζας ήταν ψηλότερο από της άγνωστης που είχε μπροστά του.

"Ότόσο ο "Ανδρέας κύτταζε και εξακρίβωνε την Βασιλίσσα του Χρυσού με μιά συγκίνηση που δεν μπορούσε να την έξηγήσει.

Δεν έμοιαζε βέβαια με την σύζυγό του, αλλά τό πρόσωπό της το ήταν γνώριμο, πολύ γνώριμο. "Όσο γι' αυτό, ήταν ακόμα πιο βέβαιος από χτές.

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθώ εις την οδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνων) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι αναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' αποκτήσουν τας εκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

*Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

Έν τῷ μεταξύ, ἡ Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ εἶχε φτάσει μπροστά στὴν πόρτα. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἓνα περιστήλιο, στὸ ὁποῖο συχνά, τὸ πρῶτὴ ἡ τὸ βράδυ, ὁ Ἀνδρέας ἐτρώγε ἢ ἐπινε τὸν καφέ του.

Φτάνοντας ἐκεῖ ἡ τρελλὴ στάθηκε καὶ κύτταξε γύρω της. Τὸ ἐργαστάσιό δὲν εἶχε ξαναρχίσει ἀκόμα τὴ δουλειά του καὶ κανένας ἐργάτης δὲν φαινόταν πουθενά.

Τότε ἡ Βασίλισσα, νομίζοντας πὼς δὲν τὴν ἐβλέπε κανεὶς, ἀπόθεσε τὸ καλάθι της στὸ ἀγροτικὸ τραπέζι πού ἦταν ἐκεῖ κι' ἀμέσως, κάνοντας μεταβολή, ἐξῆγε, βαδίζοντας μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ δάσος.

Χωρὶς νὰ χάνη οὔτε στιγμή, ὁ Ἀνδρέας ὤρμησε ἔξω κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πίσω ἀπὸ τὴ φυγάδα, φωνάζοντας:

— Κυρία!... Κυρία!... Σταῆτε!... Σταῆτε, σὰς παρακαλῶ... Θέλω νὰ σὰς μιλήσω!..

Μὰ χαμένος κόπος! Ἡ τρελλή, μὲ τὸ ἀνάλαφρο βῆμα της, ἔφευγε γρήγορα, μεγαλώνοντας διαρκῶς τὴν ἀπόστασι πού τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα.

Τὴ στιγμή πού ἦταν ἔτοιμη νὰ χωθῇ σὲ μιὰ πυκνοτάτη λόγχη τοῦ δάσους, γύρισε καὶ τοῦ χαμογέλασε μὲ τὴν πιὸ γλυκεῖα ἔκφρασι στὸ πρόσωπό της. Ἐπειτα χάθηκε ἐντελῶς πειὰ αὐτὴ τὴ φορά ἀπ' τὰ μάτια του.

Ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε ἔκπληκτος καὶ καταλυπημένος νὰ τὴν ἀποτυχία του.

Οὔτε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οὔτε καὶ τὶς ἐπόμενες ἡ Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ ξαναφάνηκε στὸ ὄρυχείο. Τὸν Ἀνδρέα τὸν ἐθλίβε πολὺ αὐτὸ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ τοῦ φαινόταν ὅτι κάποιο ἀγαπημένο πρόσωπο τοῦ εἶχε λείψει ἀπὸ τὴ ζωῇ.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἐργασία τὴν ὁποία διεύθυνε, εἶχε τὴν ἀνάγκη του καὶ ξαναρχισε τὴ συνηθισμένη ζωῇ.

Ἐνα γεγονός πού τοῦ ἔκανε βαθεῖα ἐντύπωση, ἦταν ὅτι μέσα στὸ βράχο, ἀπάνω στὸν ὁποῖο εἶχε σταθῇ ἡ Βασίλισσα, εἶχε βρεθῇ μιὰ καινούργια φλέβα χρυσοῦ, πολὺ πιὸ πλούσια ἀπ' ὅσες εἶχαν ἀνακαλύξει ὡς τότε.

— Γιατί νὰ φύγῃ; ρωτιόταν καὶ ξαναρωτιόταν ὁ Ἀνδρέας. Γιατί δὲν ξαναγυρίζει; Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τὴν περιποιόμουν μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ ἴσως νὰ τὴν γιάτρευα.

Καὶ συχνὰ καθάλλοιζε τὸ ἄλλογό του καὶ τριγύριζε στὶς ἐρημιές τὸν ἄλλογό του καὶ τριγύριζε στὶς ἐρημιές

Πολλοὶ μῆνες πέρασαν. Τέλος, ἓνα πρωτὶ, καθὼς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ὁ Ἀνδρέας, βρῆκε ἓνα μικρὸ καλάθι μὲ λουλούδια καὶ φρούτα, ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο, τοποθετημένο στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου του.

Ἡ καρδιά του ἔνοιωσε ἀμέσως μεγάλη χαρὰ. Καὶ βγῆκε ἔξω, ἀναζητώντας τὴ Βασίλισσα. Ὅλη τὴν ἡμέρα, ἔτρεξε σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ χρυσορυχείου, ἔψαξε σ' ὅλα τὰ περίχωρα, πῆγε σ' ὅλα τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους.

Τοῦ κάκου ὅμως κοπίασε. Δὲν τὴ βρῆκε πουθενά. Τὸ βράδυ, κατὰ μέρος ἀπὸ τοὺς δρόμους, κάθισε κάτ' ἀπὸ ἓνα θεόρατο δέντρο γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ἐμεινε κοιμισμένος πολλὲς ὥρες καὶ ὅταν εὐπνήσῃ ἦταν πειὰ ἄργα. Τὰ ἀστρα ἔλαμπαν στὸν οὐρανὸ.

Φοβισμένος μήπως εἶχαν ἀνησυχῇ γιὰ τὴν ἀπουσία του, ὁ Ἀνδρέας σηκώθηκε καὶ θέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν κατοικία του.

Ἀλλὰ ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Μιὰ παράδοξη κούρασι τὸν ἐμπόδιζε νὰ βαδίζῃ γρήγορα ὅπως πάντα.

Σιγὰ-σιγὰ, μάλιστα, τὸ βάρος τῶν ποδιῶν του μεγάλωνε καὶ ζάλες τοῦ ἐρχόντουσαν. Σταματοῦσε κάθε τόσο κι' ἀκουμποῦσε στὰ δέντρα τοῦ δρόμου, σχεδὸν ἀνίκανος

να προχωρήσῃ.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἀγωνιώδεις προσπάθειες καὶ ὕστερ' ἀπὸ μεγάλους κόπους, διέκρινε νὰ λάμπουν στὸ σκότος τὰ φῶτα τοῦ ἐργαστασίου.

Ἀκόμα λίγο καὶ θὰ ἔφτανε στὸ σπῖτι του.

Ἀλλὰ εἶχε ἀποκάνει πειὰ ἐντελῶς.

Ἡ ἀρτηρία του χτυποῦσαν, ἀφθονοῦς ἰδρῶς κυλοῦσε ἀπὸ τὸ μέτωπό του, τὸ ὁποῖο τὸν ἐσφίγγε σὰν σιδερένιη στεφάνη, τὸ κεφάλι του πονοῦσε φοβερά καὶ τὰ μέλη του τοῦ φαινόταν σὰν δεμένα μὲ σιδερένιες ἀλυσίδες.

Κι' ἔσφαινα, μιὰ καινούργια ζάλη, πιὸ δυνατὴ ἀπ' τὴς προηγούμενες, τοῦ ἤρθε.

Κόντευε πειὰ νὰ χάσῃ ἐντελῶς τὴς αἰσθήσεις του καὶ σωριάστηκε γονατιστὸς μπροστὰ στὸν κῆπο του, ὅταν τοῦ φάνηκε πὼς ἀναγνώρισε τὴν φωνὴ τοῦ Βερνάρδου.

— Ἀσφαλῶς κάτι θὰ τοῦ συνέβη, ἔλεγε ὁ ἀρρωδιαμένος του φίλος. Ποτὲ ὁ διευθυντὴς μας δὲν ἄργησε τόσο πολὺ. Πρέπει νὰ πάρουμε φανάρια καὶ νὰ πᾶμε νὰ τὸν ἀναζητήσουμε στὸ δάσος... Ἐμπρός, παιδιά μου, πᾶμε! Ὅπου μὲ ἀγαπάει, ἀς μ' ἀκολουθήσῃ!..

Ὁ Ἀνδρέας συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις πού τοῦ ἔπολειπόντουσαν καὶ προσπάθησε νὰ καλέσῃ τὸ Βερνάρδο φωνάζοντάς τον μὲ τ' ὄνομά του.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ παρὰ μιὰ ἀσθενικὴ κραυγὴ. Τὴν κραυγὴ ὅμως αὐτὴ τὴν ἄκουσε ὁ Βερνάρδος.

— Ἀ! φώναξε. Ὁ διευθυντὴς μας δὲν εἶνε μακριὰ ἀπὸ δὲ! Τὸν ἄκουσα νὰ μὲ προσκαλῇ. Ἀλλὰ πού εἶνε; Πού εἶνε, Θεέ μου;

Καὶ ἄρχισε γρήγορα νὰ ψάχῃ τριγύρω, φωνάζοντας συγχρόνως:

— Κύριε Ἀνδρέα!... Κύριε Ἀνδρέα!...

Τέλος σκόνταψε στὸ ἀνίσθητο σῶμα τοῦ προισταμένου του.

— ὦ! ἔκανε σκύθοντας πρὸς αὐτόν. Φτάνει νὰ μὴν πληγώθηκε ἢ μὴ μὴ τὸν δάγκωσε κανένα καταραμένο ζῶο...

Ἐπειδὴ ὁ Βερνάρδος εἶχε σασίσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία του, ἔνας Ἀμερικανὸς μηχανικός, ἀπ' αὐτοὺς πού ἐργαζόντουσαν στὸ ὄρυχείο, παρατήρησε ὅτι ἔπρεπε πρῶτα νὰ τὸν μεταφέρουν σπῖτι του, νὰ τὸν ξαπλώσουν στὸ κρεβάτι του καὶ νὰ τὸν γδύσουν, γιὰ νὰ καταλάβουν καλύτερα τί εἶχε.

Πραγματικὰ, μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Ἀνδρέας, περιτοιχισμένος ἀπὸ τὸν Βερνάρδο καὶ τοὺς ἄλλους, βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του.

Ἦταν πάντα ἀνίσθητος καὶ δυνατὸς πυρετός.

Τὸν ἐβλόγιζε, ἀλλὰ τὸ σῶμα του πού τὸ ἐξέτασαν προσεχτικὰ δὲν ἔφερε κανένα ἔχνο ὑποπτης πληγῆς.

— Θὰ κρουλόγησε καὶ θ' ἄρπαξε κανέναν κακοῦ ποσοτὸ, παρατήρησε ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικός, ὁ ὁποῖος εἶχε μερικές γνῶσεις ἱατρικῆς.

— Φτάνει νὰ μὴν εἶνε κίτρινος πυρετός! ἔκανε ὁ Βερνάρδος μὲ τρόπο.

— Κίτρινος πυρετός; εἶπε ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικός. Ὁχι, δὲν παρουσιάζει τέτοια συμπτώματα... Μὰ κι' ὁ κακοῦ θῆς πυρετός δὲν εἶνε λιγώτερο σοβαρός.

— Τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ τὸν γιάτρευουμε τὸ ταχύτερο;

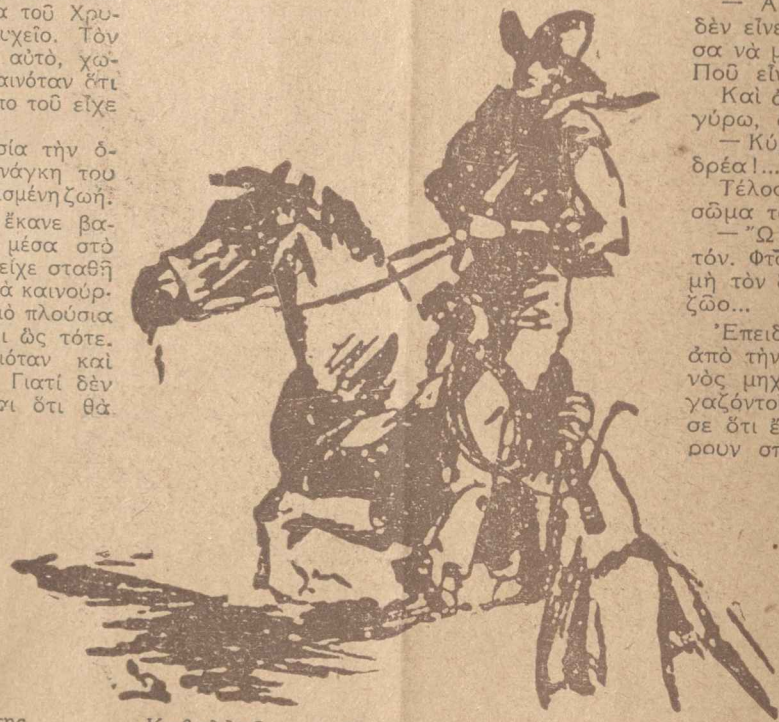
— Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μὴν σὲ μέρος πού ν' ἀερίζεται ταχτικὰ κι' ἔπειτα νὰ τοῦ δώσουμε ἀφθονὴ κίνησι.

— ὦ! ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο μας δὲν λείπει ἡ κίνησι! φώναξε ὁ Βερνάρδος. Ἐγὼ ἀναλαβάνω νὰ δώω τὴν κίνησι στὸν κύριό μου καὶ νὰ διανυκτερεύω κοντά του.

Ὁ ἀφωσιωμένος Βρετανὸς ἔκανε ὅτι εἶχε πῇ.

Ἀλλὰ, παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις του, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσί του, ὁ πυρετός δὲν ἄφησε τὸν Ἀνδρέα.

Καὶ ὁ κίνδυνος, κίνδυνος τρομερός, κίνδυνος θανάτου, ἀπειλοῦσε πάντοτε τὴ ζωὴ του, γιὰτί, μολοντὶ πέρασε βρομάδα καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴ βραδυὰ πού ὁ Ἀνδρέας εἶχε ἀποκοιμηθῇ κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, ἡ δυνάμεις του δὲν ἔ-

Καθαλλοῦσε τὸ ἄλλογό του καὶ τριγύριζε στὶς ἐρημιές

ναγύρισαν καὶ τὰ παραληρήματά του ἐξακολουθοῦσαν πάντοτε.

Δὲν εἶχε ἀναγνώρισει ἀκόμα κανένα ἀπ' ὅσους τὸν περιτοίχισαν, οὔτε αὐτὸν ἀκόμα τὸ Βερνάρδο, ὁ ὁποῖος ὥσπου εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴν διαρκῶς στὸ προσκεφάλο τοῦ ἀρρώστου.

Μιὰ νύχτα ὁ Βερνάρδος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἀπὸ τότε πού ἀρρώστησε ὁ Ἀνδρέας, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὴ νύκτα πού τὸν βασάνισε.

— Ὁ διευθυντὴς ἤπια τὸ γιατρικὸ του, εἶπε. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἡσυχώτερος. Ἀς κοιμηθῇ μιὰ ὥρα. Κατόπιν, ὅταν θὰ ξυπνήσῃ, θὰ ἔχω τὰ μάτια μου καθαρὰ καὶ θὰ μπόρῃ νὰ τὸν περιποιηθῶ καλύτερα.

Ξαπλώθηκε τότε καταγῆς, σὲ μιὰ ψάθα τοποθετημένη σὲ κάποια γωνιά τοῦ δωματίου κι' ἀμέσως ἀποκοιμήθηκε. Πέρασαν ἀρκετὲς ὥρες. Ὁ Βερνάρδος, κατακουρασμένος, κοιμόταν πάντοτε.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰς στιγμῆς, μιὰ σιλουέττα λευκὴ φαινόταν νὰ περνᾷ καὶ νὰ ἀναταπνύῃ μπροστὰ στὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀφήσει ἀνοιχτὸ ἐξ αἰτίας της.

Σὲ λίγο, ἓνα κεφάλι μὲ ἄσπρα μαλλιά πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὰ τζάμια καὶ μὲ ἄπειρες προφυλάξεις κύτταξε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου.

Ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ διευθυντὴς, τὰ βλέμματα τῆς Βασίλεισσης τοῦ Χρυσοῦ —γιατί αὐτὴ ἦταν— διευθύνθηκαν πρὸς τὴν πόθα, ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ Βερνάρδος.

Τότε ἡ τρελλὴ ἀνοίξε ἐντελῶς τὸ παράθυρο καὶ μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀνδρέα.

Εἶχε στὰ χέρια της μιὰ κολοκύθα, ἡ ὁποία θὰ ἦταν γεμάτη μὲ κάποιο ὕγρο, γιὰτί ἡ Βασίλισσα τὴν κρατοῦσε μὲ πολλὰς προφυλάξεις σὰν νὰ φοβόταν μήπως χυθῇ καταγῆς τὸ περιεχόμενό της.

Πλησίασε στὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου. Αὐτός, φλογισμένος ἀπὸ τὸν πυρετό, κοιμόταν ἀνάλαφρα, καὶ τὰ μάτια μισκλειστά καὶ μὲ τὴν ἀσπὴν βαρεῖα.

Ἡ Βασίλισσα ἄπλωσε πρὸς αὐτόν τὴν κολοκύθα, ἀλλὰ ὁ Ἀνδρέας δὲν μπόρεσε νὰ τὴν πάρῃ γιὰτί ἡ ἀσπὴσθρα του ἦταν τόσο, ὥστε τίποτε γύρω του δὲν μπορούσε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή του.

Τότε μὲ τὸ ἓνα χέρι, ἡ τρελλὴ ἀνασηκώσε τὸ κεφάλι τοῦ Ἀνδρέα, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο πλησίασε τὴν κολοκύθα στὰ χεῖλιν του. Μὰ τὸ στομάχι τοῦ ἀρρώστου ἔμεινε κλεισμένο σφιχτά.

Μιὰ δυνήρ ἀδημονία ζωγραφίστηκε τότε στὸ πρόσωπο τῆς δυστοχιμένης γυναίκας. Ἡ φλέβες τοῦ μετώπου της ἐξυγκλώθηκαν ὑπερβολικὰ καὶ τὰ χεῖλιν της σάλεψαν, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃ.

Ἐπιτέλους τὰ μάτια της ἔλαμπαν καὶ χτύπησε καταγῆς τὸ πόδι της.

Ὅλο τὸ σῶμα της δονήθηκε καὶ τέλος κατάρθωσε νὰ πῇ τὴ λέξι:

— Πιέτε!

Σὰν νὰ περίμενε τὴ διαταγὴ αὐτὴ, ὁ Ἀνδρέας ἐπρότεινε τὰ χεῖλιν του καὶ σιγὰ-σιγὰ ἤπια τὸ ὑγρὸ τῆς κολοκύθας, τὴν ὁποία ἡ Βασίλισσα κρατοῦσε μὲ τὸ μικρὸ της χέρι.

Δὲν τὸ εἶχε πῇ ἀκόμα ὀλόκληρο, ὅταν ὁ Βερνάρδος ἐξυπνίστηκε ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε γύρω του ἐξασπασμένος.

— ὦ Θεέ μου! ψιθύρισε ἀνορθωνόμενος κ' ἔτοιμος ἔπαιθῃ. Τὴ συμβαίνει ἐδῶ λοιπόν;...

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε πῇ ἐν τῷ μεταξὺ ὅλο τὸ περιεχόμενό της κολοκύθας.

Μὲ ἄπειρες προφυλάξεις, ἡ τρελλὴ ξανακούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ προσκεφάλο του, τὸν ταχτοποίησε καλὰ στὸ κρεβάτι του, σφύγγισε τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του καὶ τὸν περιτοίχησε ὅπως μόνο μιὰ γυναῖκα πολιτισμένη μπο-

Ενας πρῶην κατάδικος κι' ἓνας ἰθαγενὴς τσακώθηκαν ἀγρία

ρεῖ νὰ περιποιηθῇ ἓναν ἀρρώστο.

Ὁ Βερνάρδος τὴν κύτταζε σαστισμένος.

Ἀφοῦ τελείωσε, ἡ Βασίλισσα γύρισε πρὸς τὸ Βερνάρδο, τοῦ χαμογέλασε, ἔβαλε τὸ δάχτυλό της στὰ χεῖλιν της κι' ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πρὶν ἐκεῖνος μπόρῃ νὰ προφέρῃ λέξι.

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Βερνάρδος εἶχε σκεφθῇ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντὶν τῆς γυναίκας αὐτῆς πού τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ ἔτσι τὸν κύριό του καὶ νὰ τὴν πετάξῃ βάνουσα ἔξω. Μὰ τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ, στάθηκε ξαφνιασμένος βλέποντας τὶς ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις τῆς Βασίλεισσης τοῦ Χρυσοῦ πρὸς τὸν κύριό του.

«Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶνε μητέρα του!» σκέφτηκε.

Συγχρόνως ὅλα ὅσα ἔλεγαν οἱ ἐργάται τοῦ χρυσορυχείου γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀφοσίωσί της τρελλῆς πρὸς τοὺς ἀρρώστους, γιὰ τὶς γνῶσεις της ὡς πρὸς τὰ βότανα πού θεράπευαν τὶς διάφορες ἀρρώστειες, ὅλ' αὐτὰ ξαναγύρισαν στὸ μυαλό τοῦ Βερνάρδου καὶ τοῦ προκαλέσαν ἓνα αἰσθημα βαθυτάτου σεβασμοῦ ἐναντὶν τοῦ ὁποῖου δὲν τόλμησε ν' ἀντισταθῇ.

Τέλος, ὅταν ἡ τρελλὴ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πλησίασε κι' αὐτός πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ Ἀνδρέα. Μήπως ἦταν παρὰίσθησις;

Τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀρρώστου ἦταν πιὸ ἡσυχῇ, λιγώτερο στενοχωρημένη, ἐνῶ συγχρόνως τὸ χρῶμα του πού δὲν ἦταν πειὰ πορφύρο, ἔδειχνε ὅτι ὁ πυρετός εἶχε πέσει.

— Θεέ μου! ψιθύρισε, λαχταράω τόσο νὰ τὸν δῶ καλὰ, ὥστε ὀνειρεῖσμαι ἴσως...

Τότε ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἄγγιξε τὸ μέτωπο τοῦ Ἀνδρέα. Ἡ φλόγα τοῦ πυρετοῦ εἶχε φύγῃ πειὰ ἀπὸ κεῖ καὶ ἡ θερμοκρασία του ἦταν σχεδὸν φυσικὴ.

Ὁ Βερνάρδος γονάτισε καὶ εἶπε ἐνῶνοντας τὰ χεῖρια του:

— ὦ Παναγία μου! Ἀς γίνῃ καλὰ καὶ τότε ἐκείνη πού ἔκανε τὸ θαῦμα αὐτό, κι' ἂν ἀκόμα εἶνε μάγισσα, τρελλὴ καὶ κλέφτρα, θὰ μ' ἔχη σκλάβο της σ' ὅλη τὴ ζωὴ της.

Ἡ μέρα πέρασε σχετικῶς ἡσυχῇ, ἀλλὰ ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶχε ἀνακτήσει ἀκόμα τὶς αἰσθήσεις του.

Ὅταν νύκτωρ, ὁ Βερνάρδος κυριεύθηκε ἀπὸ τρομερὴ ἀγωνία.

— Ἀ! ἔλεγε. Φτάνει ἡ Βασίλισσα ν' ἀποτελειώσῃ ὅτι ἄρχισε τόσο καλὰ.

Καὶ μὲ τὸν παραμικρὸ θόρυβο πού ἄκουγε στὸ σκόταδι, πεταγόταν ἀπάνω νομίζοντας πὼς ἔβλεπε νὰ ἐρχετα ἐκεῖνὴ πού τὴν ἐπεκαλεῖτο τώρα σὰν τὴ Θεὰ Πρῶνοια.

Τὴν ἴδια σχεδὸν ὥρα ὅπου καὶ τὴν περασμένη νύχτα, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἡ Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ παρουσιάστηκε. Κρατοῦσε στὰ χέρια της τὴν ἴδια μικρὴ κολοκύθα καὶ, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι εἶδε τὸν Βερνάρδο, πλησίασε στὸ κρεβάτι κι' ἔδωσε νὰ πῇ στὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν περιτοίχησε ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά.

Τότε ὁ σύζυγος τῆς Τερέζας ἀνοίξε τὰ μάτια του, κύτταξε τὴν τρελλή, φάνηκε πὼς τὴν ἀναγνώρισε καὶ μὲ φωνὴ πολὺ ἀδύνατη, τῆς ψιθύρισε:

— Εὐχαριστῶ!

Μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴν του, ὁ Βερνάρδος ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί.

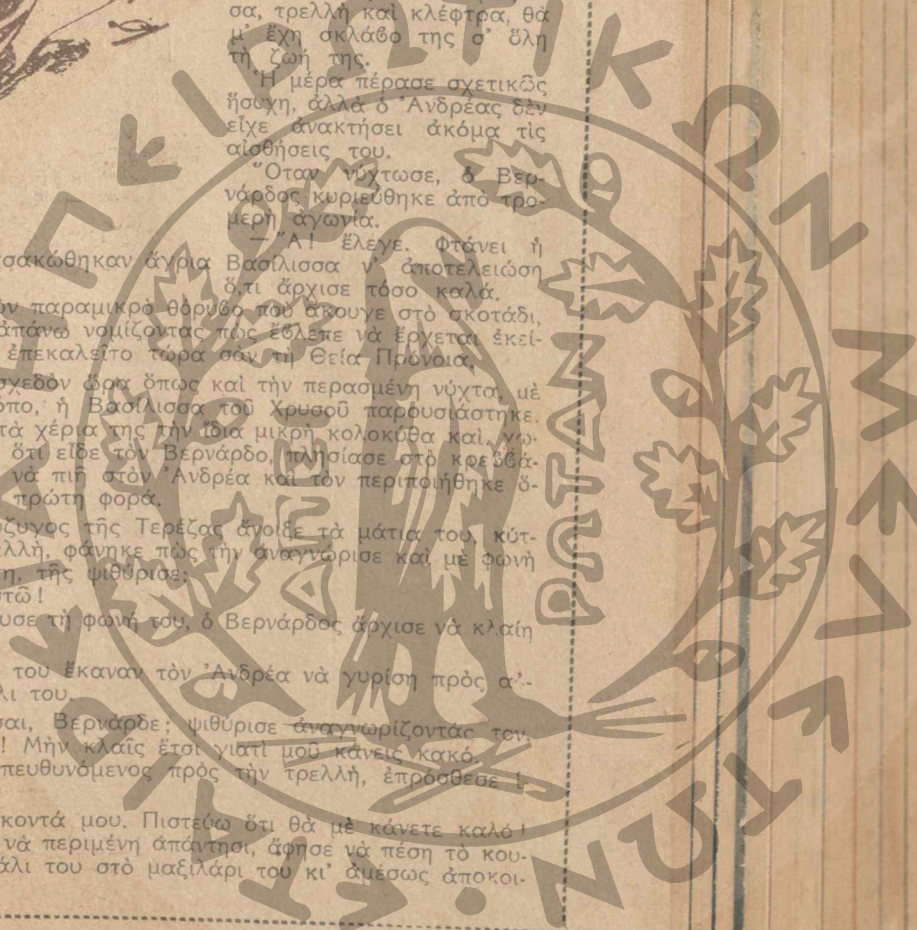
Οἱ λυγμοὶ του ἔκαναν τὸν Ἀνδρέα νὰ γυρίσῃ πρὸς αὐτόν τὸ κεφάλι του.

— Ἐσὺ εἶσαι, Βερνάρδε; ψιθύρισε ἀναγνωρίζοντάς τον.

Ἐλα! Ἐλα! Μὴν κλαῖς ἔτσι γιὰτί μὲ κανεὶς κακὰ. Κατόπιν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν τρελλή, ἐπρόσθεσε:

— Μείνετε κοντά μου. Πιστεύω ὅτι θὰ μὲ κάνετε καλὰ!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ κουρασμένο κεφάλι του στὸ μαξιλάρι του κι' ἀμέσως ἀποκοι-

πολύ άκόμα. Πώς θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή τη φωτιά που του έκαιγε τὸ στήθος; Λίγο νερό θα τοῦδινε ίσως ἐλπίδες πὼς θα σωθῇ... Μὰ πού νά τὸ θρῇ;

Βυθίστηκε σ' ἕναν ὕπνο πυρετώδη, ταραγμένο, γεμάτο δειρά... Εἶδε δάση πορτοκαλιῶν, γεμάτα καρπούς, χειμάρρους μὲ παγωμένο νερό, πὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ νερό τὴν ἀνοιξι... "Επειτα ὠνειρεύτηκε πὼς κάποιοι τοῦ ἔχωνε τὸ στόμα μιάς μπουκάλας μέσ' ἀπ' τὰ κατὰστενα χεῖλη του... Ἡ ἔνοιωσε ἕνα ὑγρὸ δροσερὸ, θεῖο, νὰ περνᾷ ἀπ' τὴ γλῶσσα του κι' ἔπειτα ἀπ' τὸ λαιμὸ του...

"Ανοίξε τὰ μάτια του νομίζοντας πὼς κάποιο θαῦμα εἶχε γίνει, μὰ δὲν εἶδε παρὰ μόνον τὸ πρόσωπο τοῦ Κινέζου ἀπὸ πάνω του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του πολὺ καλύτερα, σὰν νάταν πραγματικότης τὸ ὄνειρό του.

Ὁ Μάραμπυ δὲν ἔλεγε πειὰ τίποτε. Ὁ Λεὼν κι' αὐτὸς ἔμεναν τώρα ἀδιάκοπα μαζεμένοι στὸν ἴσκιό τοῦ πανιού, προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ προστατεύσουν τὸ κορμὶ τους ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ ἡλίου.

Ὁ Κινέζος, πάντα γαλήνιος, κύτταζε τὸν ὀρίζοντα. Ἡ θάλασσα ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἡσυχῇ. Πιὺ θρισκόταν λοιπὸν ἡ θάρκα κ' οἱ τέσσερες ἐπιβάτες της; Ἡ τρικυμία εἶχε ριζεῖ τὸ «Μάρανα» ἔξω ἀπὸ τὴ γραμμὴ του καὶ τὸ ναυαγιο εἶχε γίνει ἀσφαλῶς σ' ἑκατοντάδων μιλίων ἀπόστασι ἀπ' τὴν ἀκτὴ... "Ετσι ἡ θάρκα θὰ πλανιόταν τώρα μακριὰ ἀπὸ τὸ δρόμο τῶν καραβιῶν... "Εξ ἄλλου, κι' ἂν ἕνα καράβι περνοῦσε μακριὰ, μὲ ποῖο τρόπο θὰ τὸ ἔκαναν νὰ τοὺς διη... Καὶ τὴν νύχτα; Κανένας τοὺς δὲν εἶχε σπύρτα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά.

Ὁ Κινέζος, παρ' ὅλο τοῦ τὸ φλέγμα, φαινόταν νάχη πολὺ λίγες ιδέες. Τὸ μόνο πὺ μπορούσε νὰ κάνει ἦταν νὰ κυττάξῃ τὴ θάλασσα μὲ τὸ γαλήνιο τοῦ βλέμμα καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μὲ μιά χαρακτηριστικὴ ἐπιμονή:

— Μεγάλο καράβι σὲ λίγο, κἀπταιν. Ὑπομονή.

Μὰ ὁ Ντάρρεντ ἤξερε πὼς ὑπάρχουν μέρη τοῦ ὠκεανοῦ ὅπου δὲν περνᾷ ποτὲ καράβια.

Ἡ νύχτα ἤρθε πάλι, μιά νύχτα γεμάτη ἄστρα. Ξαφνικά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ντάρρεντ ξύπνησε ἄξαφνα, ἀκούγοντας κραυγές. "Ανοίξε τὰ μάτια του κι' εἶδε στὸ ὄθος τῆς θάρκας τὸν Κινέζο πὺ προσπαθοῦσε νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ Μάραμπυ, ἔχοντας τὸ γονατὸ του ἀπάνω στὸ στήθος του, τοῦ κατὰφερε δυνατὲς γροθιές, ἐνῶ ὁ Λεὼν τοῦ στριφογύριζε ἄγρια τὸ χέρι.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τίς κραυγές, ὁ Ντάρρεντ ξεχώρισε τὴ στριγγὴ φωνὴ τοῦ Μάραμπυ:

— Νερό!... Ὁ δαίμονας εἶχε νερό!... Λεὼν, πάρ' του αὐτὴ τὴ μπουτίλια! Νερό, ἐπιτέλους!

Τὸ χέρι τοῦ Κινέζου κρεμόταν ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τῆς θάρκας, κρατώντας σφιχτὰ μιά μπουτίλια. Ὁ Λεὼν τοῦ στριφογύρισε μὲ περισσότερὴ ἀκόμα δύναμι τὸν καρπὸ γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ τὴν παρατήσῃ.

Μὰ, ἔξαφνα, ὁ Κινέζος καταβάλλοντας μιά ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατάρθωσε νὰ τραβῇ τὸ χέρι του ἀπ' τὰ δαχτυλά πὺ τῶσφιγγαν. Ἀναποδογύρισε τὴ μπουτίλια καὶ μέσα σὲ μιά στιγμή, ὅλο τὸ περιεχόμενό της χύθηκε στὴ θάλασσα!

Ὁ Μάραμπυ ἔπαψε νὰ χτυπᾷ τὸ κεφάλι τοῦ Κινέζου. Ἡ ἔξαφνικὴ καταστροφὴ τοῦ εἶχε κόψει τὴν ἀνάσα. Δὲν εὑρίσκε τίποτε νὰ πῇ. Ἀπόμεινε μιά στιγμή σὰν ἀσθολακωμένος, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ, κι' ἔπειτα κατὰφερε μιά τρομερὴ γροθιὰ κατὰμουτρα στὸν Λεὼν.

— Ἀθλιε! τοῦ φώναξε. Βλάκα! Βλάκα! Ὁραῖα τὰ κατὰφες, γουρουνί!

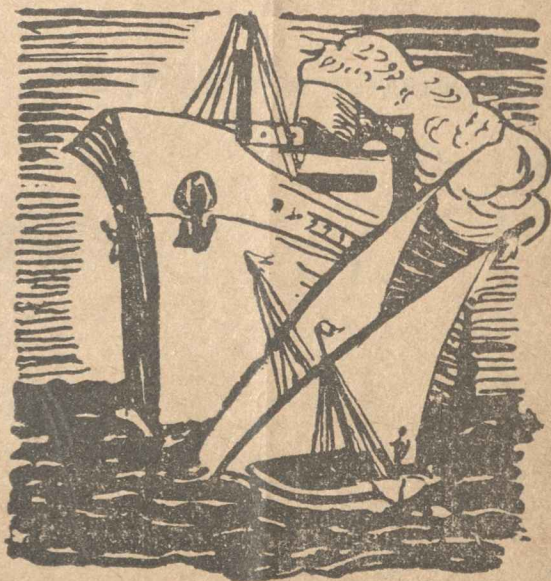
Ὁ Λεὼν τραβήχτηκε καμπουριασμένος κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὰ αἶμα πὺ κυλοῦσε ἀπ' τὴ μύτη του, κατάρθωσε νὰ μωρμυρίσῃ:

— Δὲν φταίω ἐγώ. Τὸ χέρι του γλύστρησε ἀπ' τὸ χέρι μου... Εἶνε δυνατός, ξέρεις...

Καὶ μὲ πονηρία, γιὰ νὰ στρέψῃ ἄλλοι τὴν ὀργὴ τοῦ Μάραμπυ, πρόσθεσε:

— Μὰ τὸν σκοτώσω, κἀπταιν;

Στὸ φῶς τῶν ἄστρων, ὁ Ντάρρεντ εἶδε στὸ μάτια τοῦ

Μάραμπυ μιά λάμψη τρομερῇ.

— Μὰ τὸν σκοτώσης; μωρμούρισε τὸ κτήνος. Ναι, πῶς τον, ἂν δὲν εἶνε κιόλας φοβίος!

Ὁ Ντάρρεντ, ὕπνωτισμένος ἀπὸ τὴ σκηνή, δὲν εἶχε πῶς τὴ στιγμή ἐκείνῃ τίποτε. Προσπάθησε νὰ μιλήσῃ καὶ εἶπε ὅσο πιὸ σταθερὰ μπορούσε:

— Μάραμπυ, ἂν σκοτώσης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ φάσῃς ποτὲ σὲ λιμάνι, ξέρεις τί σὲ περιμένει!

Μ' ἕνα πηδημα, ὁ Μάραμπυ γύρισε πρὸς τὸν Ντάρρεντ καὶ μωγκρίσε:

— Ἐσὺ δὲν πέθανες ἀκόμα; Τί θέλεις τώρα;

— Σὲ προειδοποίησα, Μάραμπυ... Ἄν σκοτώσης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο...

Μὰ ἡ δύναμις του τὸν ἐγκατέλειπε κιόλας, τὰ λόγια του δὲν μπορούσαν νὰ θυγοῦν ἀπ' τὰ στεγνὰ του χεῖλη. Ὁ στόμας πρόσθεσε μὲ δυσκολία:

— Ἐξ ἄλλου θὰ ἦταν ἀνόητο νὰ τὸν σκοτώσης. Αὐτὸς μὴνὰ ξέρει πὼς νὰ κυβερνήσῃ τὴ θάρκα μὲ τὸ πανί, ὅταν θὰ «πάρῃ» ἀέρας.

Ὁ Μάραμπυ μωρμούρισε μιά θαλαστήμια ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Τὰ λόγια τοῦ Ντάρρεντ τὸν ἔκαναν νὰ σκεφθῇ καλύτερα. Ὁ Λεὼν, πὺ τὸ μωτρο του ἔτρεχε αἶμα, περιμενε, ἔτοιμος νὰ πνίξῃ τὸν Κινέζο, ἂν τὸν διάταζε ὁ Μάραμπυ.

Ἰλησίωσε τὸν κίτρινο πὺ κοίτονταν σχεδὸν ἀναίσθητος ἀπ' τὰ χτυπήματα καὶ προσπάθησε νὰ τὸν σηκώσῃ.

— Θὰ θρῇς ἕνα μεγάλο καράβι ἀμέσως! φώναξε πνέζοντας τον. Ἀμέσως, γιατί ἄλλοιως...

Μὰ, κυριευμένος ἀπὸ μιά ἔξαφνη ἀδυναμία, τὸν παράτησε καὶ σκέπτετο τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χεῖρα πὺ ἐνέζοντας.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνάτειλε, ὁ Κινέζος εἶχε ἐξαπαρεῖ τὴ θέσι του στὴν πλώρη τῆς θάρκας.

Εἶχε πάντα τὸ ἴδιο γαλήνιο βλέμμα στὰ μάτια καὶ, μερικὲς στιγμὲς θάλεποντας τὸν κανεῖς, νομίζε πὺς χαμογελοῦσε...

Ἡ γαλήνη ἐπέμενε. Ἡ θάρκα καὶ νιόταν ἐλαφρὰ στὰ κύματα, ὅπως στὸ νερό μιάς λίμνης.

Ὁ Ντάρρεντ ἐξασθενεῖ ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ. Ἐκείνῃ τὴ νύχτα, κανένα ὄνειρο δὲν εἶχε ρθῇ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ δύναμις. Τὸ πόδι του τοῦ πνοῦσε φριχτὰ καὶ τὸν κρατοῦσε σὲ μιά θανάσιμη ἀκίνησι κατὰ ἀπ' τὴ φλόγα τοῦ ἡλίου.

Ἄν καὶ δὲν εἶχε φάει τίποτε μερὲς τώρα, δὲν ἔνοιωθε τὴν πείνα. Διψοῦσε! Διψοῦσε! "Ενοιωθε μ' αἰσθάνε τρομερὴ πὺ τοῦ ἀνοίγει μὲ τρύπα στὸ στήθος. Ὁ πόνος, κατὰ τὸσο, γινόταν τόσο δυνατός, ὥστε

ἔχανε τίς αἰσθησεις του ἐπὶ ὄρες ὁλόκληρες.

Ὁ Μάραμπυ κι' ὁ Λεὼν ἔμεναν ὁ ἕνας καθισμένος κοντὰ στὸν ἄλλο, κατὰ ἀπὸ τὸ πανί, χωρὶς νὰ λένε τίποτε. Δὲν εἶχαν πειὰ τὴ δύναμι τώρα ν' ἀλλάζουν θέσι ὅταν ἡ σκὴ ἔφευγε ἀπ' τὸ μέρος πὺ καθόντουσαν.

Καὶ ἤρθε ἡ πέμπτη νύχτα τοῦ μαρτυρίου τους.

Ὅταν ὁ ἥλιος χάθηκε μέσα στὰ κύματα, ὁ οὐρανὸς πὺ εἶχε χρῶμα ὀπαλιού, ἐγινε πορφύρος στὴ δύσι. "Επειτα, ὁ σελήνη ἀνάτειλε καὶ τὰστρα ἀναψαν ἕνα-ἕνα.

Παρ' ὅλο τὸν πυρετὸ του, ὁ Ντάρρεντ θαύβαζε τὸν ὀστερο οὐρανὸ. Τοῦ θυμίζε τὴν Ἀγγλία, τὸ σπῆτι πὺ γενιόθηκε καὶ αὐτὲς ἡ ἀναμνήσεις τοῦ ἔφεραν κάποια γλύκα πὺ τὸν γαλήνιευαν καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ξεχνᾷ τὸν πόγο του.

Σιγά-σιγά, γλύστρησε μέσα στὸν ὕπνο καὶ ὠνειρεύτηκε.

Ὁνειρεύτηκε πάλι ὅτι μιά γοητευτικὴ δροσιὰ ἀπλωνόταν στὰ χεῖλη του, στὸ κατὰστεγνο στόμα του κι' ἔσθινε ἐπὶ τοῦς τῆς φωτιάς πὺ ἐκείνῃ «ὁ λαργύγι» του. Ἡ ἔξαφνικὴ ἐχάριστος πὺνοῖωσε, τὸν ἔκανε ν' ἀνοιξῇ τὰ μάτια του καὶ εἶδε, ὅπως τὴν πρώτη φορά, τὸν... Κινέζο...

Ξεχώρισε στὰ χεῖρα του τὴν μπουτίλια πὺ εἶχε γίνει ἡ μορφή τῆς φασαρίας τὴν προηγούμενῃ νύχτα.

Μὴν πῆς τίποτε! τοῦ ψιθύρισε ὁ Κινέζος σ' αὐτὴν.

Ὁ Ντάρρεντ ξανακοιμήθηκε χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ περισσότερα.

Ὅταν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸν ξύπνησε, ὁ πυρετὸς του εἶχε πέσει κ' ὑπέφερε λιγώτερο. Τότε θυμήθηκε τὴν νυκτερινὴ σκηνή. Ξαναεἶδε τὸν Κινέζο, τὴν μπουτίλια...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Σατωβριάνδου. Ἡ στήλεις μὲ τὰ τάλλητρα. Τρυπσχέρης!... Μιά χαρακτηριστικὴ συνομιλία μὲ τὸν Κάρολο Ι'. Ὁ Γάλλος στρατάρχης καὶ τὰ «ψιλὰ» κ.τ.λ.

Ὁ Σατωβριάνδος ἦταν πολὺ φιλανθρωπος. Ἐπάνω στὸ τζάκι τοῦ γραφείου του εἶχε πάντοτε ἕνα σωρὸ μικρὲς στήλεις ἀπὸ πεντόφραγκα. Κάθε τόσο ἐμπαινε ὁ ὑπηρετὴς του καὶ τοῦ ἔφερνε διάφορα γράμματα διαφόρων ζητιάνων, ἐμυγκρέδων, παλαιῶν πολεμιστῶν, οἱ ὅποιοι τοῦ ζητοῦσαν διάφορα βοηθήματα. Ἀμέσως ὁ Σατωβριάνδος ἔπαρνε μιά στήλη νομισμάτων, τὴν τύλιγε μέσ' στὸ γράμμα καὶ τὴν ἔστελνε στὸν ἄπορο, πὺ τοῦ ζητοῦσε βοήθεια, μὲ τὸν ὑπηρετὴ του.

Ὁ Σατωβριάνδος ἦταν κυριολεκτικῶς «τρυποχέρης». Ἐσκόρπιζε τὰ λεφτὰ του, χωρὶς οὔτε κι' ὁ ἴδιος νὰ καταλαβαίνει πὺ καὶ πὺς. Ὅταν ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Πράγα τὸν Κάρολο Ι', ὁ ἐξοριστὸς βασιλεὺς τὸν ἐρώτησε γιὰ τὴν κατὰστασι τῆς περιουσίας του.

— Εἰμαι ἀπύπτωχος. Μεγαλειότατε! ἀπάντησεν ὁ Σατωβριάνδος. Δὲν φαντάζομαι οἱ πτωχοὶ πὺ ἐλεεῖ ἡ σύζυγός μου νὰ εἶνε πτωχότεροί μου...

— Ὡ! Μὰ ἡ κατὰστασις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ!... εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Δὲν μοῦ λές, Σατωβριάνδε, πόσα χρήματα σοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ γίνῃς πλούσιος;

— Θὰ χάσετε τὸν καιρὸ σας, Μεγαλειότατε! ἀπάντησε ὁ μεγάλος συγγραφεὺς. Καὶ ἂν ἀκόμη πὺ ἐδίδατε τέσσερα ἑκατομμύρια αὐριο τὸ πρωί, ὡς τὸ θράδυ δὲν θάχα οὔτε μιά πεντάρα!...

Ὁ σπάταλος βίος, τὸν ὅποιο περνοῦσε, ἀνάγκασε στὸ τέλος τὸν Σατωβριάνδο νὰ καταφύγῃ στὸν τοκογλύφους. Ὅταν γέρας μάλιστα, εἶχε πῶς ἀνάγκη χρημάτων, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ... ὑπαθήκευσῃ τὸ πτώμα του!... Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ὅλη τὴ ζωὴν ἔπερασσε μέσα σὲ πραγματικῶς πρὺγκητικὴ ἀνείσι.

Ἐνας Γάλλος στρατάρχης πὺ εἶχε αὐστηρὲς θρησκευτικὲς ἀρχές, ἐμπῆκε ὕστερα ἀπὸ μιά μάχη στὴ Λωρραίνη. Μιά ἐπιτροπὴ τῆς ἰσραηλτικῆς κοινότητος τῆς πόλεως ἐπῆγε ἀμέσως νὰ χαιρετῇ τὸν στρατάρχη, καὶ σὲ λίγο ἀνῆγγειλαν στὸν ἐνδοξὸ νικητὴ ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑβραίων τῆς πόλεως ἐπερίμεναν στὸν ἀντιθάλαμο γιὰ νὰ τοῦ υποβάλουν τὰ σέβη τους.

— Δὲν θέλω νὰ ἴδω αὐτοὺς τοὺς φιλανθρωποὺς, εἶπεν ὁ στρατάρχης. Εἶνε ἐκεῖνοι πὺ ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ. Νὰ μὴ μωρὸν ἐδῶ μέσα.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ στρατηγὸ τοὺς διεθόσθη. Τότε ἐκεῖνοι, σὰν καλοὶ Ἑβραῖοι, ἀνεσκέφθησαν καὶ ἐξανγύρισαν στὸ στρατάρχη μ' ἕνα δῶρο ἀξίας δέκα χιλιάδων φράγκων, εἰς ἀπόδειξιν τῆς νομιμοφροσύνης των. Τοῦ τὸ ἀνῆγγειλαν ἀμέσως τοῦ στρατάρχου, καὶ ὁ καλὸς χριστιανὸς ἀπάντησε:

— Ἄς μποῦν οἱ καυμένοι. Ἐπὶ τέλους αὐτοὶ δὲν ἦσαν στὴν Ἱερουσαλὴμ ὅταν ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς...

Ἡταν ἀλήθεια λοιπὸν τὸ ὅτι εἶχε πῆ ἀὐτὸ τὸ νερό, τὸ τόσο δροσερό, τὸ τόσο καθαρὸ; Μὰ ἀπὸ πὺ προερχόταν; Ἀπὸ πὺ τοῦ εἶχε πάρει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;... Ἀπὸ πὺ; Ἄν ὑπῆρχε νερό στὴ θάρκα, ὁ Μάραμπυ θὰ τὸ εἶχε ἀνακαλύψει... Ἐξ ἄλλου, ἀπάνω στὴ φασαρία, ἡ μπουτίλια εἶχε ἀδειάσει στὴ θάλασσα... Τότε;... Παραίτησις;... Μὰ ἕνα ὄνειρο δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ τοῦ δώσῃ δύναμις... Ὅ πράγμα ἦταν ἀνεξήγητο... Ὁ ἥλιος ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ κι' ἀργὰ ἡ ὄρες κυλοῦσαν...

Ὁ Ντάρρεντ, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ, ἀκίνητος, φαινόταν νὰ κοιμάται. Ὁ Μάραμπυ κι' ὁ Λεὼν, σωριασμένοι στὸ θάθος τῆς θάρκας, δὲν σάλευαν πειὰ καθόλου. Μονάχος ἀπὸ τοὺς τέσσερες ναυαγούς, ὁ ἀλλόκοτος Κινέζος διατηροῦσε κάποια ἐμφάνισι ζωῆς...

Καθὼς ἡ νύχτα ἀπλωνόταν, ξαφνικά ὁ Μάραμπυ βγήκε ἀπ' τὸ λήθαργό του.

Μὲ στόμα πὺ ἀφρίζε, ἀνωρθώθηκε σὰν θηρίο κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ. Στὸ μαῦρο σχεδὸν πρόσωπό του, τὰ μάτια του ἔβγαιναν ἀπὸ τίς κόγχες τους κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔτρεχε αἶμα. Μὲ τὰ χεῖρα του προσπάθησε ν' ἀποσπᾷ τὸ κόκκινο σῆμα πὺ ἐκείνῃ τὸ στήθος του.

Ἐξάφνα, ἔκανε ἕνα πηδημα πρὸς τὸ νερό.

Μὰ ὁ Λεὼν, μ' ἕνα τίναγμα, γαντζώθηκε ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ τὸν ξανατραβήξε πίσω.

Ὁ ἄνεμος φυσᾷ, κἀπταιν! φώναξε πνιγμένα. Ὁ ἄνεμος!... Σωθήκαμε!

Ἡταν ἀλήθεια! Τὸ πανί φούσκωνε τώρα στὸ φύσημα δυνατοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου.

Μὰ ὁ Μάραμπυ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ Λεὼν. Ἡ θάρκα ἔγερνε ἐπικίνδυνα.

Ἐξάφνα ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε ἔξω ἀπ' τὴ θάρκα, παρασύροντας καὶ τὸν Λεὼν στὴν πλώρη του. Ἡ θάλασσα ἔκλεισε ἀπὸ πάνω τους, πνίγοντας τίς κραυγές τους.

Ἡ νύχτα εἶχε ῥθῃ. Σύννεφα κυλοῦσαν στὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ. Ὁ ὠκεανὸς εἶχε χάσει τὴ γαλήνη του καὶ κύματα ἔτρεχαν. Ὁ ἀέρας φούσκωνε τὸ πανί τῆς θάρκας πὺ ἔτρεχε τώρα γρήγορα.

Ὁ Κινέζος κἀθηκε κοντὰ στὸν Ντάρρεντ.

— Διψᾷ ἐσὺ, τοῦ εἶπε. Πῆ νερό!

Νερό... Ὡ! ναι, νερό!... Τὴ μαγεῖα ὑπῆρχε σ' αὐτὴ τὴ λέξι...

Τότε, γαλήνια, ὁ Κινέζος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ μιά μπουτίλια καὶ τὴ θύθισε στὴ θάλασσα.

— Ἐγὼ, εὐχαριστήμενο, εἶπε. Πνίγηκε Μάραμπυ, Λεὼν... Κακοὶ ἄνθρωποι... Μὰ ἐμεῖς σωθοῦμε... Νὰ... νερό...

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ μπουτίλια.

Καὶ καθὼς ὁ Ντάρρεντ τὸν κύτταζε κατὰπληκτος, πρόσθεσε:

— Κἀπταιν Μάραμπυ ἔλεγε ἐμένα δὲν ξέρω τίποτα... "Α! Μὰ ἐγὼ ξέρει ὅτι νερό θάλασσας ἐδῶ ὄχι ἀλμυρὸ... Μεγάλα ποτάμια χύνονται ἐδῶ θάλασσα καὶ γλυκαίνουν νερό... ἐκἀτό, διακόσια μίλια μακριὰ παραλία... "Α! "Α!... Ἄν ἤξερε Μάραμπυ πὺς ἔφτανε ἀπλώσει χέρι του γιὰ νὰ πῇ!

Κατὰ τὸ χάραμα οἱ δυὸ ναυαγοὶ ἔφταναν στὶς ἐκβολές τοῦ Ἀμαζονίου...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΝΤΟΡΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Σοβαρός ο λοχαγός και δεινός μυστακοστριπτής, δεν μπορούσε αυτή τη μαλαγανιά ποτέ να την χωνέψει.

Δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτό ο λοχαγός.

— Μά, μ' όλες τις φωνές, τις τιμωρίες, τις παρατηρήσεις, ο στρατιώτης Λαμπούλας, μόλις ξεπέζευνε ο λοχαγός, σάν γυρίζει από τις προφυλακές ή από την έδραν του συντάγματος ή της Μεραρχίας, όπου συχνά σέ παραμονές επιχειρήσεων καλούσαν τους αξιωματικούς για να τους δώσουν οδηγίες, έτρεχε να πάρη τ' αλόγο του, να το περιποιηθ, να το χαϊδέψει, να τ' αφήση να ξειδρώση, να το συργανίστη λίγο για να καταπραυνή και έπειτα, σάν το έβλεπε πως ήτανε ξειδρωτό και ξαποσταμένο, έτρεχε πάλι να το πάη κάτω στην πηγή, που ήτανε κρυμμένη μέσα στη θαουλιά, για να το ποτίση με φρέσκο, δροσερό νερό.

— Βρέ σὺ, στρατιώτη, τούλεγε ο λοχαγός, άφησε τ' αλόγο, σέ παρακαλώ. Αυτή είνε δουλειά του Ιπποκόμου.

— Δεν πειράζει, λοχαγέ μου, ξέρω κι' εγώ από αλόγα...

Κι' ως να φανή ο Ιπποκόμος, που κάπου παρακάτω, σέ κανέναν ίσκιό, έπαιξε χαρτιά, ο Φώτης ο Λαμπούλας το πήγαινε κιόλας στην πηγή.

Στην άρχή ο λοχαγός δεν έδινε και τόση σημασία. — Κουτοπονηριές φανταριστικές, έλεγε με το μυαλό του. Για να με καλοπάρη και να τον προσλάβω Ιπποκόμο, φαίνεται το κάνει.

Και κουνούσε το κεφάλι του. — Κουτός πούνε ο κόσμος!

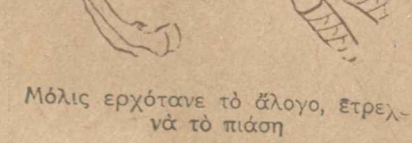
— Αλλά σάν έβλεπε πως τακτικά γινότανε αυτό και ο Λαμπούλας παραμόνευε την επιστροφή του για να του πάρη, να του περιποιηθ το αλόγο, άρχισε να θυμώνη.

— Μά πήρε, φαίνεται, για μόνιμο ο ξυνογαλάς αυτός, σέ σέ πετρετο, και για να του δείξη πως αυτός δεν κοροϊδεύεται, δόσ' του και του τράβαγε, για το παραμικρό, μερικές φορές καμιά μικροτιμωρία.

Μά μ' όλες τις φωνές κι' όλες τις τιμωρίες, ο Φώτης ο Λαμπούλας, με την ίδια πάντα προθυμία, έτρεχε και με την ίδια πάντοτε στοργή περιποιότανε το αλόγο του.

Στό τέλος ο λοχαγός του άπηγόρευσε όχι μόνον να αγιάξη, αλλά ούτε να πλησιάζη καν τον έλπον.

— Σου άπαγορεύω, του έπλε, και να το πλησιάζης τ' αλόγο. Τ' άκούς; Κύτταζε την ύπηρεσία σου εσύ, και για τη δουλειά αυτή, είνε ο Ιπποκόμος.

Μόλις ερχότανε το αλόγο, έτρεχε να το πιάση

— Ο στρατιώτης στάθηκε κοντά στο αλόγο και το εκύτταζε στα μάτια. Τά χείλη του σιγοτρέμανε σάν κάτι να θέλε να πη, μα πάλι σάν να διατάζε και δάγκωνε τη φράσι. Τό αλόγο πάλι τον εκύτταζε, φούσκωνε τὰ ρουθούνια του, χαμήλωνε τ' αυτιά του, χτυπούσε μ' ανυπομονησία τὰ πόδια του κι' έσκαζε το χάμα. Του στρατιώτη τὰ μάτια θουρκόσανε τότε, ένα

κλάμα τούπνιξε τον λαϊμό και τον έκαμε να φύγη, τρέχοντας από εκεί, να τρέξη στο αντίσκηνό του και ν' άρχισή ένα κλάμα, ένα κλάμα συνεχές και γεμάτο λυγμούς.

Ο λοχαγός είδε μ' άπορία όλην εκείνη τη σκηνή.

— Παράξενο! σκέφθηκε. Έδω πέρα κάτι τρέχει!..

Και κάλεσε την άλλη ήμερα τον στρατιώτη και τον ρώτησε τί συμβαίνει με τό αλόγο του και από που τό μεγάλο τό ένδιαφέρον του.

Ο στρατιώτης άπαντούσε μισημένα.

— Έτσι είμαι, είπεν, εγώ!.. Τά αγαπάω, εγώ, τὰ ζωά!..

Και θουρκόσανε τὰ μάτια του και δεν μπορούσε να μιλήση άλλο.

— Άναψεν ή περιέργεια του λοχαγού.

— Κάτι συμβαίνει έδω μέσα!... Έλεγε και επανελάμβανε.

Κι' έβαλε άλλους στρατιώτες να εξιχνιάσουν το μυστήριο. Μά κι αυτοί, αν και «παρέφανε» τον Φώτη τον Λαμπούλα, φέρνοντάς τον απ' έδω και απ' εκεί, τίποτε δεν κατάφεραν.

Κόντευε να τρελλαθ ή λοχαγός.

— Για έλα έδω, έπιλοχία, είπε μία ήμερα στον έπιλοχό του, για άκολουθήσε από κοντά εκείνον τον φαντάρο που παίρνει τ' αλόγο μου όταν έρχομαι, για ν' άνακαλύψης τί συμβαίνει!... Μυστήριο, μω φαίνεται αυτό. Μόνον πούσε καλά να μη σέ καταλάβη.

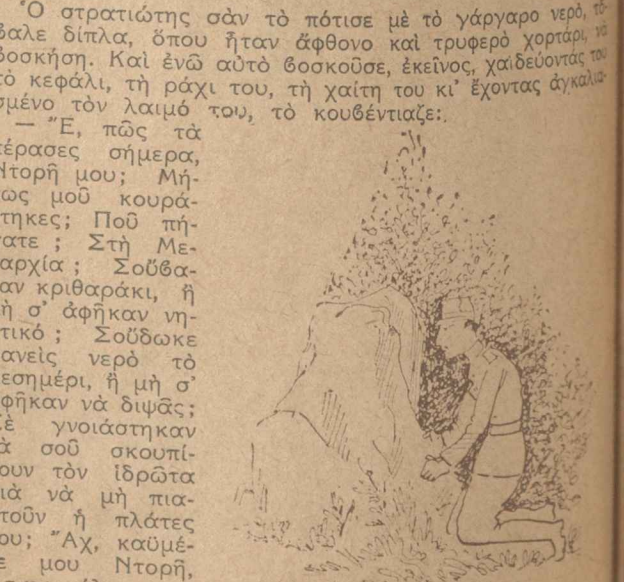
Εύχαριστημένος και τρισευτυχής, γιατί του τό επέτρεπε ο λοχαγός, έσερνε ένα δειλινό προς την πηγή ο στρατιώτης Λαμπούλας το αλόγο, πότε-πότε μιλώντας μ' αυτό και πότε πότε σφυρίζοντας ένα τραγοῦδι του χωριού του:

— Έθγα στη σκάλα δυο φορές να σου φιλήσω τις ελιές.

— Ο στρατιώτης σάν το πότισε με το γάργαρο νερό, έβαλε δίπλα, όπου ήταν άφθονο και τρυφερό χορτάρι, να βοσκήση. Και ένω αυτό βοσκούσε, εκείνος, χαϊδεύοντας το το κεφάλι, τη ράχη του, τη χαιτή του κι' έχοντας άγκαλιά σμένο τον λαϊμό του, το κουθεντίαζε.

— Έ, πως τὰ πέρασες σήμερα, Ντορή μου; Μη πως μου κουράστηκες; Που πήγατε; Στη Μεραρχία; Σούβαλαν κριθαράκι, ή μη σ' άφήκαν νηστικό; Σούδωκε κανείς νερό το μεσημέρι, ή μη σ' άφήκαν να διψάς; Σέ γνωίστηκαν να σου σκουπίσουν τον ιδρώτα για να μη πιαστούν ή πλάτες σου; Αχ, καυμένο μου Ντορή, φτωχούλη μου

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Ο έπιλοχίας κρύφτηκε πίσω από του θράχους και τις θαουλιές.

— Θυμάσαι τον γέρο, τον πατέρα μου;

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Το ΜICHEL MORPHY, του συγγραφέως της «MIMION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Βάλτερ έμεινε καθισμένος στον ξύλινο πάγκο του αδιάφορος σέ όλα, τόσο στους έξωτερικούς θορύβους, όσο και πους θορύβους της φυλακής.

Ήταν ο ίππότης ντ' Αθενέλ.

— Άς μπούμε μέσα στο σκοτεινό κελλί που του χρησιμεύει για φυλακή και άς συνεχίσουμε τη διήγησή μας από τη στιγμή που άφήσαμε τον ήρωά μας να περιμένη το θάνατο, ο όποιος, μόνος, θά μπορούσε να δώση ένα τέλος στους πόνους της ψυχής του.

— Εκείνη ή ήμερα πέρασε άργά κι' άπελπισμένα, όπως κι' ή δυο προηγούμενες. Όταν ή νύχτα άπλώθηκε, ο Βάλτερ δεν είχε κινηθ καθόλου από την θέσι του. Δεν είχε άγγίξει το έλεεινό φαγητό που του είχαν πάει. Στις έρωτήσεις του δεσμοφύλακος, δεν είχε καταδεχθ ν' άπαντήση... Έμεινε άκίνητος, θυθιόμενος σέ μία άγρια γαλήνη, σέ μία άπώλη άδιαφορία για ό,τι τον περιστοίχιζε.

Κι' αυτό, γιατί για τον ίππότη, δεν ύπήρχε πειά τίποτε, μετά την προδοσία της Μαρίας... Μονάχα ή άνάμνησις του «λουλουδιού... του παιδιού του... τον έκανε ν' άνασκιρτάη κάθε τόσο... Μά κι' αυτή ή έντύπωσις διαλυόταν γρήγορα... Κι' ο Βάλτερ πάλιν έναντίον της φριχτής δόνησις της ζήλειας του.

— Κάθε τόσο, όταν μία κρίσις του πόνου του, πιο δυνατή απ' την προηγούμενη, του μαχαίρωνε την καρδιά, μωρμούριζε: — Αύριο θά έκτελεσθώ!... Μω το είπαν!...

Και μ' αυτή τη φριχτή σκέψι ένιχυόταν.

— Η ώρες άνηγοῦσαν μέσα στη σιωπή της νύχτας μία-μία, τωμένες από τις κραυγές των σκοπών που φώναζαν: «Φύλακες, γρηγορείτε!»

Κι' ή αύγη άνέτειλε έπιτέλους, πελιδνή, όπως κι' ή προηγούμενη.

Ο Βάλτερ άρχισε ν' άφογκράζεται με την τρομαχτική έλπίδα ότι θά πηγαιναν να τον παραλάβουν για να τον οδηγήσουν στο Ικρίωμα.

Μά μονάχα ο δεσμοφύλακας μπήκε στη συνηθισμένη ώρα για να του πάη το φαγητό του.

— Την επομένη, τίποτε!... Ούτε την μεθεπομένη!... Κι' ή μέρες περιούσαν συντριπτικές για τον δυστυχισμένο φυλακισμένο, που άλλοτε έμεινε θυθιόμενος σέ μία άκατανίκητη άπρησσι κι' άλλοτε τράνταζε με λύσσα τὰ κάγκελλα του παραθύρου του, σάν να θέλε να γκρεμισθ έξω. Έπειτα, νικημένος από την κόυρασι, κοιμόταν μ' έναν ύπνο βαρύ, γεμάτον εφιάλτες.

Ο Βάλτερ δεν μετρούσε πειά το χρόνο. Άγνοούσε από πότε δριμυτόν φυλακισμένος, όταν μία μέρα άκούσε θή-κατα πολλαν ανθρώπων στο διάδρομο που ήταν μπρος στο κελλί του.

— Στάμνησαν μπρος στην πόρτα του και τράβηξαν τους άφους.

— Ο ίππότης άναπήδησε.

— Ορθισ στη μέση του κελλιού του, επανελάμβανε με φωνή γεμάτη αγωνία:

— Θέ μου!... Μ' εύσπλαχνίστηκες λοιπόν έπιτέλους; — Ο άρχιδεσμοφύλακας παρουσιάστηκε, συνοδευόμενος από δέκα ένοπλους άνδρες, που παρατάχθηκαν στο διάδρομο. Ξε-πλάσανε μία περγαμηνή.

— Περίττον νά μου διαβάσετε την καταδίκη μου! Έκανε ένωρά ο Βάλτερ. Έμπρός! Είμαι έτοιμος...

— Φυλακισμένο, είπε ο άρχιδεσμοφύλακας, άκούστε χωρίς να με διακόπτετε... Και άρχισε να διαβάξη την περγαμηνή:

«Επειτα διαταγή της Αυτού Χαριστάτης Μεγαλειότητος της Βασιλίσσης, άναβάλλεται ή έκτέλεσις τοῦ

Βάλτερ ντ' Αθενέλ, Σκότου ευπατρίδου, κατηγορουμένου σι' εγκλημα έσχάτης προδοσίας έναντίον του άγγλικού έθνους. Η Μεγαλειότης της διατάσσει να διεαχθ συμπληρωματική άνάκρισις διά το εγκλήμα του και άναβέτη την διεαγωγήν αυτής εις τον έξοχώτατον λόρδον άρχιδικαστήν, θορηθόμενον από τον λόρδον - δούκα του Σόμερσετ».

— Ο Σόμερσετ! φώναξε ο Βάλτερ με λύσσα. Αύτός! Αύτός!... Αυτός ο μυσάρης! Ο άπαίσιος!

Μά ο άρχιδεσμοφύλακας είχε κιόλας εξαφανισθ. Η θαρεία αιδερόφραχτη πόρτα είχε ξανακλείσει.

— Από τότε ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ έζησε πότε κυριευμένος από λύσσα και πότε θυθισμένος σέ συντριβή.

— Ένα θράδυ, ο Βάλτερ, φριχτά άδυνατισμένος, άγνώρι-στος, είχαν άκουμπήσει στην πιο σκοτεινή γωνιά του κελλιού. Με τὰ μάτια κλειστά προσπαθούσε να διώξη μία φριχτή όπτασία που τον θασάνιζε και που τον έσκότωνε σιγά-σιγά. Την γυναίκα του και τον Σόμερσετ άγκαλιασμένους.

— Αξάφνα, άκούσε ν' άνοίγουν την πόρτα του κελλιού του. Μερικοί άνθρωποι μπήκαν στη φυλακή του... Ο Βάλτερ όμως δεν κινήθηκε...

— Πέθανε τάχα;... Κουνήστε τον λοιπόν λίγο... άκούστηκε μία φωνή.

— Ο Βάλτερ άνοιξε τὰ μάτια του... Μά άμέσως έβγαλε μία κραυγή λύσσας...

— Είχεν άναγνωρίσει τον άνθρωπο που μιλήσε... Ήταν ο Σόμερσετ.

— Έκανε ένα άφάνταστο πήδημα κι' έπειτ' από μία στιγμή, θάχοντας ένα ρόγχο άγριας χαράς, άρπαξε τον δούκα από το λαϊμό κι' έχωσε στίς σάρκες του τὰ νύχια του.

Μά άμέσως δέκα δυνατά χέρια έπιασαν τον φυλακισμένο... Τον τράβηξαν, τον απέσπασαν από τον δούκα, τον έδεσαν...

— Ω!... στέναξε ο Βάλτερ. Νά σ' έπνιγα! Νά σ' έπνιγα!... Άνανδρε!... Άτιμε!...

Και προσπάθησε πάλι να όρμηση έναντίον του.

Με κλωτσιές τον έσπρωξαν σέ μία γωνία, όπου σωριάστηκε άγωνιάντας. Μά τὰ τρομερά μάτια του πετούσαν φλόγες.

— Ο Σόμερσετ είχε άνορθωθ μισοπνιγμένος.

— Μά τὰ κέρατα του Διαβόλου! έλαστήμισε. Τά χέρια σου κρατάνε ακόμα!

— Άνανδρε! σούρισε ή φωνή του Βάλτερ.

— Ωραία! είπεν ο δούκ. Έγώ έπνιγα από τη θαύλισσα να σ' άνακρίνω. Θα μω άπαντήσης;

— Άνανδρε! μού κρυσ πάλι ο ίππότης.

— Ο Σόμερσετ έτρεξε τὰ δόντια του. Έπειτα ξέσπασε σ' ένα καταχθόνιο γέλιο. Πλησίασε τον Βάλτερ, έκαμψε προς αυτόν, και, άργά, άπολαμβάνοντας την εύτυχία της έκδικήσεώς του, μωρμούρισε:

— Άκού!... Λίγο μ' ένδιαφέρει αν θά μω άπάντησης!... Ήρθα δω να σου πω το εξής: Ο γέρο δούκ του Μεκρόξ ήθελε να μω δώση την κόρη του και το φεουδότη... Μω τὰ πήρες όλα... Έ, λοιπόν, μάθε το εξής: Το άρχοντικό σου τοῦ Μεκρόξ το πωρπολήσα!... Όσο για τη Μαρία... την γυναίκα σου... αυτή θά γίνη, άργά ή γρήγορα, δική μου... Το όρκίζομαι στον Βεελζεβούλ, θά γίνη δική μου!...

Μ' αυτή την άπερίσκεπη έμολογή, ο δούκ του Σόμερσετ είχε έκμηδυνήσει με μιάς το φριχτό άποτέλεσμα των μηχανορραφιών του Μπόλτον...

— Ο άθλιος, παρασυρόμενος από το μίσος του, είχε προφέ-ρει αυτά τὰ λόγια, χωρίς να έχη κι' ο ίδιος συνείδησι του τί έλεγε.

— Άνορθώθηκε και τράβηχτηκε πίσω σαρ-κάοντας, νομίζοντας πως είχε σκοτώσει τον Βάλτερ μ' αυτό το χτύπημα... Κυριευμέ-νος βλος από το πάθος του, είχε ξεχάσει να του άναγγείλη το θάνατο του παιδιού του!

Μά, ω θαύμα!...

«Ο Βάλτερ με τὰ μάτια φωτισμένα από μιά απεριγραπτή χαρά, ανωρθώθηκε στά γόνατά του, ύψωσε τὰ χέρια του που ήταν γεμάτα δάκρυδες και τραύλισε προς τὸν Θεό μιά προσευχή απέραντης εὐγνωμοσύνης.

— Εἶνε τρελλός! βεβαίως ὁ δούξ ὅταν ὄγῃκε ἔξω. Μὰ ὁ ἱππότης ντ' Ἀθενέλ δὲν ἦταν τρελλός... Ἦταν εὐτυχισμένος, τρισευτυχισμένος!...

— Ἡ Μαρία θὰ γίνῃ δική μου! τοῦ εἶχε πῇ ὁ δούξ γιὰ νὰ τὸν θασανίσῃ.

Δὲν εἶχε γινεῖ λοιπὸν δική του;...

Ἡ Μαρία δὲν ἦταν λοιπὸν ἔνοχος!...

Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ!... Ὁ παραδεισὸς ὅλων τῶν ἐλπίδων εἶχε ἀνοίξει μπροστὰ στὸ Βάλτερ ὅστερ' ἀπὸ τὰ τόσα φριχτὰ του μαρτύρια...

— Ὁ Μαρία! στέναξε. Ἀγγελὲ μου λατρευτέ!... Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια; Σὲ ὑποψίασθαι!... Σὲ καταράσθαι!... Ἐσένα, ἔσένα τὴν ἀγνὴ, ἔσένα τὴν πιστὴ συντρόφισσα, ἔσένα τὴ γυναῖκα μὲ τὴν θεία ἀμορῖα καὶ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη!... Ἀλλοιμονο! ποῖος φριχτὴς μηχανορραφίας ἔπαισε θύμα, δυστυχισμένη μάρτυς!... Ὡ! τὰ πέπλα τοῦ σκοταδιοῦ ξεσκίζονται καὶ τὸ πνεῦμα μου ἀνοίγει στὸ θεῖο φῶς!... Μ' ἀγαπᾷς!... Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω... Μαρία, συγγνώμην!...

«Ὡ! συγχώρησε τὸ σὺζυγό σου!... τὸν ἔραστή σου!... Ὡ! νὰ ζήσω! νὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια!... Νὰ τὰ ζήσω μπροστὰ στὰ πόδια σου γιὰ νὰ ἐξίλαστώ γιὰ τὸ ἔγκλημά μου, γιὰ τὴν ὁλοκαύστη μου ὑποψί-
ες!... Μαρία, συγγνώμην!...

Καὶ δάκρυα γοητευτικά κυλοῦσαν στὴν ὄψη του τὴν ἀφανισμένη ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς του... Λυγμοὶ φούσκωναν τὸ στήθος του... καὶ ὁ θόρυβος αὐτῶν τῶν στεναγμῶν πού γεμίσαν τὸ σκοτεινὸ κελλί του, τοῦ φαινόταν σὰν μιά οὐράνια μελωδία, σὰν μιά ἔρωτική μουσικὴ πού λίκνιζε κι' ἀποκοιμίζε τὴ φτωχὴ του καρδιά...

XXV

ΟΙ «ΣΙΔΕΡΟΠΛΕΥΡΟΙ»

Ἀφήνοντας τὸν Στέφαν-Μπόλτον, ὁ δούξ τοῦ Σόμερσετ εἶχεν ὁρμήσει πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ παραδοχείου τοῦ θανάτου. Πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μελρόζ, κ' ἡ γροθιά του ὑψώθηκε ἀπειλητικὰ πρὸς τὴν ἀρχοντικὴ κατοικία.

«Ὁ δυστυχισμένος!... Ἡ, καλύτερα, ὁ ἀθλιός!...

Αὐτὸ τὸ ἀρχοντικὸ πού εἶχε σκοπὸ νὰ πυρπολήσῃ, στέγαζε τὴν ἰδίαν του τὴν κόρη, τὴν τόσο γοητευτικὴ καὶ χαριτωμένη Μαργαρίτα, τὴν κόρη τῆς Ἐλένης Μέρου, τὸ ἄθωο πλάσμα πού εἶχε χρησιμεύσει ὡς ὄργανο τῆς φριχτῆς μηχανορραφίας τοῦ Μπόλτον!...

Πρὶν φύγῃ γιὰ τὴ Γαλλία, ἡ λαίδη ντ' Ἀθενέλ εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὴν μικρούλα σὲ μιά ἀπὸ τὴς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας, στὴν ὁποία εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν κρατᾷ κρυμμένη ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς της. Κ' εἶχε συμφωνήσει μὲ τὴν Ἐλένη, ὅταν χωρίσαν, νὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖνη ἀπὸ πάλιν τὸ ἀγαπημένο της παιδί, ὅταν θὰ ὠμολογῶσε τὸ σφάλμα της καὶ τὴν συμφορὰ της στὸν πατέρα της.

Ἡ Τίμπι, ἡ γυναῖκα στὴν ὁποία ἡ Μαρία εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὴν Μαργαρίτα, ἐξετέλεσε αὐστηρὰ τὴς διαταγῆς τοῦ ἐλπίδα.

Ἡ Τίμπι ἦταν ἡ γυναῖκα πού εἶχε γαλουχίσει τὴ Μαρία ντ' Ἀθενέλ, ὅταν ἦταν μικρούλα. Ἦταν μιά γυναῖκα ἡλικιωμένη κι' ἐμπειρῇ. Ἐτρεφε γιὰ τὴν κυρία τῆς ἀπέραντης λατρείας καὶ ἀφοσίωσι. Γιὰ νὰ τὴν κἀν ν' ἀποφύγῃ καὶ τὴν παραμικρὴ θλίψη, θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ ριχτῇ στὴ φωτιά.

Ἡ Τίμπι λοιπὸν ἔκρυψε τόσο καλὰ τὴ Μαργαρίτα, πού τὴν ἔτρεφε μὲ τὸ γάλα τῆς κατσίκας, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος στὸν πύργο ἀγνοοῦσε τί εἶχε ἀπογίνει. Ἡ γυναῖκες τῆς λαίδης μάλιστα νόμιζαν πὼς ἐκεῖνη εἶχε πάρει τὸ παιδί.

Πολλὲς φορές ὁ Στέφαν-Μπόλτον εἶχεν ἀναρωτηθῇ τί μποροῦσε νὰ εἶχε κάνει ἡ Μαρία τὸ νηῖο... Καὶ τριγυρίζε συχνὰ ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἐξω ἀπὸ τὰ διαμερίσματα, τὰ προωσμένα γιὰ τὴς γυναῖκες... Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τίποτε... Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα τῆς Μαργαρίτας, αὐτὸς οὐτε συλλογίζεταν κἀν τὸ παιδί του.

Ἀκόμα πὶδ λίγο μάλιστα τὸ συλλογίζεταν τὴν νύχτᾳ ἐκεῖνη, πού παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ μῖσος του, ἔτρεχε νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς ἱππείες του.

Ὅταν διέσχισε τὸ ποταμὶ καὶ πᾶνσε σὲ ἀγγλικὸ ἔδαφος, ὄρθηκε τὸν ὑπαρχηγό του, ὁ ὁποῖος τὸν περιμενε. Τὸν αἰτάζε νὰ σημάνῃ προσκλητήριο κι' ἀμέσως ἔκρινε, μὲ τὸ κέρας του, ἐξόνισε τὸν ἀέρα μὲ τρία σαλπίσματα.

Ἐπειτ' ἀπὸ μιά στιγμή, τρία ἄλλα σαλπίσματα τοῦ ἀπάντησαν.

Κατόπιν οἱ ἴδιοι ἦχοι ἀντήχησαν πὶδ μακριὰ ἀκόμα, ἀνατινόμενοι καὶ δυσδιακριτοί.

— Ἰὸ σύνθημα δόθηκε! εἶπε τότε ὁ ὑπαρχηγός. Σὲ δὺ ὥρες τὸ πολὺ ὅλοι οἱ ἄνδρες μας θὰ εἶνε στὴ διάθεσι τῆς ἐξοχότητός σας!

— Μόλις οἱ ἄνδρες θὰ συγκεντρωθῶν θὰ τοὺς ἐτοιμάσετε γιὰ νὰ διασχίσουμε τὸ ποταμὶ! ἀπάντησε μὲ ξερὴ φωνὴ ὁ Σόμερσετ.

Καὶ, μπαίνοντας μέσα στὸ παρδαλεῖο, ῥώθηκε ἀν' ὁ Τζῶν Ρόμπινσον εἶχε ξαναγυρίσει. Ὁ παῖδος χεὺς ἔλειπε ἀκόμη. Βλαστημῶντας καὶ θρίζοντας, ὁ δούξ ἔριξε ἕνα δεμάτι ζῦλα στὸ τζάκι καὶ κᾶθησε μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, ὁποῦ ἄρχισε νὰ πίνῃ τζίν.

Ἡ αὐγὴ χάραζε πέρα στὸν ὠρίζοντα, ὅταν ὁ ὑπαρχηγός του πῆγε καὶ τὸν εἰδοποίησε ὅτι οἱ ἄνδρες εἶχαν συγκεντρωθῇ.

— Δρόμο, τότε! πρόσταξε ὁ Σόμερσετ, ὁ ὁποῖος, σηκώθηκε ἀμέσως, ὄγῃκε ἔξω καὶ καθά-
λησε τὸ ἀλόγ του.

Ἐρρίξε γύρω του ἕνα βλέμμα ἐπιτακτικὸ καὶ ἱκανοποιημένο.

Διακόσιοι πενήντα καθάλα-
ρρες, ἦσαν παραταγμένοι μὲ ἀπόλυτὴ τάξι στὴν ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ.

Ἦσαν ὅλοι ἄνδρες πολεμομα-
ρεῖς καὶ πεθαρημένοι, πού ζού-
σαν ἀπ' τὸν πόλεμο καὶ πού δὲν ἀπέβλεπαν παρὰ μόνον σὲ σφαῖ-
καὶ δῶσεις. Ἀπάνω στα στήθη
τοὺς ἔλαμπαν οἱ καλογυαλισμέ-
νοι θώρακες του, πού εἶχαν γί-
νει ἀφορμὴ νὰ τοὺς λένε «Σιδε-
ρόπλευροι», ὄνομα τρομερὸν, τὸ ὁ-
ποῖο θὰ δόξαζαν ἀργότερ' οἱ κα-
θαλλάρηδες τοῦ Κρόμβελ.

— Παιδιά! εἶπεν ὁ Σόμερσετ, ἀρκετὰ δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουστῇ ἀπ' ὅλους, ὅχι κραυγές... καὶ ὅ-
σο τὸ δυνατόν λιγώτερο θόρυβος...

Θὰ μποῦμε στὸ ἔδαφος τῆς Σκωτίας!... Ὁ πύργος ἐναντίον
τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτεθοῦμε, ὑπερασπίζεται ἀπὸ μιά χούφτα
ἀνθρώπους... Δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ θριαμβεύσετε!... Ὡς
ἡ λεία θὰ εἶνε δική σας!

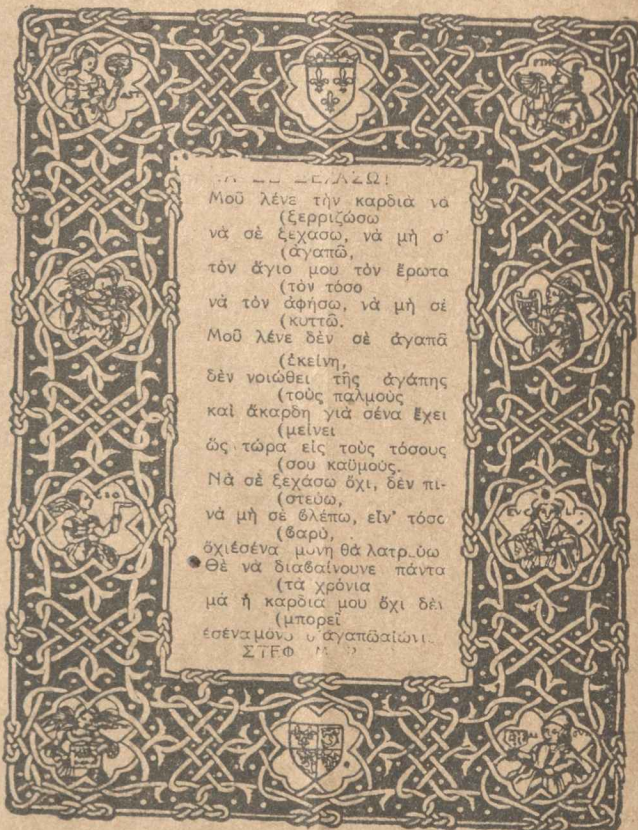
Ἐνὰ μουρμούρισμα χαρᾶς κι' ἀνυπομονίας διέτρεξε τὴς
τάξεις τῶν «σιδερόπλευρων». Ὁ δούξ ἔδωκε μιά διαταγὴ
καί, ἕνας-ἕνας, οἱ καθάλαρῆδες διέσχισαν αἰωπηλὰ τὸ πο-
τάμι. Στὴν ἄλλη ὄχθῃ, παρατάχθηκαν σὲ τάξι μάχης, ὁ Σό-
μερσετ μῆκε ἐπὶ κεφαλῆς των καὶ μὲ ἑλαφρὸ καλσάρι,
ἐκίνησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Μελρόζ.

Σὲ λίγο, ὁ ἀπαίσσιος εὐνοούμενος τῆς Ἐλισάβετ, ξεχωρί-
σεν μὲ ἐμπροσθοφυλακὴ ἀπὸ δέκα ἄνδρες πού τοὺς διέταξε νὰ
καταλάβουν τὴν πύλῃ τῆς κεντρικῆς εἰσόδου.

Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε, ὅταν ἔφθασαν μπροστὰ στὴν πύλῃ τοῦ
πύργου.

Ἡ γέφυρα ἦταν κατεβασμένη. Οἱ θοκοὶ εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ
βγάζουν τὰ κοπάδια τους, γιὰτί, ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, οἱ σταυ-
λοὶ θρσκοντούσαν μέσα στὸν περίβολο τῶν τοιχῶν κατὰ
φρουρίου.

Βλέποντας τοὺς Ἀγγλους καθάλαρῆδες, οἱ ὑποτακτικοὶ
τοῦ Ἀθενέλ ἔδωσαν τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου... Κι' ἀμέσως
ἡ καμπάνα τοῦ συναγερμοῦ χτύπησε...

Ἡ κωδωνοκρούσα αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ γειτο-
νικὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ κι' ἐκεῖνο, μὲ τὴ σειρά
του, θὰ χτυποῦσε τὴς δικῆς του καμπάνες... Κι' ἔτσι θὰ συγ-
κεντρωνόντουσαν ὅλοι οἱ πολεμιστὰί τῆς περιφέρειας.

Μὰ τοῦ κἀκού ἡ καμπάνα τοῦ πύργου χτυποῦσε... Ἡ καμ-
πάνα τοῦ μοναστηρίου ἔμενε βουδῆ!...

Ἐντωμεταξὺ, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου κραυγὲς ἀντη-
χοῦσαν... Οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς ὠπλιζόντουσαν θιαστικά...
Σὲ λίγο, καμμία δεκαπενταρία ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεχαν στὴν κρε-
μαστὴ γέφυρα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν σηκώσουν.

Μὰ τὴν ἰοία στιγμή, παρουσιάστηκε ὁ δούξ τοῦ Σόμερσετ,
ἐπικεφαλῆς τῶν «Σιδερόπλευρων» του.

Οἱ Ἀγγλοι καθάλαρῆδες, μ' ἕνα τρομερὸ ἀλαλαγμό,
διέσχισαν τὴν κρεμαστὴ γέφυρα κι' ὤρμησαν μέσα στὴ με-
γαλὴ αὐλῇ.

— Θάνατος! Θάνατος!... Φωτιά! Φωτιά!... μούγκριζε ὁ
Σόμερσετ. Ἐμπρὸς, γενάρια καὶ τασκάλια μου!...

Ἡ συγκρούσις ἀρχισε ὀρμητικὴ καὶ ἀγρία, παντοῦ, στὴν
αὐλὴ καὶ στὶς σκάλες... Στεναγμοὶ γυναικῶν ἀντηχοῦσαν...
Ποταμια αἵματος ἀρχισαν νὰ κυλοῦν...

— Ἀπάνω τους! φώναζαν οἱ πολεμιστὰί τοῦ πύργου.
— Καφετε τὰ δαλὰ οὐρλιάς! ὁ Σόμερσετ.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἀκριβῶς ἀπὸ μιά χαμηλὴ πόρτα σι-
πῶσα μέρος τοῦ πύργου, μιά γυναῖκα ἔφευγε, κρατώντας
στὴν ἀγκυλιά της ἕνα μικρὸ πλάσμα πού, στὸ θόρυβο τῶν
πυροβολισμῶν, ἀνοίξε τὰ μικρὰ ἀθῶα του μάτια ξαφνια-
σμένο. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ Τίμπι καὶ τὸ παιδάκι ἡ μι-
κρούλα Μαργαρίτα.

Τὴν ἰοία ἐπίσης στιγμή, ἕνας γίγας ἀνεβασμένος σ' ἕνα
εἰδωτὸ ἀλόγο, χωρὶς κρόνος, χωρὶς θῶρακα, ξεμυαλισμέ-
νος καὶ τρομερός, ὤρμησε μπροστὰ κρατώντας ὑψωμένο τὸ
πελιδόρι ξίφος του.

Ἦταν ὁ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ.

— Ἐμπρὸς, μαζί μου, γενναῖοι τοῦ Ἀθενέλ! φώναξε. Βα-
στατε καλά! Ξεκοιλιάστε αὐτὰ τὰ ἐγγλέζικα γουρουνία!

Κι' ὁ γενναῖος καπετάνιος ὤρμησε πρὸς τὸ πῖο ἐπικίν-
δυνο σημεῖο τῆς συρράξεως.

Κάθε φορὰ πού κατέβαινε τὸ σταθὶ του, ἕνας Ἀγγλος ἔ-
περε κάτω.

ἔλος τὸ σταθὶ του ἔσπασε... Τράβηξε τὰ πιστόλια
του καὶ τὰ ἀδείασε...

Χωρὶς σταθί, χωρὶς ὄπλο, ἄρπαξε τὸ μουςκέτο ἐνδὸς
σκοτεινοῦ πού τὸ χούφτιασε ἀπὸ τὴν κἀνην. Κι' ἄρ-
χισε νὰ τὸ στριφογυρίσῃ, συντρίβοντας κεφάλια γύρω
του.

Ἀλλοιμονο!... Σὲ λίγο ὁ Κρίστι δὲν εἶχε πειὰ κον-
τὰ του παρὰ μόνον πέντ' ἔξῃ ἄνδρες... Ἐτοιμαζόταν, μ'
αὐτοὺς τοὺς τελευταίους ἐπιζῶντας τῆς σφαγῆς νὰ κα-
ταφύγῃ στὸν πύργο καὶ νὰ ταμπουρωθῇ ἐκεῖ, ὅταν πε-
λώριες στήλες καπνοῦ ὑψώθηκαν...

Ὁ πύργος τοῦ Μελρόζ καίγονταν!

Τότε ὁ Κρίστι ὤρμησε κατ' εὐθείαν μπροστὰ του,
τρομερός, καὶ ἀνοίξε ἕνα αἱματηρὸν πέρασμα, γεμίζον-
τας τὸν τόπο πτώματα... Ἀργὰ, κατόπιν τράβηξε πρὸς
τὸν πύργο τοῦ Ἀθενέλ, πολεμώντας μὲ καμμία εἰκο-
ναρία «Σιδερόπλευρος» πού εἶχαν ὁρμήσει μὲ λύσσα
ἐναντίον του.

Ἦταν μόνος... Μὰ δὲν ἀπείχε οὔτε εἴκοσι βήματα
ἀπὸ τὸν πύργο!

Μ' ἕνα πῆδημα θρέθηκε καταγῆς, διέσχισε τὸ χάρο
πού τὸν χωρίζε ἀπὸ τὴν πόρτα, μῆκε μέσα καὶ τὴν
ἐξοικείωσε πίσω του.

Εἶχε σωθῇ!... Ὁχι, γιὰτί ὁ γίγας δὲν συλλογίζεταν
τὴν ζωὴν του... Ἦθελε νὰ πολεμήσῃ ἀκόμα... Σκεφτόταν
νὰ μαζέψῃ τὰ θαρῆλιά μὲ τὴν μαρούτη, νὰ τραθῆξῃ
μέσα στὸν πύργο ὅλους τοὺς Ἀγγλους κι' νὰ τοὺς
πυρρᾷ στὸν ἀέρα... Καί, μὲ τὸν σκοπὸ αὐτόν, διευθύ-
θηκε πρὸς τὰ ὑπώγια.

Μὰ τὴν ἰοία στιγμή ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος στὰ
μαῦρα παρουσιάστηκε πίσω του, ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐξώ-
πορτα καὶ τὴν ἀνοίξε διάπλατα.

Ἦταν ὁ Στέφαν-Μπόλτον! Οἱ «Σιδερόφραχτοι» ὤρ-
μησαν μέσα ἀμέσως.

Μέσα σὲ μιά στιγμή, ἔτρεξαν ἐναντίον τοῦ γενναίου
καπετάνιου, τὸν ἐπάσαν καὶ τὸν ἔδεσαν. Ἐπειτα, κα-
τὰ διαταγὴν τοῦ Μπόλτον, τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα ἀμάξι
ποῦ, ἀκολουθούμενο ἀπὸ δέκα «Σιδερόφραχτους», τρά-
βηξε γιὰ τὸ μοναστήρι.

Ἡ λεηλασία τοῦ Μελρόζ θάσπηξε ὅλη τὴν ἡμέρα...
Ἡ πυρκαϊὰ συμπλήρωσε τὴν καταστροφὴ τῆς παλαι-
ᾶς κι' ἀρχοντικῆς κατοικίας. Τὸ θῶαδ, ὁ Σόμερσετ
ἔφυγε μὲ τοὺς ἄνδρες του, φωτιζόμενος μέσ' στὸ σκο-

τάδι ἀπὸ τὴν πένθιμη λαμπάδα τοῦ πύργου πού καιγόταν.
Ὅταν θρέθηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ ποταμοῦ, μέτρησε
τοὺς ἄνδρες του. Οἱ μισοὶ ἔλειπαν.

Διέταξε τότε νὰ τοῦ φέρουν τὸν γίγαντα πού εἶχε δεκατί-
σει τὸ μικρὸ του στράτευμα, τὸν Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ. Μὰ ὁ
ἀπαίσσιος Μπόλτον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκολουθήσει τὸν δούκα,
τὸν πλησίασε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ ἤθελα ἡ ἐξοχότης σας νὰ μοῦ κἀν μιά χάρι, εἰς
ἀνταπόδοσιν τῶν ὑπηρεσιῶν πού τῆς ἔχω προσφέρει...

— Λέγε... Τί θέλεις;

— Νὰ μοῦ παραχωρήσετε τὸν Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ!

Ὁ Ἀγγλος πολέμαρχος ἔρριξε ἕνα θαθὺ βλέμμα στὸν
προδότη καὶ κατάλαβε ὅτι ὁ Στέφαν-Μπόλτον θὰ τιμωροῦσε
τὸν Κρίστι πὶδ σκληρὰ καὶ καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ὁ ἑαυτὸς
αὐτὸς ὁ ἴδιος. Χαμογέλασε σαρκαστικά καὶ ἀπάντησε, μ' αὐτὰ
τὰ λόγια:

— Καλὰ, σοῦ τὸν παραχωρῶ.

XXVI

ΕΛΙΣΑΒΕΤ Η ΑΓΝΗ

Ὁ Σόμερσετ παρέδωσε τὴ διοίκησι τῶν ἀνδρῶν πού τοῦ
εἶχαν ἀπομείνει στὸν ὑπαρχηγό του, τοῦ ὁποίου μιά πλα-
τεῖα ματωμένη οὐλὴ σημάδευε τὸ πρόσωπο. Διέταξε κατόπιν
ἡ λεία νὰ μοιρασθῇ μεταξὺ ὅλων τῶν ἐπιζώντων καὶ νὰ
τραθηχτῇ τὸ στράτευμα στὸ ὄρητῆριό του, μερικὰ μίλλια
πρὸς τὸ νοτιῶ.

Ἐπειτα ξεκίνησε καλπάζοντας καὶ τραδώντας γιὰ τὸ Λον-
δίνο.

Στὸ δρόμο δὲν στάθηκε παρὰ μόνον ὅσο τοῦ χρειαζόταν
νὰ ξεκουρασθῇ κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες λαχανιασμέ-
νης ἱππασίας, ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας.

Ἐκεῖ ἔβγαλε τὴν πολεμικὴ στολή του καὶ φόρεσε τὴ στολή
τοῦ αὐλικοῦ πού τόσο ἄρεσε στὴν Ἐλισάβετ: ἕνα λαμπρὸ
κοστούμι ἀπὸ βελούδο μαῦρο στολισμένο μὲ διαμάντια καὶ
τόκα μὲ ἄσπρα φτερά.

Ἡ Ἐλισάβετ, ἀποτραπημένη στὸ θάθος ἐνὸς πολυτελοῦς
μπουντουάρ, περιστοιχισμένη ἀπὸ τὴς κυρίες τῆς τιμῆς
της, ἀκούγε μιά σερενάτα πού ἔπαιζαν γι' αὐτὴν Ἱτα-
λοὶ μουσικοὶ μὲ θιόλες, μὲ ἄρπες καὶ μὲ φλάουτα.

Ἀκουμπισμένη σ' ἕνα ντιβάνι, χάρεινε τὸ κεφάλι ἐ-
νὸς ὑπερόχου κυνηγετικοῦ σκυλιοῦ, πού ἦταν ἐξπλω-
μένο μπροστὰ της.

Ἐξάφνα ἔγνεψε κ' οἱ μουσικοὶ σῶσαν.

— Ξαναδιαβάστε μου, εἶπε σὲ μιά κυρία τῆς τιμῆς,
αὐτὸ τὸ ποίημα πού ἔκρινε ὁ Γάλλος ποιητὴς ἔγραψε
γιὰ τὴν ἀγαπημένην μας ἐξαδέλφη Μαρία Στουάρτ. Ἀ-
λήθεια πὼς τὸν λένε αὐτὸν ποιητὴ;

— Ρονσάρ, ἀπάντησε ἡ κυρία τῆς τιμῆς.

Καὶ διάβασε τὸ ποίημα πού ἦταν γραμμένο σὲ φύλ-
λο περγαμνῆς:

«Ὅταν θὰ εἶσαι πειὰ γῆρᾷ, τὸ θῶαδ, στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ, κα-
θαμένη κοντὰ στὴ φωτιά, γνέθεται καὶ κουδεντιάσοντας, θὰ λές
καθὼς τοὺς στίλους τοῦτοῦ θὰ τραγουδᾷ: Ὁ Ρονσάρ μ' ὁμόνοσε
τὸν καιρὸ πού ἤμουν νέος.

«Ἐγὼ τότε θὰ ἐρίσκαμαι κἀμ' ἀπ' τὴ γῆ καὶ φάντασμα χωρὶς
κόκαλα, θ' ἀναπαύομαι ἀνάμεσα στοὺς Ἰουδαίους. Καὶ σὺ, κοντὰ
στὸ τζάκι, θάσαι μιά γρηοῦλα μαζέμενη, πού θὰ νοσταλγῇ τὸν
ἔρωτά μου καὶ τὴν περὶφρασι περὶφρόνησί σου. Ἄν θέλῃς νὰ μ' ἀ-
κούσης, ζῆσε τώρα καὶ ἡ πέμμεναις τὸ αἶμα. Ἀρρε ἀπὸ σήμε-
ρὰ ρόδα τῆς ζωῆς.

Βαθεῖα σιωπὴ ἀπλώθηκε μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ με-
λαγχολικοῦ αὐτοῦ ποιήματος τοῦ Ρονσάρ. Ἡ κυρία
τῆς τιμῆς περιέμεναν νὰ πῇ πρῶτα ἡ βασίλισσα τὴν
γνώμη της γιὰ τὸ ποίημα καὶ αὐτὲς νὰ διατυπώ-
σουν τὴ δική τους.

Ἡ Ἐλισάβετ εἶπε τέλος:

— Εἶνε σκανδαλὸ! Ἐνὰ τέτοιο ποίημα ν' ἀπευθύ-
νεται σὲ μιά βασίλισσα! Μὰ αὐτὸ τὸ ποίημα εἶνε ἔρω-
τικὴ ἐξομολόγησις!... Ντροπὴ!...

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἕνας θαλαμηπόλος μῆκε μέσα
καὶ ἀνήγγειλε:

δῆσεις.

“Εγνεψε κατόπιν κι’ αμέσως ἡ κυρίες τῆς τιμῆς σηκώθηκαν καὶ θῆκαν ἔξω, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, κάνοντας σάν μαριονέτες τὶς τρεῖς ὑποκλίσεις πού ἐπέβαλλε ἡ ἐθιμοτυπία.

“Ὅσο γιὰ τοὺς Ἱταλοὺς μουσικοὺς, αὐτοὶ εἶχαν φύγει κίολας.

“Ὁ δούξ μπήκε μέσα καὶ μὲ περισσότερη τρυφερότητα, — φαινομενικὴ τοῦλάχιστον — παρὰ μὲ σεβασμὸ, γονάτισε μπροστά στὴν Ἐλισάβετ.

— “Ε λοιπόν, τὸν ρώτησε ἡ βασίλισσα, τί συνέβη;... “Επετέθης ἐναντίον τῆς Στούαρτ;

— Ναι, τῆς ἐπετέθη, ἀπάντησε ὁ δούξ, ἀλλὰ μοὺ ξέφυγε. Αὐτοὶ οἱ καταραμένοι σωματοφύλακες τῆς εἶνε ἀληθινοὶ διαδόλοι! “Εγινε ἀγρία μάχη, καί...!

— Καὶ νικηθήκατε, δούξ! Τὰ συγχαρητήριά μου!

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Ἐλισάβετ κατσούφιασε... “Ὁ Σόμερσετ ἀρχισε νὰ τρέμει.

— Μεγαλειότητά, εἶπε ψυχρά, δὲν νικήθηκα... οἱ ἄνδρες μου μ’ ἐγκατέλειψαν ἐπάνω στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή τῆς μάχης... Αὐτοὶ οἱ ἀτακτοὶ δὲν εἶνε ἱκανοὶ παρὰ μόνο γιὰ νὰ μοιράζονται τὴ λεία. “Επρεπε τάχα νὰ ἐκθέσω τὴν χαριστάτη μου βασίλισσα στὰ μάτια τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, κάνοντας τὴν ἐπίθεσί μου ἐναντίον τῆς Στούαρτ μὲ κανονικὸ στράτευμα;... Δὲν τὸ σκέφτηκα οὔτε στιγμή αὐτό.

— “Ισως ἔχεις δίκιο, εἶπεν ἡ βασίλισσα, πού τῆς ἔκανε ἐντύπωση τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ αὐτοῦ. Μὰ τότε γιὰ ποῖο λόγο αὐτὴ ἡ ἀνωφελὴς καταδίωξις;

— Πρέπει κανέναν νὰ δοκιμάξῃ δέκα φορές γιὰ νὰ πετύχῃ μία. “Η βασίλισσα τῆς Σκωτίας φηνὰ τὴ γλύτωσε. Μὰ δὲν θὰ μοὺ ξεφεύγῃ πάντοτε ἔτσι, τ’ ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου!... “Ὅσο γιὰ τὴ μομφὴ πού μοὺ ἀπηύθυνε ἡ βασίλισσά μου ὅτι νικήθηκα...

— “Ελα... μὴ θυμώνεις! τὸν διέκοψε ἡ Ἐλισάβετ.

— Ξέρετε καλά, ἐξακολούθησε ὁ Σόμερσετ μὲ φωνὴ φλογερή, ὅτι θὰ μπορούσα νὰ γίνω κομμάτια. Θὰ μὲ δῆτε στὸ ἔργον ὅταν θελήσετε... ὅταν θὰ εὐδοκήσετε νὰ εἰσβάλω στὴ Σκωτία ἐπικεφαλὴς μιᾶς στρατιάς καὶ θὰ πάω ν’ ἀρπάξω τὴ Μαρία Στούαρτ, ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς τὸν ἴδιο, στὸ Ἐδιμβούργο!

— Τί λές; ἔκανε ἀνασκιρτώντας ἡ βασίλισσα.

— Λέω αὐτὸ πού ἀρχισα κίολας νὰ κάνω. Λέω πὺς διέσχισα τὰ σύνορα καὶ πυρπόλησα τὸν πύργο τοῦ Μελρόζ... Λέω πὺς ἀπὸ τὴ Μεγαλειότητά σας ἐξαρτάται νὰ συνεχισοῦν τὶς ἐχθροπραξίες. Πέστε μιά λέξι... καί...!

— Τὸ ἔκανες αὐτό; φώναξε ἡ Ἐλισάβετ. Ξέρεις ὅτι θ’ ἀναγκαστῶ ἴσως νὰ σ’ ἀποκηρύξω δημοσίᾳ;

— “Αν σὰς χρειάζεται καὶ τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν πολιτικὴ σας, πάρτε το! Εἶνε δικό σας!

— Τὸ κεφάλι σου; ἔκανε ἡ βασίλισσα. Ναι, μοὺ χρειάζεται... Πλησίασε λοιπόν, ὡραῖε δούξ!...

“Ὁ Σόμερσετ χαμογέλασε ἀδιόρατα: εἶχε κερδίσει κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ παιγνίδι Γονάτισε μπροστά στὴ βασίλισσα, ἡ ὁποία, μὲ μιά παραφορὰ γεμάτη πάθος, τὸν ἀγκάλιασε καὶ κόλλησε τὰ χεῖλῃ τῆς στὰ δικά του.

“Ενωμένοι σ’ αὐτὴ τὴν περιπέτει ψιθύριζαν λόγια ἀγάπης πού χανόντουσαν μέσα στὰ φιλήματα.

— Πήγαναι, εἶπε τέλος ἡ βασίλισσα καὶ κάνε ὑπομονή. Πολὺ πὺς γρήγορα ἀπὸ δὲ φαντάζεσαι θὰ θαδίσῃς ἐναντίον τοῦ Ἐδιμβούργου!..

Πρέπει νὰ μάθης νὰ περιμένῃς!... “Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς πυρπολίσεως τοῦ Μελρόζ, θὰ ἀναθέσω στοὺς ὑπουργοὺς μου νὰ τὴν διευθετήσουν διπλωματικῶς.

— “Αλήθεια, Μεγαλειότητά, πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ταχύτερο ὁ πυργοδεσπότης τοῦ Μελρόζ ἱππότης ντ’ Ἀθενέλ, ὁ ὁποῖος κρατεῖται στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου, κατηγορούμενος ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ.

— “Ὁ Λόρδος Μέρσου ἱσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀνάκρισις δὲν τελείωσε ἀκόμα...

— “Ὁ Λόρδος ἀρχιδικαστὴς ἔχει παράδοξους διαταγὰς σ’ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τὸ πρᾶγμα καταντάει ἀκατανόητο... Καὶ ἂν τολμούσα νὰ πῶ ὅλη μου τὴν σκέψι, θὰ σὰς ἔλεγα...

— “Η Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Λόρδος ἀρχιδικαστὴς ζητάει ἀκρόασι! ἀνήγγειλε ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ θαλαμηπόλος.

“Η Ἐλισάβετ ἔγνεψε. “Ὁ Σόμερσετ τραβήχθηκε τρία θήματα κατσουφιάζοντας καὶ δαγκώνοντας τὸ παχὺ του μουστάκι.

“Ὁ Λόρδος Μέρσου μπήκε μὲ τὸ ἀργὸ κι’ ἐπίσημο βήμα του πού ἔδινε μεγαλεῖο στὴν εμφάνισι του... “Ἐκανε πὺς δὲν εἶδε τὸν δούκα κ’ ὑποκλίθηκε θαθεῖα μπρὸς στὴ βασίλισσα.

— Μιλούσαμε γιὰ σὰς, μυλόρδε! εἶπεν ἡ Ἐλισάβετ, κερφώνοντας τὰ ὀλέμματα τῆς στὰ μάτια τοῦ δούκου. Νὰ ὁ ἀγαπητός μας δούξ τοῦ Σόμερσετ, ὁ καλὸς μας σύμβουλος, ὁ ὁποῖος ἱσχυρίζεται ὅτι ἀργεῖτε νὰ τελειώσετε τὴν ἀνάκρισι τοῦ ἐγκλημάτος, τοῦ ὁποῖου εἶνε ἔνοχος ὁ ἱππότης ντ’ Ἀθενέλ.

— “Η ἀνάκρισις αὐτὴ τελείωσε, ἀπάντησε ὁ γέρο εὐπατρίδης, κι’ ἐρχομεν νὰ τὸ ἀναφέρω στὴν Μεγαλειότητά σας.

— “Α! “Α! Καὶ ποῖα εἶνε τὰ πορίσματα σας;

— Τὸ πορίσμα μου εἶνε ὅτι ὁ πυργοδεσπότης τοῦ Μελρόζ εἶνε ἀθώος!...

— Ἀθώος; φώναξε ἀγρία ἡ Ἐλισάβετ. Μὰ, μυλόρδε, αὐτὸ εἶνε καθαρὴ τρέλλα!

— “Ὁ Λόρδος Μέρσου ἔχει ἴσως σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ μιλήῃ ἔτσι, εἶπε μὲ τὴ σειρά του ὁ Σόμερσετ.

“Ὁ γέρο ἀρχιδικαστὴς περιωρίστηκε νὰ ρίξῃ στὸν δούκα ἓνα βλέμμα ἀπειλητικὸ καὶ περιφρονητικὸ, ὁ ὁποῖος τρομοκρατήθηκε ξαφνικὰ ἀπ’ αὐτὴ τὴ ματιά... “Αν ὁ Λόρδος Μέρσου ἀπεκάλυπτε τὸ γάμο τῆς κόρης του, ἦταν χαμένος.

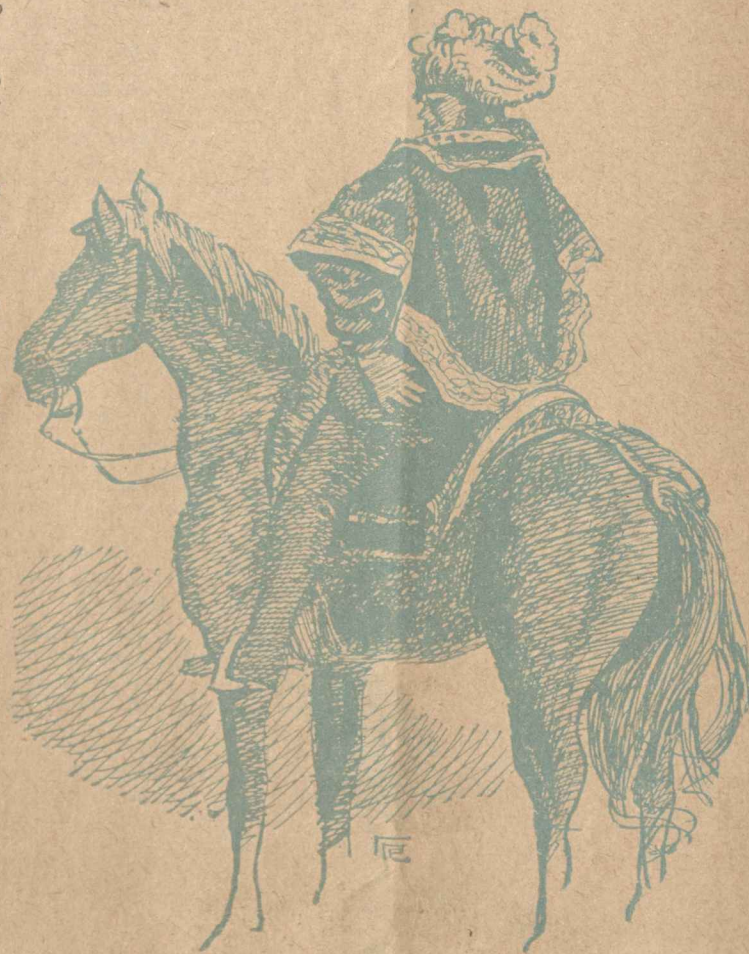
Γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐξοργίσῃ λοιπόν, ἔμεινε σιωπηλὸς κι’ ἀποφάσισε νὰ παρακολουθῇ σὲ ὡς ἀπὸ τῆς θεατῆς αὐτὴ τὴ σκηνή.

— “Η μεγαλειότης σας, ἐξακολούθησε ὁ Λόρδος ἀρχιδικαστὴς, ξέρετε πόσο τῆς εἶμαι ἀφωσιωμένος. “Απέδωξα στὰ συμφέροντα μόνον τῆς μεγαλειότητός σας, ἐμποδίζοντάς σας νὰ διατρέξετε μιά ἀδικία. “Εχω τὴν ἀπόλυτη πεποίθησι ὅτι ὁ ἱππότης ντ’ Ἀθενέλ εἶνε ἀθώος τοῦ ἐγκλήματος πού τοῦ ἀποδίδουν κι’ ἐρχομαι νὰ παρακαλέσω τὴ βασίλισσα νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

“Η βασίλισσα σηκώθηκε χλωμὴ ἀπὸ ὀργή.

— Μυλόρδε, εἶπε τὸνίζοντας τὰ λόγια τῆς, ὁ ἱππότης ντ’ Ἀθενέλ, εἶνε ἔνοχος, μ’ ἀκούτε; Καὶ τόσο ἔνοχος ὥστε διέταξα νὰ καταστρεφούν τὶς χῶρες του καὶ νὰ πυρπολήσουν τὸν πύργο του.

Περιμένω λοιπόν νὰ ἐκδώσετε τὴν θανατικὴ του καταδίκη καὶ νὰ λάβετε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ τὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ τοῦ καταραμένου Σκώτου. “Εγὼ τὸν καταδικάσα καὶ θὰ πεθάνῃ. (Ἀκολουθεῖ)

“Ερριξε γύρω του ἓνα βλέμμα ἐπιτακτικὸ καὶ ἱκανοποιημένο.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: Η ΠΡΩΤΗ ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

[Μιά ἐνδιαφέρουσα ἐξιστόρησις τῶν πρώτων χρόνων τῆς δόξης, γραμμένη ἀπὸ τὸν πασίγνωστο ΡΟΜΠΕΡ ΦΛΟΡΕ-Υ.]

Η πόλις τῶν Ἀγγέλων, ὁ Παράδεισος τῶν γυναικῶν κ’ ἡ φοβερὴ κόλασις τοῦ ἔρωτος ἔχει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μιά ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἱστορίαν. Σ’ αὐτὴν ἀλλοστε γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος καὶ σ’ αὐτὴ πάλι σοξάστηκαν ἡ πρώτης θεντέτες του. Σήμερα τὸ Λὸς Ἀντζελες εἶνε μιά ἐπιφανὴς πόλις μὲ τεράστιους οὐρανοξύστες, ἀπέραντα πολυτελὴ καταστήματα, ὡμορφες λεωφόρους κι’ ἓνα πλήθος ἀριστοκρατικῶν ξενοδοχείων. Μέσα σ’ αὐτὴ κυκλοφοροῦν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ κινηματογράφου μὲ μιά ἀράστη νευρικήτητα καὶ ξεοδεύουν τὸ χρέμα χωρὶς ὑπολογισμὸ καὶ χωρὶς καμμιὰ σκέψι. “Η ζωὴ γιὰ τὶς ὡμορφες θεντέτες ἐκεῖ πέρα εἶνε ὑπερβολικὰ εὐτυχισμένη, ὅπως πάλι γιὰ τοὺς φτωχοὺς εἶνε μιά πραγματικὴ κόλασις. Σκεφθήκατε ὅμως ποτέ ποῖος ἱδρυσὲς αὐτὴ τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου καὶ ποῖα ἦταν ἡ ἐξέλιξις τῆς; “Ἰδοὺ τί ἀποκαλύπτει ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Ρομπέρ Φλόρε-Υ σ’ ἓνα τελευταῖο ἀρθρο του:

“Ὁ Λὸς Ἀντζελες, γράφει, ἔλαβε τὴ μορφὴ μιᾶς ἀξιοπρεποῦς πολιτείας τὸ 1781, ὅταν ὁ Γκασπάρντο Πορτόλα στάλθηκε ἀπὸ τὸν Κάρολο ΙΙΙ, τὸ βασιλεῖα τῆς Ἀραγωνίας καὶ τῆς Καστίλλιας, στὴν Καλλιφορνία ἐπὶ κεφαλῇ μιᾶς ἐξευρενητικῆς ἀποστολῆς. “Ὁ Γκασπάρντο Πορτόλα ποῖο γοητεύθηκε ἀπ’ αὐτὴ τὴν παραλακὴ πόλι τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τόσο ἐξετρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν τοῦ οὐρανοῦ τῆς καὶ τοῦ γλυκοῦ τῆς κλίματος πού τὴν δώρισε. “Ὁ Λὸς Ἀντζελες, ὁ ἀγγελοὶ δὲν θὰ εἴρισαν πὺς ὡμορφὴ τοποθεσία γιὰ νὰ ἐκευραστούν ἀν κατέβαιναν στὴ γῆ.

Μέχρι τὸ 1900 ὅμως τὸ Λὸς Ἀντζελες δὲν εἶχε κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιχειρηματιῶν. Μὲ τὴν ἀνακάλυψι ὡστόσο τοῦ κινηματογράφου καὶ τὴν ἀνάγκη πού δημιουργήθηκε αὐτὸς τῆς ἐξευρεσεως μερῶν μὲ ἀνάλογο φωτισμὸ καὶ μ’ ὡμορφὰ τοπία, τὸ Λὸς Ἀντζελες κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν σκηνοθετῶν. Πρῶτος δὲ ὁ Οὐίλλιαμ Σὴλινγκ, πού τὸ 1908 «γύριζε» στὸ Σινεμα τὸν «Κόμητα Μοντεχρίστο», σκέφθηκε ὅτι γιὰ τὶς ὑπαίθριες σκηνές αὐτοῦ τοῦ φιλμ θὰ ἦταν ἴσως κατάλληλος ὁ οὐρανὸς τοῦ Λὸς Ἀντζελες κ’ ἡ ὡμορφες τοποθεσίες του. Καὶ πράγματι, αὐτοὶ οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ βγήκανε αὐτοί. “Ετσι ὁ Σὴλινγκ σημείωσε μὲ πρώτης τάξεως ἐπιτυχία. “Επειτα «γύρισε» τὸ φιλμ «Στὴν Ἐξουσία τοῦ Σουλτάνου» μὲ τὸν Χόμπαρτ Μπόσ-γανσοφ καὶ τὸν Τόμ Σέντικ.

Μετά ἀπὸ τὸν Σὴλινγκ, ὁ σκηνοθέτης Φράνκ Μπόγκ νοίκιασε ἓνα μεγάλο κτήμα μεταξὺ τῶν λεωφόρων “Ὁλίβ καὶ “Ὁγδὸς, στὸ ὁποῖο ἔκτισε ἓνα «πλάτω» γιὰ τὶς σκηνές τοῦ κινηματογράφου καὶ γιὰ τὴν τοποθέτησι τοῦ ἀνάλογου διακόσμου. Τὴν 1ην Νοεμβρίου τοῦ 1909 ὁ σκηνοθέτης Τσάρλυ Φρέντ καὶ ὁ Φρέντ Μπάλφορ ἱδρυσαν τὴν πρώτην κινηματογραφικὴν ἐταιρίαν τοῦ Λὸς Ἀντζελες. Τὸ Γενάρη δὲ τοῦ 1910 ἀρχισαν νὰ σχηματίζονται οἱ «πόλεις» θάλασσι καὶ νὰ μαζεύονται στὴ πόλι τῶν Ἀγγέλων ἓνα σωρὸ ὡμορφες καλλιτέχνιδες.

Τὸ Νοέμβριο τοῦ ἴδιου χρόνου, ὁ Τζέιμπερ καὶ ὁ “Αντερσον ἱδρυσαν ἐκεῖ ἐκεί μιά ἄλλη ἐταιρεία. Τὸ 1912 ἱδρύνθη τὸ πρῶτο «στούντιο» τῶν Σεπτέμβριο δὲ τοῦ ἴδιου ἔτους

σχηματίζεται ἡ πρώτη ἀξιοπρεποῦς καλλιτεχνικὴ συντροφία μὲ τοὺς ἡθοποιούς Ρόσκο “Αρμπουκλυ, Φρέντ Μαίρη, Μάμπελ Νόρμουντ, Μπίλλυ “Αρμπουκλυ, Ρίτσαρντ Τζῶν, Φόρντ Στέρλινγκ, “Αλ Σαίν-Ἰζὼν καὶ Τσάρλυ Τσάπλιν. “Ὁ τελευταῖος δὲν εἶχε κατακτήσει ἀκόμη τίς συμπάθειες τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ, μὰ δούλευε εὐσυνείδητα καὶ ὅλοι βεβαίως ὅτι μιά μέρα θὰ καταφέρνε κάτι...

“Επειτα ἱδρύνθησαν τὰ «στούντιο» τῆς «Παραμάουιντ», τοῦ Ρόμπερτσον, τοῦ Ντούγκλκας Φαίρμπανκς, τῶν «Ἠνωμένων Καλλιτεχνῶν» καὶ τῆς «Μέτρο Γκόλντουντ».

Τὸ Λὸς Ἀντζελες φυσικὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν πρωτιὰ του ὡμορφίαν καὶ νὰ βιομηχανοποιεῖται. Στὸς δρόμους του τώρα κυκλοφοροῦσαν ἓνα πλήθος τροχοφόρων καὶ κάθε μέρα σ’ αὐτὴ τὴ πόλι τῆς Καλλιφορνίας μαζεύνονταν κατὰ χιλιάδες οἱ ἄνθρωποι πού εἶχαν τὴν ἐλπίδα νὰ πετύχουν στὸν κινηματογράφον. Τὸ Λὸς Ἀντζελες, κατὰ τὴν παρατήρησι τῶν δημοσιογράφων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, εἶχε μεταβληθῇ σὲ κέντρο τυχοδιωκτισμοῦ, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως ἔνα χρυσαυροῦχο. Στὸ Λὸς Ἀντζελες γινόντουσαν ἡ μεγαλύτερες λωποδυσίες, τὰ πιὸ φοβερά δράματα, ἡ πιὸ ἀνατριχίαστικὴ τραγωδία κ’ ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ περιπέτεια. “Ετσι αὐτὴ ἡ «Πόλις τῶν Ἀγγέλων» δὲν ἀργεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ πολιτεία τοῦ Σατανᾶ κι’ ἀληθινὴ κόλασι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Σὲ καμμιὰ ἄλλωστε μεριά τῆς γῆς ὁ πλοῦτος κ’ ἡ φτώχεια δὲν ἦσαν τόσο ἀδελφωμένοι ὅσο στὸ Λὸς Ἀντζελες. Οἱ πρώτοι καλλιτέχναι τῆς δόξης πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐκδοῦσαν, χωρὶς νὰ σκέφτονται, τὰ φθονα λεπτὰ πού κέρδιζαν, θριασκόντουσαν καμμιὰ φορὰ στὸ δρόμο ὅταν τελείωνε τὸ συμβόλαιό του, καὶ γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ ζήσουν ἔκαναν μιά πού ὑποπτη ζωὴ. Θέλετε τώρα νὰ σὰς ἀναφέρουμε τὰ δνόματα αὐτῶν τῶν ἀστέρων; Εἶνε περιττόν. Γιατὶ πολλοὺς ἴσως νὰ μὴ τοὺς θυμᾶστε πιά. “Ενα σωρὸ ἄλλωστε ἀπ’ αὐτοὺς τὶς θεντέτες ἔχουν τελειώσει μ’ ἓνα τραγικὸ τρόπο τὴ ζωὴ τους κι’ ἄλλες πάλι ἔχουν ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ τὰ «στούντιο» καὶ ζοῦν μιά περιορισμένη ζωὴ, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. “Ὁστόσο ὅλες αὐτὲς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ γοητεύαν τὸν κόσμον μὲ τὴν ὡμορφίαν τους καὶ τὸ ταλέντο τους. Δὲν πρόκειται φυσικὰ σ’ αὐτὸ τὸ ἔργο μας νὰ σὰς διηγηθῶμε τὴ ζωὴ τους. “Αλλωστε ἔχουν γραφῇ ἓνα σωρὸ πράγματα γι’ αὐτοὺς. Μὰ θὰ σὰς ἀναφέρουμε μιά ἀπὸ τὶς πιὸ δραματικὲς τους περιπέτειες.

“Η Ντόροθυ Γκὺς, π.χ., μιά ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικὲς ὡμορφίδες τοῦ Λὸς Ἀντζελες, ὅταν ἀρχισε νὰ παίζῃ στὸν κινηματογράφον ἦτοί ἓνα φτωχὸ καὶ δυστυχισμένο κορίτσι. Τὰ λεπτὰ κ’ ἡ δόξα τῆς σκότωναν τόσο τὸ ἀσπρὸ ὥστε συχνὰ ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν τῆς.

“Ὅταν δὲν εἶχε οὔτε ἓνα δολλὰρ στὴν τσάντα μου, δῆλωσε, μ’ ἄρρε νὰ κάνω ἓνα σωρὸ ὄνειρα. Εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ζωὴ μου μιά μέρα θὰ γινόνταν εὐτυχισμένη καὶ θὰ μπορούσα νὰ δοκιμάσω τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχία. “Η ὡμορφὴς δεξιότητες, ἡ πολυτέλεια, ὑπέθετα ὅτι μπορούσα νὰ γεμίσω χαρὰ τὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. “Ὁστόσο, ὅταν κέρδινα ἀφθονα λεπτὰ ἡ θλίψις οὔτε μιά μέρα δὲν εἶχε ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Τὸ ἔνα μετὰ τὸ ἄλλο ἔσθυσαν ὅλα μου τὰ ὄνειρα κ’ εἶδα μὲ τρόπο (Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΖΩΑ ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΙ!

Ένα ενδιαφέρον άρθρο του Άγγλου βιολόγου σέρ Τζώρτζ Μέριβαλ. Οι δοντογιατροί της ζούγκλας. Τα ζώα—νοσοκόμοι της Αφρικής. Η περίφημη τιγρίς του Άμστερνταμ. Η χειρουργική των ελεφάντων. Η ιατρικές περιθαλψεις των χιμπατζήδων. Το «ψάρι - φαρμακοποιός» της Αυστραλίας. Η μέλισσες που βαλσαμώνουν τα πτώματα κλπ., κλπ.

ΠΟΛΛΟΙ έπιστήμονες έχουν ασχοληθή κατ' επανάληψιν με τις μυστηριώδεις δυνάμεις και τις περίεργες θεραπευτικές ικανότητες των ζώων. Μέχρι σήμερα έχει διαπιστωθή από διάφορες επιστημονικές έρευνες ότι υπάρχουν ζώα τα οποία παίζουν μ' έναν αξιοθαύμαστο τρόπο το ρόλο του γιατρού, του χειρουργού, του δοντοιατρού, του νοσοκόμου και του υπνωτιστού ακόμη!

Έσχατως, ένας Άγγλος βιολόγος, ο σέρ Τζώρτζ Μέριβαλ, θέλησε να κάνει μια γενική ανασκόπηση του εκπληκτικού αυτού ζητήματος και σε μια ενδιαφέρουσα μελέτη του, που δημοσίευσε στα «Ιατρικά Χρονικά» του Λονδίνου, αναφέρει όλες τις χαρακτηριστικές περιπτώσεις της αλλόκοτης αυτής εκδηλώσεως των ζώων ως γιατρών.

Πρώτ' απ' όλα, ο Άγγλος έπιστήμων αναφέρει κάτι που δεν είναι διόλου γνωστό στους πολλούς: Τα θηλυκά ζώα των σαρκοφαγών, μετά τον τοκετό, κόθουν μόνα τους τον ομφάλιο λώρο.

Έπειτα, έχουμε ένα είδος πιθήκων που λέγονται «Μάμουν» στη ζωολογία, και που είναι πραγματικοί δοντογιατροί της ζούγκλας. Ο γιατρός Σπένσερ μέλος της επιστημονικής αποστολής του 1933 στη Βελγική Κονγκό, έπρόσεξε πολλές φορές από το παρατηρητήριό του, που το είχε εγκαταστήσει μέσα στην καρδιά ενός παρθένου δάσους, ότι οι θηλυκοί «Μάμουν» όχι μόνο καθαρίζουν τα δόντια των άλλων πιθήκων με μια αξιοθαύμαστη επιδεξιότητα, αλλά και τα εξετάζουν κάθε τόσο, περνώντας προσεκτικά τον δεικτη του δεξιού «χεριού» τους επάνω από το καθένα. Είναι δε επίσης γνωστό ότι ανάμεσα στα πούλια υπάρχει ένα αλλόκοτο είδος που λέγεται «δοντογιατρός». Το πούλι αυτό πλησιάζει τον κροκόδειλο, που είναι εξαπλωμένος στην ύχθη της λίμνης ή του ποταμού των τροπικών με το «ερασιμ» ανοιχτό, τρυπώνει θαρραλέα μέσα σ' αυτό κι αρχίζει να καθαρίζει τα δόντια του τέρατος. Όταν μετέπειτα ο κροκόδειλος έχει κλειστό το στόμα του, σπεύδει να το ανοίξει, μόλις δη νά πλησιάσει το «πούλι-δοντογιατρός»...

Τα ζώα—νοσοκόμοι είναι πολλών ειδών. Τα πιο αξιοθαύμαστα απ' όλα είναι τα μικρά ζαγκυδία της Αφρικής. Αυτά τα ζώα μόλις αντιληφθούν ότι πληγώθηκε ένα άλλο από την οικογένειά τους, δηλαδή ένα έλαφι, μια γαζέλλα ή ένα ζαρκάδι, τρέχουν άμεσα κι αρχίζουν υπομονετικά να γλύφουν την πληγή. Μ' αυτό τον τρόπο, όπως αναφέρει ο γιατρός Ρολάν, αποφεύγεται η γάγγραινα κι έπιστεύεται η θεραπεία της πληγής.

Αλλά και η τίγρης έχουν ανεπτυγμένη σ' άπτετο βαθμό αυτή την ικανότητα. Μια από αυτές τις τίγρεις—νοσοκόμους είναι η περίφημη «Ζελχά», που βρίσκεται σήμερα στο Ζωολογικό Κήπο του Άμστερνταμ. Η σοφή «Ζελχά» θεραπεύει με τον ίδιο τρόπο που αναφέραμε όλες τις άλλες τίγρεις του Ζωολογικού Κήπου, όταν μαλλώνουν στο μοίρασμα της τροφής και κατασχίζουν το σώμα τους με τα νύχια και με τα δόντια. Την ανοίγει το 1930 μάστιχα η τίγρις—νοσοκόμος περιποιήθηκε επί ένα ολόκληρο μήνα τις πληγές μιας άρσενικής τίγριδας τέλος να τις θεραπεύσει. Περιττόν είναι ν' αναφέρω κανείς ότι η τίγρις «Ζελχά» είναι τελείως εξημερωμένη, ότι είναι αρκετά μεγάλη στα χρόνια κι ότι παίρνει πολύ στο σθερά της ιατρική αποστολή της στο κόσμο!...

Επίσης, ρόλο νοσοκόμου αλλά και χειρουργού μαζί, παίζουν στο ζωικό βασίλειο κι οι ελέφαντες. Ο Γερμανός εξερευνητής Γκουστάφ Κροάμερ, στο βιβλίο του η

«Μαύρη Ήπειρος» αναφέρει ότι έτυχε να παρακολουθήσει μέσα στη ζούγκλα του Ισημερινού πολλές παράξενες σκηνές μεταξύ ελεφάντων και πληγωμένων ζώων.

«Μια μέρα, γράφει, οι Ιθαγενείς του Καραθανίου μου, παρ' όλο το κυνηγι που έκαναν σ' ένα βούβαλο δεν κατάφεραν να τον σκοτώσουν με τις λόγχες τους. Ωστόσο, δυο από αυτές έμειναν καρφωμένες στο σώμα του ζώου. Ο βούβαλος, σε λίγο, ξεγλυστρήσε από τον κυκλό που είχαν σχηματίσει γύρω του οι μαύροι και χάθηκε μέσα στις λόγχες. Η τύχη θέλησε να θρίσκωμαι εκείνη την ημέρα εκεί κοντά Παρακολουθούσα υπομονετικά μια παγίδα, που είχα στήσει στους ελέφαντες. Ο βούβαλος λοιπόν, εξαντλημένος φαίνεται από το αίμα που έχανε, ήρθε και σωριάστηκε λίγο πιο πέρα από την παγίδα. Έκει κοντά θρίσκοταν και το μικρό κοπάδι των ελεφάντων που περιεφέρετο γύρω από την παγίδα. Ένας από αυτούς τότε, ο πιο μεγάλος κι' άσφαλώς ο γεροντότερος, πλησίασε τον βούβαλο κι' άργα-άργα με μια εκπληκτική επιδεξιότητα έβγαλε με την προσοκίδα του τις δυο λόγχες που ήταν καρφωμένες στο σώμα του ζώου. Έπειτα, με την ίδια «απάθεια» ξαναγύρισε κοντά στους άλλους...»

Μια παρομοία περίπτωση είναι και η ακόλουθη, την οποία αναφέρει ο ίδιος ο Γερμανός εξερευνητής:

«Στην Λιμπέρια, μια άλλη ημέρα, έτυχε να παρακολουθήσω πάλι μια πιο εκπληκτική σκηνή. Ένα μεγάλο έλαφι, πληγωμένο από τα βέλη των Ιθαγενών, έπεσε εξαντλημένο, μέσα σ' ένα κοπάδι ελεφάντων. Αμέσως, ένας από αυτούς, πήγε κοντά του, έθαλε με την προσοκίδα του ένα θέλος που ήταν καρφωμένο στο λαιμό του ελαφιού και κατόπιν, αφού πρώτα γέμισε την προσοκίδα του με νερό, από το ποτάμι, έπλυνε τις πληγές του ζώου, σαν άνθρωπος νοσοκόμος. Τέλος, με την προσοκίδα πάλι, έσπρε το έλαφι από τα κέρατα ως την όχη του ποταμού κι' έκει πέρα σκέπασε τις πληγές του με μια κίτρινη άργιλωδη λάσπη... Αυτή η αξιοθαύμαστη περιθαλψή φαίνεται πως έσωσε το έλαφι, γιατί ο στερν από δυο ημέρες, περνώντας πάλι από εκείνη τη μεριά της όχθης, δεν είδα το πληγωμένο έλαφι στη θέση του... Είχε φύγει!»

Πο αξιοθαύμαστοι όμως, σ' αυτό το είδος τις ιατρικές περιθαλψεις, είναι οι χιμπατζήδες. Ο δόκτορ Μπλούμφιλντ, που έζησε πολλά χρόνια στην Σουμαντρα και στην Βόρνεο, αναφέρει ότι μερικοί χιμπατζήδες της Ωκεανίας είναι σωστοί γιατροί. Όταν πληγώθη κανένας από αυτούς, η πρώτη δουλειά τους κάνουν είναι η έξης: χώνουν το δάχτυλό τους μέσα στην πληγή για να την «εξετάσουν» και να διαπιστώσουν το βάθος και την σοβαρότητά της. Έπειτα, τρέχουν άμεσα και φέρνουν διάφορα «άντισηπτικά» φύλλα, καθαριζόμενα από ένα τυφλό και μυστηριώδες έντομο και τα χώνουν μέσα στην πληγή. Με τον τρόπο αυτό θεραπεύουν πάντοτε και άσφαλώς τους πληγωμένους συντρόφους τους.

Εκτός από αυτά όμως έχουμε και το περίφημο «τέκκα», το «ψάρι-φαρμακοποιό» της Αυστραλίας! Μη σ' άρνηται παράξενο... Ο σέρ Τζώρτζ Μέριβαλ μάς βεβαιώνει ότι το «τέκκα» είναι ένα ζωντανό κατάπλασμα! Το ψάρι αυτό σκεπαστεί στις θάλασσες της Αυστραλίας, η δε θεωρητική του ιδιότητα διεπιστώθηκαν για πρώτη φορά από τον Αμερικανό Ιχθυολόγο δόκτορα Τ. Μικαέλις. Είναι ένα ψάρι λίγο πιο μικρό από την πέτροφα, γεμάτο παράξενες και γλυκώδη θράχια που θγάζουν μια παχιά κολλώδη ουσία. Όταν λοιπόν ένα άλλο ψάρι και συνήθως πιο μικρό από

μερικών Ιχθυολόγων δόκτορα Τ. Μικαέλις. Είναι ένα ψάρι λίγο πιο μικρό από την πέτροφα, γεμάτο παράξενες και γλυκώδη θράχια που θγάζουν μια παχιά κολλώδη ουσία. Όταν λοιπόν ένα άλλο ψάρι και συνήθως πιο μικρό από

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Από τας μακεδονικές ανταποκρίσεις εις το «Έθνος» του φίλου κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.)

ΧΕΛΙΑ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ ΜΕ ΓΙΑΟΥΡΤΙ
(Σ τρώμιτσα)

Βάζουν πρώτα τα χέλια καθαρισμένα από τα έντερα τους και κομμένα (διαλέγουν χονδρά χέλια γι' αυτό το φαγητό) μέσα σε ταψί ή ταβά να ψηθούν στο φούρνο χωρίς λάδι, αλλά μόνον με λιγάκι νερό, ώστε να αναλύση το δικό τους λίπος. Προσθέτουν μόνον το ανάλογο αλατοπίπερο. Αφού ψηθούν τα χέλια, έχουν ανάλογη δόσι γιαουρτί κτυπημένο με αυγά — για 1)2 δκά γιαουρτί 7-8 αυγά — τα περιχύνουν και τα ξαναβάζουν στο φούρνο να ψηθούν και να γίνη μια κρούστα ξανθή απ' επάνω.

Ο κ. Σταμ. βεβαιού ότι γλυκύτερο (;) και νοστιμότερο φαγητό δεν έχει γευθή! Αναμένουμε να μάς στείλη... και χέλια της Μωσαρούς προς δοκιμήν.

ΓΙΡΑΣΟ - ΣΕΛΙΝΟ ΝΕΡΟΒΡΑΣΙΟ
(Ξάνθη)

(Του ίδιου)

Ιδού και έτερο έδεσμα εκ Ξάνθης, για το οποίο ο κ. Σταμ. λέγει ότι οι Ξάνθιοι μετ' ενθουσιασμού εκφράζονται για τη νοστιμιά του. Έλπιζομεν να μη έχωμεν καυγάδες με τους Άργείους προκειμένου περί «πρασόφαγην».

Καθαρίζουν τα πράσα από τα επάνω πράσινα φύλλα και τα #ξω σκληρά του κάτω μέρους και τα κόθουν εις κομμάτια μικρά. Επίσης καθαρίζουν και σέλινα τρυφερά. (Όταν υπάρχουν ή γούλες των σελίνων που λέγονται ρούσσικα, υποθέτω θα είναι προτιμότερες αυτές). Τα θράζουν με νερό και λάδι μόνον και λίγη ντομάτα φρέσκη ή μελιτζάνα και ανάλογο αλάτι και πιπέρι. Αφού αποθράσουν πρέπει να απομείνουν με λίγη σάλτσα.

ΠΡΑΣΑ ΦΟΥΡΝΟΥ

(Αι κατωτέρω συνταγή έστειλεν γαν παρά της Κας ΡΙΖΟΥ)

Καθαρίζονται τα πράσα από τα πράσινα επάνω φύλλα τους και κόθονται φέτες χονδρές λοξές σαν σαλάμι χονδροκομμένο. Κόθουν και μερικά κρεμμύδια σε χονδρές φέτες και αρκετόν ανιθο και μανιτανό. Τα βάζουν στρώσε - στρώσε σε ταψί ή ταβά και κάνουν μια σάλτσα σε λεκάνη από ντομάτα αναμειντή με νερό, λάδι ανάλογο και αλατοπίπερο, τα περιχύνουν απ' επάνω και ψήνονται στο φούρνο έως μια ώρα.

ΠΡΑΣΑ ΤΕΜΙΣΤΑ

Διαλέγονται πράσα χονδρά και κόθονται στο μάκρος μεγάλου δακτύλου. Με ένα δε ξυλάκι σαν σουβλί σπρώχνουν το μέσα μέρος του πράσου ώστε να ξεφυκαρώση από την άλλη μεριά. Κάθε κομμάτι από τα κομμάτια πλέον πράσα γεμίζεται κατόπιν όπως και τα κολοκυθάκια.

Τις καρδιές, να πούμε, των πράσων που θγήκαν, τις κόθουν ψιλά-ψιλά καθώς και 2-3 κρεμμύδια και τα ξανθίζουν με αρκετό λάδι και τα σβύνουν με λίγη ντομάτα μελιτζάνα και νερό ανάλογο. Προσθέτουν λίγο ρύζι, μανιτανό ψιλό, λίγο δούσμο ξηρό ή φρέσκο, αλάτι και πιπέρι και αφού σιγοβράση και ψηθή σχεδόν το ρύζι, τότε γεμίζουν τα πράσα τα άραδιάζουν σε κατσαρόλα, προσθέτουν ακόμα λίγο λάδι, νερό όσο να μισοκαλυφθούν, αλάτι, πιπέρι και λίγη ακόμα ντομάτα και βράζουν σκεπασμένα σιγανά ως μια ώρα.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

αυτό, πληγωθή από ένα άλλο, σπεύδει άμέσως να θρή το «ψάρι-φαρμακοποιό». Τι κάνει δε όταν το συναντήσει; Απλούστατα, τριβεται επάνω σ' εκείνα τα γλυκώδη θράχια του και σκεπάζει την πληγή του με την κολλώδη ουσία τους. Με άλλα λόγια, το «τέκκα» είναι ένας ζωντανός... «Σταθμός Πρώτων Βοηθειών» για τα ψάρια!

Αν θελήσουμε τώρα να εξετάσουμε τις θεραπευτικές ιδιότητες και των εντόμων, θα δούμε ότι μπαίνουν σ' ένα μυστηριώδες κι' ανεξίτηστο βασίλειο. Μερικοί έντομοι, παραδείγματος χάριν, έχουν προσέξει ότι τα μυρμηγκία περιβάλλουν με μια εκπληκτική φροντίδα και άφοβως έναν άρρωστο σύντροφό τους: τον ταίζουν, τον θγάζουν έξω από τη φωλιά για να πάρη αέρα κ.λ.π. Επίσης, τα μυρμηγκία ξέρουν να δένουν μ' ένα δικό τους τρόπο τις πληγές, αφού πρώτα τις αλείψουν με μια μικροσκοπική σταγόνα έλαιου που θγάζουν από το στόμα τους.

Περαιτέρω επίσης θαλασμάτριες, κατά τον Ρεαμύρ, τον γνωστό Γάλλο έντομολόγο, είναι η μέλισσα! Μια ημέρα πρόσέξε ότι μερικοί γυμνοσαλιγάκοι έκαναν το λάθος να περάσουν κοντά από μια κυψέλη. Η μέλισσες τους επέτεθησαν άμεσα και τους κατασκοτώσαν με το κεντρί τους. Κατόπιν όμως, γιό να μην «επέβλη σήψις», γιά να «λυώσουν» δηλαδή τα πτώματα των γυμνοσαλιγάκων, η μέλισσες έσπευσαν να τα βαλσαμώσουν σαν μούμιες, σκεπάζοντάς τα με νερό.

Τα μυρμηγκία πάλι, τουλάχιστον από την εποχή που το πρόσέξε ο Πλίνιος, συνηθίζουν να θάβουν τους νεκρούς των. Μεταξύ των εντόμων επίσης είναι αναμφισβήτητο ότι δεν είναι τελείως άγνωστος η γνώσις της φυσιολογίας. Πολλά κολεόπτερα, π. χ., κόθουν μόνα τους ένα πληγωμένο μέλος των σώματός τους, γιατί ξέρουν ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος της σωτηρίας τους. Επίσης υπάρχουν μερικά έντομα, όπως τα «Λαίκες» της Νέας Ζηλανδίας, τα οποία παραλύουν τα θύματά τους, για να τα καταβροχθίσουν όποτε έχουν όρεξη. Για να τα πετύχουν δε αυτή την παράλυση των θυμάτων τους, ξέρουν με μια θαυμαστή ακρίβεια σε ποιο μέρος του νευρικού συστήματός τω πρέπει να τα κεντρίσουν!...

Τέλος, από τα πουλιά, η μπεκκάτσα είναι κι' αυτή αξιοθαύμαστος χειρουργός. Πολλοί κυνηγοί πρόσέξαν ότι η μία μπεκκάτσα θοηθάει την άλλη σε περιπτώσεις τραυματισμού. Τι κάνει; Βγάζει με το ράμφος της τα σκόνια από το σώμα της πληγωμένης συντρόφου της και κατόπιν δένει το τραύμα με φτερά και με τις, μ' ένα τέτοιο σοφό τρόπο, ώστε προκαλεί την κατάπληξη των γιατρών!

Κι' έτσι, χωρίς στον σέρ Τζώρτζ Μέριβαλ, μάς άπεκαλύφθησαν άγνωστες ικανότητες των ζώων που ούτε καν τις φανταζόμαστε.

ΑΝΡΙ ΤΑΒΑΡΝΕΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΣΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Όλοι θεωρούμε τις λύπες μας μεγαλύτερες απ' τις λύπες των άλλων ανθρώπων. Κι' όμως, αν μάς λένε τις θλίψεις ήλου του κόσμου και τις έκθεσαν σε μια πλατεία και μάς προτείνουν να αλλάξουμε τις θλίψεις μας με τις θλίψεις άλλων ανθρώπων, θα προτιμήσουμε να κρατήσουμε τις δικές μας.

Ο έραστής γονατίζει, ο άντρας σύρεται.

Στην αρχή η γυναίκες φοβούνται την αγάπη, έπειτα όμως παίζουν μ' αυτή.

Όταν απαγορεύσεις στις γυναίκες να αγαπούν, είναι σαν να τους απαγορεύεις να ζούν.

Η μετριοφροσύνη ωφελεί πολύ την γυναίκα — έμφανίζει την ωραιότητα της και είναι πέπλο για την αξιομία της.

Όποιος έχασε τον παράδεισό του σε δυο μπλέ μάτια, μπορεί να τον βρή πάλι σε δυο μαύρα.

Η γλυκύτερη αρμονία, είναι η φωνή των έρωτευμένων.

Η όμορφη είναι μια από τις πιο δύσκολες τέχνες. Η γυναίκες δεν μπορούν να την μάθουν, αλλά την βλάσκουν.

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μιλώντας η Ρόζα Ντήρτλ είχε φύγει από τη θεία που στεκόταν μπροστά στην πόρτα μου και δεν την έβλεπε πια.

— Και θυμήσου, πρόσθεσε, σκληρά ανοίγοντας την άλλη πόρτα για να θγί έξω, ότι είμαι αποφασισμένη από μίσος προσωπικό, να σε κυνηγήσω, αν δεν χαθής πολύ μακριά από μένα κι' αν δεν θελήσης να θγάλης την όμορφη μάσκα σου. Ήα τί ήθελα να σου πώ, κι' ό,τι λέω, έννοώ να το κάνω.

Στη σκάλα τὰ θήματα ζύγωναν ολόενα, διασταυρώθηκαν με της Ρόζας Ντήρτλ, που κατέβαινε, — κι' ό κ. Πέγκοττ άωρμησε στο δωμάτιο.

— Θείε μου!

Μιά κραυγή σπαραχτική άκούστηκε έπειτ' απ' αυτό τό ξεφωνητό.

Έμεινα στην άρχή ακίνητος, έπειτα κύτταξα στο δωμάτιο κι' είδα στον κ. Πέγκοττ να κρατά στην άγκαλιά του την λιπόθυμη άνεψιά του. Κύτταξε τό πρόσωπό της μερικές στιγμές, έσκυψε να τό φιλήση, — ώ! με πόση λατρεία! — και τό σκέπασε με τό φουλάρι του.

— Κύριε Νταϊθ, μου είπε κατόπιν με φωνή σιγανή και τρεμάμενη, εύχαριστώ τόν ούράνιο Πατέρα μας, γιατί τό όνειρό μου πραγματοποιήθηκε. Τόν εύχαριστώ με όλη μου την καρδιά γιατί μ' ώδήγησε κοντά στο πολυαγαπημένο μου παιδί.

Αφού είπε τὰ λόγια αυτά, άνασήκωσε την Έμιλυ, στηρίζοντας στο στήθος του τό πρόσωπό της, θγήκε έξω κι' άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα.

XX

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ενώ είχα θγή με την θεία μου στον κήπο, ήρθαν και μ' είδοποίησαν ότι με ζητούσε ό κ. Πέγκοττ. Έτρεξα να τόν συναντήσω, μά, πριν ανέβω στο σπίτι, κατέβηκε αυτός στον κήπο. Αμέσως έβγαλε τό σκούφο του, πράγμα που έκανε πάντοτε όταν έβλεπε την θεία μου, για την όποία ένιωθε πολύ μεγάλο σεβασμό. Έγώ είχα διηγηθή στην τελευταία ό,τι συνέβη τό προηγούμενο βράδυ. Χωρίς να πη λέξι, προχώρησε προς τόν κ. Πέγκοττ και του έφίξε τό χέρι με τη μεγαλύτερη έγκαρδιότητα. Ή στάσις της ήταν τόσο έκφραστική, ώστε δεν υπήρχε ανάγκη να του πη λέξι. Ό κ. Πέγκοττ την κατάλαβε καλύτερα παρά αν του είχε πη έκάτο κουβέντες.

— Θά πάω στο σπίτι, Τρότ, μου είπε ή θεία μου, να φροντίσω για τό Μικρό Λουλουδι που θά σηκωθί σε λίγο.

— Δεν είμαι έγώ ή αίτία που φεύγετε, δεσποινίς; ρώτησε ό κ. Πέγκοττ.

— Σείς θά έχετε να μιλήσετε με τόν Τρότ, καλέ μου φίλε, απάντησε ή θεία μου, και θά είστε πιό άνετα χωρίς έμένα. — Συγγνώμην, δεσποινίς, είπεν ό κ. Πέγκοττ, έγώ θρίσκω ότι θά ήταν μία καλωσύνη έκ μέρους σας να μείντε, έκτός αν σ'ς στενοχωρούν ή ιστορίες μου.

— Αλήθεια, θέλετε να μείνω; Έκανε ή θεία μου με μεγάλη διαχυτικότητα. Τότε, μένω.

Πέρασε τό μπράτσο της στο χέρι του κ. Πέγκοττ και τόν ώδήγησε σε μία σέρρα που θρίσκόταν στην άκρη του κήπου. Κάθισε σ' ένα πάγκο, κι' έγώ κάθισα δίπλα της. Υπήρχε μία καρέκλα για τόν κ. Πέγκοττ, μά προτίμησε να μείνη όρθιος, με τό χέρι του άκουμπισμένο σ' ένα τραπεζάκι που ήταν εκεί.

— Ξαναπήγα τη νύχτα τό αγαπημένο μου παιδί στο σπίτι μου, έδω στο Λονδίνο, άρχισε να λήν ό κ. Πέγκοττ, στην κάμαρη όπου τό περίμενα τόσο καιρό τώρα και που την είχα έτοιμη για την έπιστροφή του. Έκει, μόλις συνήλθε, γονάτισε μπροστά μου και μου τὰ διηγήθηκε όλα, σάν νάλεγε την προσευχή της. Όταν ή Έμιλυ έφυγε από τό σπίτι όπου την είχε κλείσει αυτό τό φείδι που μου την έκλεψε, ήτανε νύ-

χτα, νυχτα σκοτεινή. Ή Έμιλυ ήταν σάν τρελλή. Έτρεχε σ' αυτή την ξένη άκρογιαλιά, φανταζόταν πώς τό παληό καρθόσπιτό μας ήταν εκεί και μάς φώναζε να γυρίσουμε αλλού τό κεφάλι. Άκούγε τις κραυγές της σάν να ήσαν και παιου άλλου άνθρώπου. Έγδερνε τὰ πόδια της στα χαλίκια και στα θράχια, μά δεν τό ένιωθε, σάν να ήταν από πέτρα κι' ή ίδια. Έτρεχε, έτρεχε πάντοτε, θλέποντας φλόγες μπροστά στα μάτια της κι' άκούοντας θρονές σ' αυτή της. Έξαφνα, ή μέρα χάραξε, μία μέρα θρογερή, με δυνατό άνεμο. Είχε λιποθυμήσει πια κι' ήταν ξαπλωμένη, κάτω από ένα θράχο στην άκρογιαλιά. Μία γυναίκα της μιλούσε στη γλώσσα του τόπου και την ρωτούσε ποιός την είχε κάνει σ' αυτό τό χάλι.

Όταν ή Έμιλυ ξεχώρισε καλύτερα αυτή τη γυναίκα, γιατί τὰ μάτια της ήσαν θαρεία, άναγνώρισε στο πρόσωπό της μία από τις ψαροπούλες με τις όποιες μιλούσε συχνά. Αυτή ή γυναίκα ήταν νιόνυφη, δεν είχε παιδιά, μά περίμενε ένα. Ό Θεός να μ' άκούση και νάνε αυτό τό παιδί ή χαρά και τό καμάρι της μητέρας του σ' όλη της τη ζωή.

— Άμην! είπεν ή θεία μου.

— Στην άρχή, όταν ή Έμιλυ ήταν ακόμα μ' Έκειν — έξακολούθησε ό κ. Πέγκοττ — τότε που ένα σωρό καμαριέρες την περιστοίχιζαν και την στόλιζαν και την χτένιζαν, αυτή ή γυναίκα είχε δειχτή δειλή κι' όταν έβλεπε την άνεψιά μου να μιλά με τὰ παιδιά τών ψαράδων, στεκόταν παράμερα κι' έννεθε. Ή Έμιλυ που τό πρόσχε αυτό, πήγαινε και της μιλούσε, κι' έτσι σε λίγο γίναν και καλές φίλες, κι' έτσι κάθε φορά που ή νέα αυτή γυναίκα συναντούσε την Έμιλυ, της προσφερε λουλούδια. Αυτή ή γυναίκα τώρα άνησυχούσε για ό,τι είχε συμβή στο αγαπημένο μου παιδί. Ή Έμιλυ της τάπε όλα, κι' αυτή ή γυναίκα, ναι, αυτή ή φτωχή γυναίκα, την έπήρε στο σπίτι της!

Ήταν ένα μικρό σπίτι, μά ή καλή εκείνη γυναίκα θρήκε μία θεία και για την Έμιλυ — ό άντρας της έλειπε στο ψάρεμα — και κράτησε τό πράγμα μυστικό, παρακαλώντας και τις λιγοστές γειτόνισσές της, γυναίκες ψαράδων κι' αυτές, να μη κάνουν λόγο σχετικώς σε κανένα. Δυνατός πιαρός έπιασε την Έμιλυ. Τότε, πράγμα παράδοξο, έσχασε έντελώς τὰ ιταλικά που τὰ είχε μάθει πολύ καλά, και δεν μπορούσε να μιλήση άλλη γλώσσα από τη δική της, που κανένας δεν την καταλάβαινε. Σε κάθε στιγμή φανταζόταν πώς ό άπαίσιος εκείνος υπηρέτης την παραμόνευε έξω απ' τό παράθυρο και πώς εκείνος που είχε γίνει ή αίτία της καταστροφής της θρίσκόταν μέσα στην κάμαρη. Φώναζε στην νέα γυναίκα να μη την έγκαταλείψη, μά αντίλαμδανόταν συχνά χρόνιας ότι εκείνη δεν καταλάβαινε τις ίκεσίες της που τις έλεγε άγγλικά κι' έτρεμε μήπως πάνε και την πάρουν. Φλόγες χόρευαν πάντα μπροστά στα μάτια της και τ' αυτή της θούίζαν. Έπειτα ένας θαθύς ύπνος την έπιασε που θάσπτε μέρες ολόκληρες και, κατά τη διάρκεια αυτού του ύπνου, έγινε αδύνατη σάν παιδάκι.

Έύνησε — έξακολούθησε ό κ. Πέγκοττ — ένα ώραίο όπόμευμα, ένα όπόμευμα τόσο γαλήνιο που δεν άκούοταν άλλος θόρυθος από τό φλοίσβο στην άμμουδιά. Νόμισε στην άρχή πως ήταν στην πατρίδα της, μία Κυριακή πρωί. Μά τα φύλλα της κληματαριάς που είδε στο παράθυρό της κι' οι μακρυνοί λόφοι δεν ήταν της πατρίδος της. Τότε ή φίλη της πήγε κοντά της, και κατάλαβε ότι τό σπίτι της, τό παληό καρθόσπιτο, δεν ήταν εκεί, μά μακριά, πολύ μακριά. Κατάλαβε που ήταν και για ποιά λόγο θρίσκόταν εκεί και έσπασε σε λυγμούς, άκουμπώντας τό κεφάλι της στο στήθος της νέας γυναίκας, εκεί όπου έλπίζω τώρα να θρίσκει τό άγγελικό παιδάκι της.

Ό κ. Πέγκοττ, κάθε φορά που μιλούσε γ' αυτήν την τόσο καλή φίλη της άνεψιάς του έκλαιγε, κι' αυτή τη φορά άνγκάστηκε να σταθί για λίγες στιγμές.

— Αυτό έκανε καλό στην Έμιλυ μου, έξακολούθησε αφού συγκράτησε κάπως την συγκίνησή του την όποία συμμερίζ-

μου. (Όσο για τη θεία μου, αυτή έκλαιγε μ' όλη της την καρδιά). Αυτό της έκανε καλό, κι' από τη στιγμή εκείνη, άρχισε να καλύτερεύη. Μά δεν ήξερε πια τη γλώσσα του τόπου κι' άναγκαζόταν να συνεννοήται με χειρονομίες. Λίγος καιρός πέρασε έτσι. Ή Έμιλυ συνεννόταν από μέρα σε μέρα, προσπαθώντας να μαθαίνει συγχρόνως τὰ όνόματα των πιο χρησίμων πραγμάτων. Όταν άνέκτησε τελείως τις δυνάμεις της, αποφάσισε ν' άφήση αυτή την έξαίρετη γυναίκα για να ξαναγυρίση στην Άγγλία. Ό σύζυγός της έν τώ μεταξύ είχε ξαναγυρίσει. Έπεθίσσασαν κι' οι δυο την Έμιλυ σ' ένα μικρό φορητό που πήγαινε στη Γαλλία, κι' έπειτα στην Άγγλία. Ή Έμιλυ είχε λίγα χρήματα, μά εκείνοι δεν δέχτηκαν τίποτε, άπολύτως τίποτε, άπέναντι των όσων είχαν κάνει γ' αυτήν.

Όταν έφτασε στη Γαλλία, ή Έμιλυ μπήκε ως υπηρέτρια σ' ένα πανδοχείο κάποιου λιμανιού. Μά μία μέρα έφτασε στο ίδιο εκείνο μέρος αυτό τό φείδι, ό υπηρέτης — ώ! να μη θρεθί ποτέ μπροστά μου! δεν ξέρω τί θα τό κάνω! Μόλις τόν άντελήφθη (αυτός δεν την είχε δη) κυριεύθηκε από τους παλμούς της φόβους κι' έφυγε. Έφυγε για την Άγγλία κι' αποθίσσαστηε στο Ντουόρ, με τό σκοπό να ξαναγυρίση στο αγαπημένο της σπίτι. Μόλις έφτασε στην Άγγλία, πήρε τό δρόμο του Γάρμουθ. Μά στη μέση του δρόμου, ό φόβος της την έκανε να γυρίση πίσω — φόβος μήπως δεν την συγχωρήσει, φόβος μήπως τη δείχνουν με τό δάχτυλο, φόβος μήπως θρή κενά μεταξύ μας. Θείε μου, θείε μου, μου είπε, ό φόβος μήπως δεν ήμουν άξια να κάνω αυτό που λατάρουσε ή ματωμένη και σπαραγμένη καρδιά μου, ήταν ό χειρότερος απ' όλους. Ξαναγύρισα πίσω, ενώ μία μόνη λαχτάρα ξεχειλίλιε την ψυχή μου: να συρθώ μέσα στη νύχτα ως τό παληό μας κατώφλι, να τό φιλήσω, ν' άκούμπησω σ' αυτό τό ένοχο κεφάλι μου και να με θρούν εκεί νεκρή, την άλλη μέρα τό πρωί.

Τυρίζοντας πίσω, έξακολούθησε ό κ. Πέγκοττ, ήρθε στο Λονδίνο, στο Λονδίνο, όπου ποτέ δεν είχε ξαναρθή, ήρθε μόνη και χωρίς χρήματα, αυτή ή τόσο νέα και τόσο άφραία. Μόλις έφτασε, σαστισμένη και χαμένη, θρήκε μία φίλη (έτσι τουλάχιστον νόμισε) μία γυναίκα μ' εμφάνισι σοβαρή, που της είπε να της άναθέση ραπτική εργασία, που της προσφερε κατοικία για τη νύχτα και που προθυμοποιήθηκε να είδοποίηση έμένα και τους δικούς μου την άλλη μέρα τό πρωί. Έτσι τό παιδί μου θρέθηκε στο χείλος μιας άδύσους.

Καμαριέρες την περιστοίχιζαν που την χτένιζαν και την στόλιζαν...

τόν κ. Πέγκοττυ:

— Αποφασίσατε τίποτε για το μέλλον, κ. Πέγκοττυ;
— Ναι, κύριε Νταϊβ, και μίλησα σχετικώς στην "Εμιλυ. Μακριά από δω, υπάρχουν μεγάλες χώρες. Έκεί θα πάμε να ζήσουμε. Στην Αυστραλία, έξαφνα, κανένας δεν θα μπορεί να κατηγορήσει την αγαπημένη μου μικρούλα. Θά ξαναρχίσουμε εκεί κάτω μία ζωή καινούργια.

Τόν ρώτησα αν είχε ορίσει την εποχή της αναχωρήσεώς του.

— Πήγα στο λιμάνι σήμερα το πρωί για να πληροφορηθώ σχετικώς. Σε έξη εβδομάδες ή σε δυο μήνες, φεύγει κάποιος καράβι. Είδα το καράβι: αυτό, ανέθηκε άπάνω. Μ' αυτό θα κανούμε το ταξίδι.

— Οί δυο σας μόνον;

— Ναι, μίστερ Νταϊβ. Ξέρετε, η αδελφή μου, η Πέγκοττυ, είναι πολύ αφοσιωμένη σε σας, έχει συνηθίσει στον τόπο της και θα δυσκολευόταν να με ακολουθήσει. Έπειτα υπάρχει κάποιος για τον οποίο φροντίζει και που δεν πρέπει να τον ξεχάσουμε.

— Ο Χάμ! Είπα εγώ.

— Ναι, η καλή μου αδελφή φροντίζει γι' αυτόν, μίς Τρότγουντ, έζηγηση ο κ. Πέγκοττυ στην θεία μου και την αγαπάει πολύ. Το δυστυχισμένο παιδί! Επρόσθεσε κουνώντας το κεφάλι του. Τού μένουν ακόμα τόσο λίγα πράγματα που δεν μπορούμε να του τα πάρουμε κι' αυτά.

— Καί η κυρά Κουμίτζ; ρώτησα.

— Θά την ασφαλίω κι' αυτήν και θά της αφήσω ένα μικρό εισόδημα.

Δέν λημονούσε κανένα και σκεφτόταν τις ανάγκες όλων, έκτος από τις δικές του.

— "Η "Εμιλυ, εξακολούθησε, θά μείνη κοντά μου — έχει τόση άνηλική γαλήνης κι' αναπαύσε; το φτωχό παιδί! — ως ότου να φύγουμε. Θά έτοιμάσω τ' αναγκαία ρούχα κι' έλπιζώ ότι η θλίψεις της θά της φανούν λιγώτερο θραειές πλάι στη γέριχη άρκουδα, το θείο της, που τόσο τον αγαπάει.

Ο κ. Πέγκοττυ έβαλε το χέρι στην τσέπη του και, θγάζοντας ένα μάτσο τραπεζογραμμάτια, τ' άποθεσε πάνω στο τραπέζι και είπε:

— Υπάρχει ένα πράγμα που πρέπει να κανονιστή ακόμα, κύριε Νταϊβ. Νά αυτά τα χρήματα, πενήντα λίρες και δεκα οελλίνια. Προέρχονται από εκείνον. Θά προσθέσω σ' αυτά τα χρήματα με τα οποία έφυγε η "Εμιλυ. Την ρώτησα, χωρίς να της εξηγήσω το γιατί, πόσα ήσαν κι' έκανα το λογαριασμό. Μά δεν είμαι και τόσο σωστός στην άριθμητική. Θέλετε να δητε εάν είναι σωστός;

Μου έδωσε ένα φύλλο χαρτί με λογαριασμούς και δεν μ' άφησε απ' τα μάτια, καθώς τούς αναθεωρούσα. "Ήσαν σωστοί.

— Εύχαριστώ, κυριε Νταϊβ, είπε παίρνοντας πίσω το χαρτί. "Αν το θρίσκατε σωστό, κύριε Νταϊβ, πρίν φύγω, θά σάλω τα χρήματα σ' ένα φάκελλο με τ' όνομά τ ο υ , και θά τόν στείλω μέσα σ' έναν άλλο φάκελλο στη μητέρα του. Θά γράψω με δυο λόγια σ' αυτήν την κυρία τίνος αυτό το χρήμα είναι η τιμή και θά προσθέσω ότι φεύγω και δεν υπάρχει τρόπος να με ξαναβρή.

Τού άπάντησα, ότι, κατά την γνώμη μου, θά έκανε πολύ καλά. "Έπειτα ξανάπε:

— Είναι και κάτι άλλο ακόμα: "Αναρωτιόμουν σήμερα το πρωί, καθώς έβγαινα έξω, αν θά είχα το θάρρος ν' αναγγέλω μόνος μου στον Χάμ, ότι συνέθη. "Εγραψα λοιπόν μία έπιστολή στο Γιάρμουθ για να το πώ σε όλους τούς δικούς μου και να τούς είδοποιήσω ότι θά πάω αύριο το πρωί να κανονίσω μερικές μικρές υπόθεσεις που έχω εκεί κάτω και να τούς άποχαιρητήσω.

— Κι' επιθυμείτε ίσως να σας συνοδεύσω; τόν ρώτησα, καταλαβαίνοντας την επιθυμία του που δίσταζε να την πη.

— "Αν έχετε την καλωσύνη, κύριε Νταϊβ, άπάντησε. Ξέρω πως θά χαρούν όλοι εκεί άμα σας δούν.

Η μικρούλα μου Ντόρα ήταν πολύ χαρούμενη εκείνη την ήμερα κι' επιθυμούσε να με δη να κάνω αυτό το ταξίδι. "Ετσι, ικανοποιήσα εύχαρίστως την επιθυμία του κ. Πέγκοττυ και το θράδυ της άλλης ήμέρας θρικόμασσε στο Γιάρμουθ.

"Όταν φτάσαμε εκεί, άφησα τόν κ. Πέγκοττυ να προηγηθί από λεπτότητα για να μην είμαι μπροστά στις πρώτες συγκινήσεις κι' έπειτα από μία ώρα, τράθηξα κι' εγώ για το σπίτι όπου έμενε ο Χάμ. Η Πέγκοττυ έμενε κ.' αυτή εκεί, γιατί είχε νοικιάσει το δικό της σπίτι που το εύρισκε μεγάλο.

Βοήκα την καλή Πέγκοττυ και τόν αδελφό της μέσα στην καθαρή κουζίνοϋλα, μαζί με την κυρά Κουμίτζ που ο κ. Πέγκοττυ είχε πάρει μόνος του από το παληό καραβόσπιτο.

"Ασφαλώς δταν έφτασα εκεί, ο κ. Πέγκοττυ τούς τ ά είχε πη όλα, γιατί η Πέγκοττυ κ' η κυρά Κουμίτζ οκούπιζαν κ' η δυο τ ά μάτια τους με τις ποδιές τους κι' ο Χάμ είχε βγή έξω «για να κάνη μια θόλτα στην άκρογιαλιά». Ξαναγύρισε σε λίγο και φάνηκε πολύ εύτυχισμένος που μ' έβλεπε. "Επειτα πιάσαμε κουβέντα, κατά την όποια δεν προφείραμε ούτε μία φορά το όνομα της "Εμιλυ. Ο Χάμ, σ' όλο αυτό το διάστημα, φαινόταν πολύ γαλήνιος.

Όστόσο, η Πέγκοττυ μου είπε, όταν με πήρε στο μικρό δωμάτιο που προώριζε για μένα, ότι ήταν πάντα ο ίδιος. Μου έμπιστεύθηκε ότι η καρδιά του είχε συντριβή για πάντα, αν και δειχνόταν γεμάτος θάρρος και ύπομονη, κι' έργαζόταν καλύτερα και πιό σκληρά από όποιονδήποτε άλλον ναυπηγό του τόπου. Συχνά το θράδυ μιλούσε στην Πέγκοττυ για την παλιά τους ζωή στο καραβόσπιτο. Ίότε, έκανε λόγο για την "Εμιλυ της έποχής που ήταν παιδιούλα. Μα ποτέ δεν μιλούσε για την "Εμιλυ κοπέλλα.

Μου είχε φανή πως διάβασα στο πρόσωπο του Χάμ την επιθυμία του να με δη ιδιαίτέρως. "Αποφάσισα λοιπόν να θρεθώ στο πέραςμά του την άλλη μέρα το θράδυ.

"Ετσι κι' έγινε πράγματι. Τόν συνάντησα σ' ένα άπόμειρο μέρος της άκρογιαλιάς. "Η πρώτη του κουβέντα, μόλις τόν πλησίασα, ήταν: «Κύριε Νταϊβ, τ ή ν είδατε;»

— Μία στιγμή μόνο, όταν λιποθύμησε, του άπάντησα γλυκά.

Κάναμε μερικά θήματα σιωπηλοί κι' έπειτα ξανάπε:

— Κύριε Νταϊβ, σκοπεύετε να την ξαναβρήτε;

— Μου φαίνεται πως αυτό θά της ήταν πολύ δυνυρό.

— Αυτό νομίζω κι' εγώ. "Εχετε δικήν, κύριε Νταϊβ, έχετε δικήν.

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

— "Αλλά, Χάμ, παρατήρησα γλυκά, αν θέλεις να της γράψω τίποτε έκ μέρους σου σε περίπτωση που δεν θά την αναβώ, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, σαν μία ίερη υποχρέωση.

— Ίο ξέρω, κύριε, και σας εύχαριστώ για τήν καλωσύνη σας. Ναι, υπάρχει κάτι που θά ήθελα νά της το πώ ή το τής το γράψω.

— Τί λοιπόν;

πεία το κουράγιο να μ' ακολουθήσει ως εκεί κι' άπομακρύνθηκε.

"Όταν έφτασα στο καραβόσπιτο, θρήκα την πόρτα του άνοικτη. Πρόσεξα μπαίνοντας μέσα ότι ήταν άδειανό απ' όλα του τ ά έπιπλα, έκτος από ένα παληό σεντουκι, άπάνω στο όποιο καθόταν η κυρά Κουμίτζ, μ' ένα καλάθι στά γονατά της, με το προσώπο της γυρισμένο προς τόν κ. Πέγκοττυ. Έκείνος, άκουμπισμένος στο τζάκι, κύτταζε τ ά έύλα του πούσθυνα. Μόλις μπήκα μέσα, με κύτταξε μ' έμπιστοσύνη και μου είπε μ' έγκαρδιότητα:

— Καλώς ήρίσατε, κυριε Νταϊβ. Καθώς θλέπετε, πήραμε όλα τ ά πράγματα από δω... Νά το σεντούκι που καθόσαστε άλλοτε πλάι στην "Εμιλυ. Θά το πάρω μαζί μου... Νά επίσης, κύριε Νταϊβ, η παλιά σας καμαρούλα... Πόσο θλιβερά είνε τώρα έδώ!

Πραγματικά, ο άνεμος, αν και δεν φυσούσε με δύναμη, είχε ήχο επίσημο και γλυστορούσε γύρω από το άδειανό σπίτι μ' ένα μουρμουρημα γεμάτο θλίψη.

"Όλα είχαν παρθή από τη μικρή παλιά καμαρούλα μου, ως και ο μικρός καθρέφτης με τήν κορνίζα του από κογγύλα. Συλλογίζόμουν το παιδάκι που ήμουν όταν πλάγιαξα σ' αυτή την καμαρούλα, στην έποχή που η πρώτη μεγάλη μεταβολή γινόταν στο δικό μου. Συλλογίζόμουν τήν κοπελίτσα με τ ά γαλάζια μάτια που μ' είχε γοητεύσει. Συλλογίζόμουν τόν Στήφορθ κι' έξαφνα μου ήρθε η τρελλή ιδέα πως ήταν εκεί, καπου κοντά έξω, κι' ότι θά τόν συναντούσα ίσως σε μία στροφή του δρόμου.

— Θά περάση καιρός, είπε ο κ. Πέγκοττυ με φωνή σιγανή, πρίν το καραβόσπιτο θρή καινούργιο ένοικιαστή. "Όλοι το θεωρούν τώρα για γρουσουζίκιο.

— "Ανίκει σε κανένα γείτονα; ρώτησα.

— Σε κάποιον ναυπηγό του Γιάρμουθ. "Απόψε κιόλας θά του παραδώσω το κλειδί.

"Αφού ρίξαμε μία ματιά και στο άλλο μικρό δωμάτιο του καραβόσπιτου, ξαναγύρισαμε κοντά στην κυρά Κουμίτζ, καθισμένη πάντα στο σεντούκι. Ο κ. Πέγκοττυ τήν παρακάλεσε να σηκωθί για να μπορέση να μεταφέρη έξω το σεντούκι και να φύγουμε.

— Δανιήλ, είπε εκείνη παρατώντας έξαφνα το καλάθι της για να κρεμαστή από το μπράτσο του κ. Πέγκοττυ, καλέ μου Δανιήλ, άκου τ ά τελευταία λόγια που θά σοϋ πώ μέσα σ' αυτό το σπίτι: Μη μ' έγκαταλείπης! Μη μ' αφήνης μόνη πίσω σου, Δανιήλ! "Ωί! όχι, μην το κάνης αυτό!

Ο κ. Πέγκοττυ, αστασιζόμενος, μάς κύτταζε διαδοχικά, τήν κυρά Κουμίτζ κι' έμένα, σαν νάβγαινε από ένα όνειρο.

— "Όχι, μην το κάνης αυτό, άγαπητή μου Δανιήλ! φώναξε η κυρά Κουμίτζ με πάθος. Πάρε με μαζί σου, Δανιήλ! Πάρε με μαζί σου και με τήν "Εμιλυ! Θά είμαι η όπρητριά σας, — η πιστή σας όπρητριά! "Αν υπάρχουν σκλάβοι σ' αυτή τη χώρα, θά γίνω σκλάβός σας, με τήν πιό μεγάλη χαρά! Μά μη μ' αφήνης πίσω σου, Δανιήλ!

— Καλή μου, καλή μου κυρά Κουμίτζ, άπάντησε ο κ. Πέγκοττυ κουνώντας το κεφάλι του, δεν ξέρεις πόσο μεγάλο ταξίδι θά κανούμε, ούτε πόσο σκληρή ζωή θ' αναγκαστούμε να περάσουμε εκεί κάτω.

— Ναι, ναι, Δανιήλ! Τά ξέρω όλα! φώναξε η κυρά Κουμίτζ. Τά ξέρω όλα. Μά η τελευταία λέξι που θά σοϋ πώ είν' αυτή: Θά πάω να πεθάνω στο άσυλο αν δεν με πάρης μαζί σου. Ξέρω να σκάθω, μπορώ να δουλεύω. Μπορώ να ζω σκληρά. Μπορώ να είμαι καλή κ' ύπομονετική τώρα, — περισσότερο από όσο φαντάζεσαι, Δανιήλ, φτάνει να βελήσης να με δοκιμάσης. "Αν μ' αφήνης μόνη έδώ, ποτέ δεν θ' αγοράσω τ ά χρήματα που μ' αφήνης! Θά προτιμήσω να πεθάνω τής πείνας, Δανιήλ Πέγκοττυ. Μά αν μου δώσης τήν άδεια, πάρεθ μαζί με σένα και μαζί με τήν "Εμιλυ ως τήν άκρη του κόσμου! Ξέρω γιατί δεν με θέλεις... Φαντάζεσαι πως θά είμαι γκρινιάρα και δύστροπη. "Όχι! "Όχι! Δόξα τώ Θεώ, δλ' αυτά πέσαναν... Κύριε Νταϊβ, μίληστε του και σεις για να με πάρη μαζί του. Ξέρω τις συνήθειές του και τις συνήθειες της "Εμιλυ. Ξέρω όλες τις θλίψεις τους, θά μπορώ καμιά φορά να τούς παρηγορώ, και θά μπορώ πάντοτε να εργάζομαι γι' αυτήν... Μά μη μ' αφήνης μαζί σου!

— "Ελα, καλή μου κυρά Κουμίτζ! τής άπάντησε ο κ. Πέγκοττυ με δακρυά στα μάτια.

— "Αμέσως η κυρά Κουμίτζ άρπαξε

ξε το χέρι του κ. Πέγκοττυ και το φίλησε με στοργή κι' εύγνωμοσύνη. Μετέφεραν έπειτα το σεντούκι έξω, έσθυσαν τ ά φως και, αφού ο κ. Πέγκοττυ έκλεισε καλά τήν πόρτα, άφήσαμε το καραβόσπιτο που άπομεινε σαν μία σκοτεινή κηλίδα κάτω απ' τόν συννεφιασμένο ούρανό.

Τήν άλλη μέρα ξαναγύρισαμε στο Λονδίνο με το λεωφορείο. "Η κυρά Κουμίτζ ταξίδευε κι' αυτή μαζί μας και ήταν εύτυχισμένη.

XXI

"Όταν ήρθε η παραμονή της ήμέρας για τήν όποία ο κ. Μικάουμπερ μάς είχε δώσει το μυστηριώδες του ραντεβού, ρώτησα τήν θεία μου τι έπρεπε να κανούμε, γιατί δεν ένοούσε με κανένα τρόπο ν' άφήση τήν άρρωστη Ντόρα. "Αποφασίσαμε να μείνη η θεία μου στο σπίτι, αν και ο κ. Μικάουμπερ είχαν αξιώσει τήν παρουσία της, κι' ότι θά τήν άναστατώσει τ ά σχέδιά μας, λέγοντας ότι αν η θεία μου έμενε με μία όποιαδήποτε πρόφασι, δεν θά τής το συγχωρούσε ποτέ, όπως δεν θά το συγχωρούσε και σε μένα.

— Δεν θά σας μιλήσω πεία αν δεν φύγετε! είπε στη θεία μου τινάζοντας τις μπούκλες της. Θά είμαι δύστροπη και κακή. Θά σάλω τόν Ζιπ να γαυγίξη όλη τήν ήμερα! Θά πιστέψω αυτή τη φορά για καλά πως είσαστε μία γρηά γκρινιάρα.

— "Ελα, έλα, Μικρό Λουλουδι, έκανε η θεία μου γελώντας. Ξέρεις καλά πως δεν μπορείς να κινής χωρίς έμένα.

— "Ω, καθόλου! φώναξε η Ντόρα. Δεν μου χρησιμεύετε σε τίποτε, δεν κάνετε άλλο παρά να πηγαίνετε ορρώστας όλη τήν ήμερα για μένα. Δεν καθόσαστε ποτέ πλάι μου για να μου διηγηθήτε Ιστορία για τόν Ντόντυ, άλλη από τήν έποχή που φορούσε τρύπια παπούτσια και τ ά ρούχα του ήσαν γεμάτα χρώματα, — ώί! τόν φτωχό άνθρωπάκο! Δεν κάνετε ποτέ τίποτε για να μ' εύχαριστήσετε, δεν είν' έτσι, θεία μου, πολυαγαπημένη;

Κι' έσπεσε να φιλήση τη θεία μου, προσθέτοντας: «"Όχι, όχι, θεία μου. Τά είπα δλ' αυτά για να γελάσουμε!» από φόβο μήπως η θεία μου πάρη τ ά λόγια της στά σοβαρά.

— Τώρα, θεία μου, εξακολούθησε με τόνο πονηρό, άκούστε με: Πρέπει να πάτε στο Καντέρμπουρυ. "Εξ άλλου είμαι καλύτερα σήμερα... Ναι, να πάτε...

Είδα από το πρόσωπο της θείας μου πως ήταν έτοιμη να ύποχωρήση κ' η Ντόρα που το άντελήφθη κι' αυτή, έπρόσθεσε με περισσότερο κέφι:

— Θά έχετε να μου διηγηθήτε τόσα πράγματα όταν γυρίσετε, ώστε θά μου χρειαστούν όχτώ μέρες για να τ ά καταλάβω. Θά φύγετε, θεία μου, δεν είν' έτσι; Είμαστε σύμφωνες. Δεν θά λείψετε παρά μία μέρα κι' ο Ζιπ θά φροντίση για μένα όσο θά λείψετε. "Ο Ντόντυ θά μ' άνεβάση στην κάμαρή μου πρίν φύγετε και θά ξανακατέβω όταν γυρίσετε. Και θά νιάτε στην "Αγνή μία έπιστολή μου όπου τήν μαλλώνω πολύ γιατί δεν ήρθε ποτέ να μίας δη.

"Ετσι η άναχώρησι άποφασίστηκε χωρίς άλλη συζήτηση. Είπαμε πως η Ντόρα ήταν μία μικρή πονηρούλα που έκανε τήν άρρωστη για να τήν χαϊδεύουμε, πράγμα που τήν εγούητευσε.

Το ίδιο θράδυ, φύγαμε κι' οι τέσσερες για το Καντέρμπουρυ, η θεία μου, ο κ. Ντίκ, ο Τρήντλ κι' εγώ, με το ταχυδρομικό λεωφορείο του Ντόντυ.

Στο ξενοδοχείο όπου ο κ. Μικάουμπερ μάς είχε παρακαλέσει να τόν περιμένουμε και όπου φτάσαμε κατά τ ά μεσάνυχτα, θρήξα μία έπιστολή του που μάς ανήγγελλε ότι θάρχόταν στις ένημέσις το πρωί της άλλης ήμέρας. "Επειτα άπ' αυτό, ριγώντας όλο από το νυχτερινό κρύο, τραθήξαμε για τ ά δωμάτια μας, διασχίζοντας διαφόρους σκοτεινούς και χωρίς άέρα.

Τήν άλλη μέρα το πρωί, όταν κατά τις έννεα καθήσαμε στο τραπέζι για το πρόγευμα, είμασσε τ άλοι άνήσχοι. "Εμάστι ταραχή, άνοητομονούσαμε ποτέ νάρθη ο κ. Μικάουμπερ. Στο τέλος πάψαμε να τρώμε από τήν άνυπομονήσι μας. "Η θεία μου άρχισε να κόβη θόλτες. "Ο Τρήντλ, κάνοντας ότι διαβάσει έφημερίδα, καθήσε στον καναπέ με τ ά μάτια του καρφωμένα στο ταβάνι κι' εγώ πήγα και στάθηκα μπρός στο παράθυρο για να τούς είδοποιήσω πρώτος για τήν άφιξι του κ. Μικάουμπερ.

(Ακολουθεί)

ΕΞΕΔΟΘΗ

και άπεστάλη εις τ ά ύποπρακτορεία

"Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ"

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ τήν και από τ ά γραφεία μας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ «ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ»

Ο γιότ «Μαρία-Λουίζα» είχε αποπλεύσει από την γοητευτική παραλία του Μόντε Κάρλο. Σιγά-σιγά η ωμορφες βίλλες μίκραιναν στο διάστημα και τα μεγάλα κι' αριστοκρατικά ξενοδοχεία άρχιζαν να φαίνονται σαν μιά λευκή γραμμή. Σέ λίγο απ' όλο το θόρυβο και την κοσμική ζωή της Κυανής 'Ακτής δεν έμεινε πειά τίποτα. 'Η θάλασσα, ή απέραντη θάλασσα άπλωνε τώρα στην πλώρη του γιότ τη γαλάζια ωμορφιά της. 'Ενα δόλοχρυσο φεγγάρι θγήκε κατοπιν νά παίξη με τὰ κύματα και πέρα μακρυνά έτρεμαν μέσα στη νύχτα τὰ κόκκινα φώτα των φάρων.

'Η «Μαρία-Λουίζα», τὸ πιὸ κομψὸ καὶ τὸ πιὸ πολυτελὲς γιότ τοῦ Μονακό, ὑστερ' ἀκριβῶς ἀπὸ δυὸ μῆνες ἔπαιρνε μακρυνά ἀπὸ τὸ Καζινὸ τὸν βαθυπλοῦτο ἰδιοκτήτη της, τὸν παράδοξο κι' αἰνιγματικὸ Λουὶ ντὲ Μπουλῶ. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπὸς χρόνια καὶ χρόνια τώρα ἔσερνε τὴν ἀνία τῆς αριστοκρατικῆς ζωῆς του στὰ κοσμοπολιτικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης, κυνηγώντας ἕνα χαμένο του δνειρο. Τίποτε πειὰ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε κι' ὅλα τὸν ἀφήναν ἀσυγκίνητο. Εἶχε δὴ τὸν ἥλιο νὰ δῇ στὶς τέσσερες ἡπείρους, εἶχε δοκιμάσει τίς φουρτοῦνες τῆς θάλασσας κ' εἶχε παίξει με τὴν καρδιά καὶ τίς ἀδυναμίες τῶν γυναικῶν σαν ἕνας καλὸς χαρτοκλέφτης. Καὶ τώρα ἡ ψυχὴ του πνιγόνταν ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ βασανίζοταν σκληρὰ γιατί ἦταν βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θάρχονταν πειὰ νὰ ταραξῇ τὴν καρδιά του.

Ὁ Λουὶ ντὲ Μπουλῶ εἶχε γερήσει τὴν ψυχὴ του, εἶχε κουράσει τὰ νεῦρα του κ' εἶχε σκοτώσει τὰ δνειρά του. Κάθε τι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὸ πραγματοποιοῦσε. Μὰ δὲν ἀργοῦσε νὰ καταλάθῃ πόσο κοινὰ εἶνε ὅλα τὰ πράγματα ὅταν ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ὁνειροῦ. Τώρα λοιπὸν ἡ «Μαρία-Λουίζα» τὸν ἔφερνε σαν ἀδικη κατὰρα πάνω στὴ θάλασσα, χωρὶς κανένα σκοπὸ, χωρὶς καμμιὰ σκέψη. Ὁ Λουὶ ντὲ Μπουλῶ εἶχε ῥῃ ἔαφρικα τ' ἀπόγευμα στὸ γιότ, εἶχε πῆ στὸν κυβερνήτη νὰ «σαλπάρῃ» καὶ τώρα καθισμένος ὁλομόναχος στὸ πολυτελὲς σαλόνι ἔπινε τὸ ἕνα ὑστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ ποτήρια τοῦ οὔσκου. Ὁ γραμματεὺς του καὶ σύντροφος τῶν διασκεδάσεων του εἶχε κλειδωθῇ κι' αὐτὸς στὴν κουκέττα του καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ ἕναν καινούργιο τρόπο με τὸν ὁποῖο νὰ διασκεδάσῃ τὸν κύριό του.

«Α, ἦταν τρομερὸ αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῇ στὸ Λουὶ ντὲ Μπουλῶ. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε πειὰ κανένα πόθο κ' ἡ φλόγα τῆς ἐλπίδας εἶχε σβῦσει ἀπὸ τὴν ψυχὴ του. Ὁ Μαρσέλ Σωμιέ, ὁ γραμματεὺς του, τὸ ἤξερε κολὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ κυριευόταν ἀπὸ ἀπελπισία γιατί τοῦ ἦταν πειὰ ἀδύνατο νὰ χαρίσῃ λίγες στιγμές εὐτυχίας στὸν πλούσιο φίλο του. Θυμόταν ἀκόμη ὅτι εἶχαν κάνει ἕνα σωρὸ τρέλλες μαζύ. Εἶχαν μεταμφιεσθῇ σὲ ἀλῆτες στὸ Παρίσι, εἶχαν παρουσιάσῃ στὴ Φλωρίδα ὡς Ἰνδοὶ μαχαργιάδες, εἶχαν χορέψῃ στὰ ὑποπτα κέντρα τοῦ Μπουένος Άϊρες σαν ἔμποροι τῆς λευκῆς σαρκὸς κ' εἶχαν παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ «φίλου τῆς καρδιάς» σ' ὤριμες Ἀμερικανίδες. Εἶχαν ἀκόμη δοκιμάσει τὰ τροφονα κ' αἰσθηματικὰ εἰδύλλια τῶν γυναικῶν τῆς Ἰταλίας κ' εἶχαν μαθήσει τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο ποὺ τοὺς εἶχε χαρίσει ἡ πι' ὡμορφὴ χορεύτρια τῆς Σεβίλλης. Τὸ Μόντε Κάρλο, ἡ Κάννες, ἡ Νίκαια, ἡ Ντωβίλ, τὸ Μπίαρτι, ἡ Φλωρίδα, τὸ

Μαϊάμι καθὼς κι' ὅλα τὰ χειμερινὰ κέντρα διασκεδάσεων ἦταν πειὰ γιὰ τὸν Λουὶ ντὲ Μπουλῶ λέξεις χωρὶς σημασία. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ; Ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κατευθυνθῇ τώρα ἡ «Μαρία-Λουίζα» γιὰ νὰ χαρίσῃ στὸν ἰδιοκτήτη της μιά νέα εὐχάριστη περιπέτεια, μιά δυνατὴ συγκίνηση ποὺ ἂν τὸν ἔκανε πάλι ν' ἀγαπήσῃ τὴ ζωὴ;

Στὴν ἀπελπισία του ὁ Μαρσέλ Σωμιέ σκέφτηκε τότε νὰ φῇ τὴν ἴδια τὴν τυχὴ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ. Ἐκείσε λοιπὸν τὰ μάτια του, γύρισε πολλές φορές τὸ δάχτυλό του πάνω στὸ χάρτη ποὺ βρισκόταν ἀπλωμένος στὸ τραπέζι καὶ τέλος τὸ σταμάτησε σ' ἕνα σημεῖο. Ἐκεῖ θὰ κατευθυνόταν ἡ «Μαρία-Λουίζα». Μὰ φαντασθῇτε τὴν ἔκπληξή τοῦ Μαρσέλ ὅταν ἀνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ὅτι αὐτὸ τὸ σημεῖο ἦταν ἡ Νίκαια.

— Χίλιοι διάβολοι! ψιθύρισε. Διακόσιες φορές ἔχουμε διασκεδάσει ἐκεῖ πέρα. Τί καινούργιο λοιπὸν μπορεῖ νὰ κρῇ γιὰ τὸν Μπουλῶ αὐτὴ ἡ λουτρόπολις; Ὡστόσο θὰ πάω νὰ τὸν βάλω νὰ δοκιμάσῃ κι' ὁ ἴδιος.

Κι' ἔτρεξε νὰ πῇ τὴ σκέψι του στὸ φίλο του. Ἐκεῖνος ὀλισμένος ἀπὸ τὸ οὔτακυ, στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαθε. Ἐπειὰ ὁ Μαρσέλ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ:

— Εἶμαι τῆς γνώμης, τοῦ εἶπε, νὰ διαλέξουμε με κλειστὰ μάτια τὸ μέρος ποὺ θὰ κατευθυνθῇ ἡ θαλαμηγός. Ἐπειὰ θ' ἀποθίβασθοῦμε καὶ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ θὰ συναντήσουμε θὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ θὰ πάρουμε τὸ πρῶτο κενὸ διαμέρισμα ποὺ θὰ ὑπάρχῃ.

— Κ' ὑστερα: ἀπόρρησε ὁ Μπουλῶ.

— Ὑστερα θὰ γνωρισθῇ με τὴν ἑνῶκο τοῦ διπλανοῦ διαμερίσματος ὅποιον κι' ἂν εἶνε.

— Μ' ἂν τυχὴ νᾶνε ἄντρας; παρατήρησε ὁ Λουὶ.

— Τότε θὰ φύγουμε καὶ θὰ συνεχίσουμε πάλι τὸ ταξίδι μας μέχρι νὰ πνιγούμε σὲ καμμιὰ τρικυμία! φώναξε ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ἀπαισιοδοξία τοῦ φίλου του ὁ Μαρσέλ.

— Σύμφωνοι, δήλωσε ὁ ντὲ Μπουλῶ. Καὶ δίχως νὰ διατάξῃ γύρισε με μιά κίνηση τὴν ὑδρόγειο σφαῖρα καὶ κλείστας τὰ μάτια του τὴ σταμάτησε τέλος ἀκουμπώντας τὸ δάχτυλό του στὴν τυχὴ πάνω σ' αὐτή.

Θαύμα! Εἶχε σταματήσει καὶ πάλι στὴ Νίκαια! Ὁ Μαρσέλ τὰ εἶχε χάσει ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῆς τυχῆς νὰ θέλῃ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἐκεῖ πέρα. Μὰ ὁ Λουὶ γέλασε μ' ἀπογοήτευσι. Ἦταν βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοὺς ἔμενε νὰ κάνουν πρὸς ἄργα ἦταν νὰ πνιγοῦν κ' οἱ δυὸ στὴ θάλασσα...

Ὡστόσο ἔδωσε ἐντολὴ στὸν κυβερνήτη ν' ἀλλάξῃ τὴν πορεία τῆς «Μαρία-Λουίζας» καὶ νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν Νίκαια. Ἐπειὰ συνέχισε πάλι νὰ πῇ μ' ἀπάθεια τὸ οὔτακυ του. Τίποτε δὲν τοῦ κεντοῦσε πειὰ τὴν περιέργειά του, ἐν τούτοις ὅταν ἡ θαλαμηγὸς ἔφτασε στὴν ἀριστοκρατικὴ λουτρόπολι, οἱ δυὸ φίλοι βγήκαν στὴν προκυμαία τῆς νταμένοι ὅσο μποροῦσαν πρὸς ἄπλᾶ καὶ ρώτησαν τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ συνάντησαν μπροστὰ τοὺς. Ἦταν ἕνας γέρος ἀλῆτης τυφλὸς κι' ἀξιόλογος.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε, τὸ μόνο ξενοδοχεῖο ποὺ θυμάμαι εἶνε τὸ «Χρυσὸ Πουλί». Ἐκεῖ ἔμενα στὶς καλὲς μέρες μου. Βρίσκεται πάνω στὴν ὁδὸ τῶν Κρίνων κ' εἶνε καλὸ καὶ οἰκονομικὸ. Γιά νὰ με ρωτᾶτε γιὰ ξενοδοχεῖο φαίνεται πὼς δὲν εἴσατε πλούσιοι. Ἐ, λοιπὸν, ἐκεῖ πέρα με λίγα λεφτὰ θὰ περάσετε καλά.

Κ' ὁ τυφλὸς παίρνοντας τὸ φιλοδώρημά του συνέχισε τὸ δρόμο του. Ὅσο γιὰ τὸ Λουὶ ντὲ Μπουλῶ καὶ τὸν Μαρσέλ, τράβηξαν στὸ ξενοδοχεῖο, νοίκια

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σημερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου 'Εφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης», Εὐριπίδου 8 καὶ παρὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑποπρακτορείων του.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ 'Αλφόνσου Κάρ.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμά (νιού)
- 3 «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΙ» τοῦ 'Αββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΛΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμά (πατοός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ 'Ετεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντὲ Σεμουά.
- «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ 'Οκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΘΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πώλ Φεβάλ.

Τὰς κατωτέρω παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας με δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, νὰ τὰς προμηθεύωνται ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Π. Πατρῶν 5 β'.

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΛΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΙΝ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ 'Εντγαν Πόε.

(Δύο τόμοι, ἑκατὸς δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἑκατὸν διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελευν.

Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

σαν τὸ πρῶτο ἀδειο διαμέρισμα κι' ἔτρεξαν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ πέρα. Ἡ καρδιά τοῦ ντὲ Μπουλῶ γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ χτυπᾷ με συγκίνησι. Δὲν κρατήθηκε λοιπὸν καὶ ρώτησε τὸν ὑπάλληλο ποὺ τοὺς ἔδειχνε τὸ διαμέρισμα:

— Στὸ διπλὰνὸ ποῖος μένει;

— Εἶνε μιά οἰκογένεια ἀστῶν, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὰ ἡ δυὸ κόρες τοὺς εἶνε ἀρκετὰ μεγάλες καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχίσουν. Ἀλλωστε ἐργάζονται ὅλη τὴν ἡμέρα...

Ὁ ντὲ Μπουλῶ ἔμεινε συλλογισμένος. Αὐτὴ ἡ ἰδιοτροπία τῆς τυχῆς τὸν σκανδαλίζε.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σπῶζω νὰ διασκεδάζω, δήλωσε στὸν Μαρσέλ.

Καὶ τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ βάλθηκε νὰ κάνῃ τὴ γνωριμία τῶν δυὸ κοριτσιῶν. Ἦσαν καὶ τὰ δυὸ πεντάμορφα καὶ διαφορετικοῦ τύπου ὡμορφιάς. Τὸ ἕνα, ἡ Λουσιέν, ἦταν μελαχρινὸ. Τὸ ἄλλο, ἡ Μαργκώ, ἦταν ὀλόξανθο. Ὁ Λουὶ ντὲ Μπουλῶ πρόσεξε τὸ τελευταῖο γιὰ τὴν ἀγνότητα τῆς ὡμορφίας του, τοὺς χαριτωμένους τρόπους του, τὴν εὐχάριστη ὁμιλία του καὶ τὰ δνειρά του. Ἡ Μαργκώ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπογοήτευσι στὴν καρδιά της κι' ὠνευρεῖν ὅταν μεγάλα καὶ περιπετειώδη ταξίδια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἤθελε νὰ πάρῃ ἕνα πλοῖο. Καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες στὸν Μπουλῶ.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε, μοῦ εἰσαι ἐξαιρετικὰ συμπαθὴς, μὰ εἰσαι φτωχός. Ἄν ἦσουν πλούσιοι θὰ σὲ παντρεύοιουν, μὰ δχι γιὰ τὰ λεφτὰ σου ἀλλὰ γιὰτὶ θέλω νὰ δοκιμάσω με τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἀγαπήσῃ τὴν ὡμορφίαν τῶν ταξιδιῶν καὶ τὴν γοητεία τῆς θάλασσας. Σχεγὰ μάλιστα πηγαίνω στὸ λιμάνι καὶ κυττάω ὅλα τὰ ὡμορφα γιότ ποὺ πεύγουν ἀπ' τὴ Νίκαια καὶ τότε κλαῖω ποὺ δὲν εἶμαι μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω τ' ὄνειρό μου...

Ὁ ντὲ Μπουλῶ σ' αὐτὲς τίς ἐξομολογήσεις δὲν ἔδινε καμμιὰ ἀπάντησι. Μιά ἀλλαγὴ εἶχε γίνει στὴν ψυχὴ του. Ἐφίεπε πὼς ὅταν βρισκόταν κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ξανθὸ ἄγγελο ἔξαδερσικὴ τὴ γαλήνη τῆς καρδιάς του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν κάνῃ νὰ ζήσῃ τ' ὄνειρό της. Μιά μέρα ἐξαφάνιστηκε με τὸ φίλο του κ' ὕστερα ἀπὸ μιά βδομάδα σταμάτησε μπρὸς τὸ «Χρυσὸ Πουλί» μιά πολυτελὴς λιμουζίνα κι' ὁ σωφὲρ της ζήτησε νὰ δῇ τὴν δεσποινίδα Μαργκώ γιὰ νὰ τῆς δώσῃ ἕνα γράμμα. Ἐκείνη τὸ ἀνοιξε περιέργη καὶ διάβασε:

«Θέλετε νὰ ζήσετε τ' ὄνειρό σας; Ἀκολουθεῖτε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο».

Ἡ Μαργκώ, παρασυρμένη ἀπὸ τὸν πόθο της, ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τὴν ὀδήγησε στὴν προκυμαία. Ἐκεῖ τὴν περίμενε μιά βενζινακάτος, ποὺ τὴν μετέφερε ἀμέσως σὲ μιά ὀλόλευκη θαλαμηγὸν ποὺ ἔφερε τ' ὄνομά της. Ἡ καρδιά της Μαργκώ πήγαινε νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Νόμιζε ὅτι ὠνευρεῖν ἦταν. Μὰ ἡ ἔκπληξίς της ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν εἶδε νὰ τὴν περιμένῃ στὴ σκάλα τῆς θαλαμηγού ὁ κ. ντὲ Μπουλῶ.

Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτὰ; ἀπόρρησε. Ἐοῦ τί θέλεις ἐδῶ πέρα;

— Σημαίνουν, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας, ὅτι μοῦ χαρίσατε πάλι τὴν ἀγάπὴ τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαγάγω καὶ θὰ σᾶς κάνω γυναῖκα μου. Ὅσο γιὰ τὴν θαλαμηγὸν, εἶνε δική σας ἀφοῦ ἔχει τ' ὄνομά σας, ὅπως δική σας εἶνε καὶ ὅλη ἡ περιουσία μου...

Μὰ ἡ Μαργκώ δὲν τὸν ἄκουγε πειὰ. Ζαλισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία της ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ κλαῖν. Ὅσο γιὰ τὸ Λουὶ ντὲ Μπουλῶ, αὐτὸς ἔνοιωθε πὼς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶχε τρυπώσει στὴν καρδιά του κι' ἄρχισε μιά ζωὴ γεμάτη εὐτυχία. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ φώναξε με χαρούμενη φωνὴ στὸν καπετάνιο νὰ «σαλπάρῃ» πρὸς τὰ ἐξωτικά νησιά τῶν Χαβάδων, βέβαιος ὅτι τὰρα πειὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ καταλάβῃ τὸν ἔρωτα.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης ὁ Μαρσέλ Σωμιέ ἀναψε ἕνα ποῦσο. Ἐπαλῶθηκε ἀναπνευστικὰ σὲ μιά μπράντα κι' ἄρχισε νὰ καπνίζῃ ἥσυχος, χωρὶς νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὸν ἐσθάλτῃ νὰ βρῇ ἕνα νέο τρόπο γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν κουρασμένη ψυχὴ τοῦ φίλου του. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν εἶχε ἀναλάβει πειὰ τὸ «κορίτσι τῆς τυχῆς». ἡ γοητευτικὴ Μαργκώ...

ΜΟΥΡΙΣ ΜΠΡΕΜΟΛ

Μονὸν τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Πατρῶν 5. Κῆπος Εὐλανθιμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ

Δ'
Ο μπερής είνε περισσότερο φίλος του Βάκχου παρά του Έρωτα. Ο Έρωτας τον οδηγεί στο κρασί ή το κρασί στον Έρωτα. Άλλα είνε ένας έρωτευμένος λίγο έλκυστικός για τη γυναίκα. Πρέπει κανείς να λυπάται τη γυναίκα, που πρόκειται να συζήσει μ' ένα τόσο κακό υποκείμενο. Γιατί ο μέθυσος δεν είνε τρυφερός. Είνε αδιάφορος ή σκληρός. Είνε κτηνώδης. Μακριά λοιπόν από τέτοιους άνδρες!...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

Ο τύπος αυτός του άνδρος κάνει τη ζωή ανυπόφορη σ' όλους τον περιτοιχίζουν. Την καθιστά ανυπόφορη ακόμα και στον ίδιο του έαυτο. Κανένα αίσθημα δεν μπορεί να επιβληθεί στο κακό του κέφι. Ούτε κι' αυτός ο Έρωτας δεν μπορεί να δώσει χαρά στον άνθρωπο αυτόν. Κι' αυτές η έρωτικές του εκδηλώσεις, γίνονται αντικείμενο του κακού του κεφιού και, όσο καλά κι' αν αρχίσουν, θα τελειώσουν άσχημα. Τίποτε, απολύτως τίποτε, δεν μπορεί να μαλάξει τον ακαταβόθρη αυτόν χαρακτήρα, που τρώγεται και με τα ρούχα του. Και τα πιο άσημαντα γεγονότα, μπορεί να του δώσουν άφορμή σε καυγά. Ο γάμος μ' ένα γκρινιάρη είνε για τη γυναίκα αιώνας Γολγοθάς. Το αίσθημα δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο αιώσιο αυτό μαρτύριο της ατέλειωτης γκρινίας και επέρχεται το μοιραίο: ο χωρισμός.

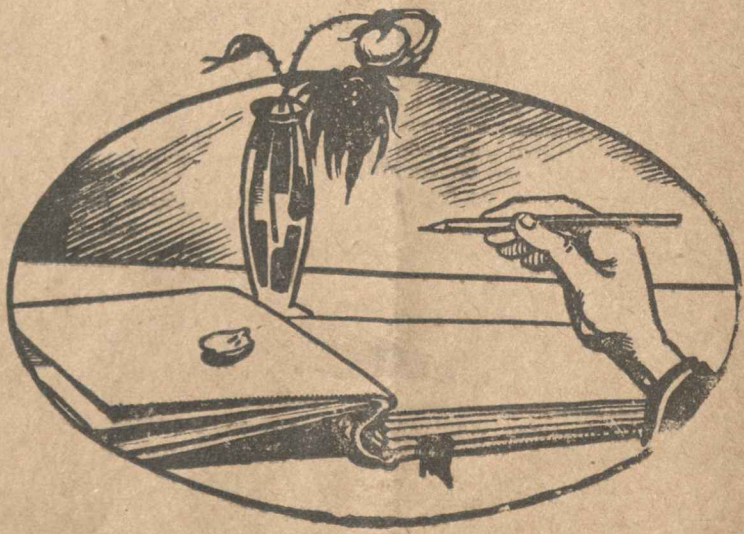
Ο ΧΟΝΤΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο χοντράνθρωπος, στις χειρονομίες και τις πράξεις του, είνε και στα λόγια χοντρός. Τα χόδια, ο Έρωτας του, κάθε του κίνησις, όλα είνε χοντροειδή. Ο χονδροειδής δεν αγαπά, ή αν αγαπά το έκδηλώνει τόσο χωριάτικα, που κάνει τον Έρωτά του έπιφοβο. Σ' όλες τις περιστάσεις της ζωής του είνε ο ίδιος. Ποτέ δεν αλλάζει. Η λεπτή γυναίκα δεν μπορεί παρά να τον συχαθεί και να θάλλει όλα της τα δυνατά για να τον αποφυγή. Και κάνει πολύ καλά.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΣΚΗΝΕΣ

Ο άνδρας που δημιουργεί σκηνές είνε ο μεγαλύτερος τρόμος που μπορεί ν' αντιμετωπίσει μια γυναίκα. Τίποτε δεν είνε πιο αξιομίσητο, πιο αποκαρδιωτικό από τον τύπο αυτόν. Το πιο άσημαντο πραγματάκι, τον κάνει έξω φρενών.

Η προσοχή, η στοργή, τα χάδια, αυτός ο Έρωτας, του προκαλούν την όρεξη να δημιουργήσει σκηνές. Δυστυχισμένη ή υπαρκτός που θάχει να κάνει μ' ένα τέτοιο τύπο. Πρέπει να περιμένει, για να δει ήσυχη μέρα, τον θάνατο

ΤΑ ΕΚΤΑΧΤΑ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“
ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ
ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ
ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΑ

του συζύγου της. Τότε μόνο, μπορεί να πάψει να δημιουργεί σκηνές φασαρίας. Γι' αυτό, καλύτερα να τον αποφεύγουν ή γυναίκες εύθους έξ αρχής. Δηλαδή να μη τον παντρεύονται.

Ο ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ

Ο ειλικρινής άνδρας ένεργει σ' όλες τις περιπτώσεις με απόλυτη έντιμότητα και κάθε του πράξης φέρει την σφραγίδα της ειλικρινείας. Ποτέ, σε καμιά περίπτωση και με καμιά πρόφασι, δεν θα ύποσχηθεί κάτι, που δεν θα μπορεί να εκπληρώσει. Στον Έρωτα είνε τίμιος. Στο γάμο βετικός. Είνε το διαμάντι των άνδρων και σας τον συνιστώ ως σύζυγο.

Ο ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

Ο τύπος αυτός μέρα με την ημέρα λείπει, εξαφανίζεται απ' την κοινωνία μας. Στην εποχή μας, θεωρούν τον άνδρα αυτόν που σέβεται την γυναίκα, που έχει αρχές, ήθικη και τιμή, ως φαινόμενο αξιοπερίεργο, που ξέφυγε από αρχαιολογικό μουσείο. Η σύγχρονη γενεά, σκεπτικιστική, άπιστη και συχνά κακοαναθρεμμένη, περιφρονεί τις παλιές συνήθειες.

Ο ιπποτικός άνδρας ωστόσο φέρνει σ' όλες του τις σχέσεις ολοφάνερα τα δείγματα της καλής αγωγής, εξαιρετικό τακτ, λεπτότητα αίσθημάτων που φθάνει μέχρις ήρωισμού. Δυστυχώς, όμως, οι ήρωες εκλείψανε και ο Έρωτας των ευγενών δεν είνε πια της μόδας. Η γυναίκα, άλλωστε, φροντίζει πολύ λίγο για την λεπτότητα των αίσθημάτων. Προτιμά τον άνδρα που θα την μεταχειρισθεί κάπως σαφιστά. Είνε αλήθεια θλιβερό αυτό, άλλ' είνε η πραγματικότητα.

Ο ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΣ

Ο ξεχασμένος είνε αγαθός και άκακος. Έντελώς όμως ακατάλληλος για σύζυγο. Το μυαλό του ταξιδεύει μακριά. Βρίσκεται στα σύννεφα. Μπορεί να ηρωοποιήσει τη γυναίκα του, σ' ένα ταξίδι, μέσα στο τραίνο και να γυρίσει σπίτι του ολόμυθος. Στην έρωτα είνε πιστός. Αλλά η πίστις του δεν αξίζει και πολλά πράγματα.

Είνε ειλικρινής. Μα και την ειλικρινεία του την κερτώνει, την αφανίζει ή αφιερώνει, την αφανίζει ή αφιερώνει, την αφανίζει ή αφιερώνει.

Είνε καλός δηλαδή για φίλος και ποτέ για σύζυγο.

Ο ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ

Ο τακτικός άνδρας, ακόμα και στον Έρωτα φαίνεται μεθοδικός και οικονομικός. Προσόντα που αποτελούν τη βάση του χαρακτήρος του. Δεν αφήνει τίποτε στην τύχη του. Είνε ή δισταχιστής ή προσωποποιημένη.

Η μετά γυναικών σκέψις του τακτικού άνδρος είνε ακριβοζυνισμένη. Κάνει κι αυτός θυσίες στον Έρωτα (Συνέχεια στη σελίδα 29)

ΠΡΟΣ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΡΝΙΡΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς να διατηρήτε τα βιβλία σας

Για να διατηρήτε σε καλή κατάσταση τα δεμένα σας βιβλία, πρέπει ποτέ-ποτέ να καθαρίζετε το δέσιμό τους μ' ένα μίγμα που το ετοιμάζετε μ' ένα κροκάδι αλγού διαλυμένο σε λίγο καθαρό οινόπνευμα. Βουτάτε μέσ' στο μίγμα αυτό ένα πανάκι λευκό και καθαρό και αλείφετε το βιβλίο, κατόπιν δέ το τρίβετε με μιά στεγνή φανέλλα.

Αν τα φύλλα του βιβλίου είνε λερωμένα από δάχτυλα κι' έχουν λεκέδες από λίπος, τα καθαρίζετε με τον εξής τρόπο: Τρίβετε λίγο σαπούνι Μασσαλίας και πασπαλίζετε τους λεκέδες. Το αφήνετε λίγη ώρα και το τρίβετε ελαφρά. Κατόπιν ξεπλένετε τα φύλλα με καθαρό νερό και αφήνετε κάθε φύλλο να στεγνώσει άναμεσα σε δυο φυλλαράκια στυπόχαρτο.

Για να είσθε πάντοτε καλοντυμένες

Μιά γυναίκα πρέπει πάντοτε να είνε καλοκτενισμένη, καλοντυμένη και γενικά περιποιημένη στην εμφάνισή της. Έτσι ώστε είτε στο σπίτι της είνε, είτε στο δρόμο, είτε στο γραφείο που εργάζεται, να κάνει πάντοτε ευχάριστη εντύπωση και να μην φαίνεται ακατάστατη και άημέλητη.

Γι' αυτό, επειδή στη σημερινή εποχή ή περισσότερες γυναίκες, είτε εργαζόμενες, είτε όχι, έχουν πολύ λίγες ώρες στη διάθεσή τους, γι' αυτό μια γυναίκα πολυσχολη, πρέπει να διαλέγει ένα χτένισμα που να μη χρειάζεται συχνά λουσίματα και μίς-αν-πάλι και να μη χαλάει εύκολα, πρέπει να διαλέγει φορέματα που να μη χρειάζονται σιδερωμα και άλλα γυμνάσια των γυναικών κάθε μέρα για να διατηρούνται φρέσκα και παπούτσιά απλά αλλά από καλό δέρμα που να μην τσαπατσωνάται πολύ εύκολα και να μη γερνιούνται κάθε φορά που θα φορεθούν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

Κρέμα «φρανζιπάν»

Βάζετε σε μιά κατσαρόλα δυο αυγά ολόκληρα και δυο κροκάκι. Σε μιά λεκάνη διαλύετε 30 γραμ. αλεύρι σε λίγο γάλα και προσθέτετε τρεις κουταλιές ζάχαρι και μιά πρέζα αλάτι. Ανακατεύετε και τα προσθέτετε στ' αυγά. Αρχίζετε κατόπιν να τα γυρίζετε, προσθέτοντας λίγο γάλα, τόσο, ώστε να γίνει μιά παχιά κρέμα και μιά κουταλιά βούτυρο φρέσκο, το οποίον όμως ρίχνετε κομματάκια κομματάκια. Βάζετε την κρέμα αυτή να πηξει επάνω σε πολύ σιγανή φωτιά, γυρίζοντας την διαρκώς, γιατί η κρέμα αρπάξει πολύ εύκολα. Σερβίρεται τέλος σε μιά γυάλινη σαλατιέρα και γαρνίρεται με σαβουριά και με υ' γδαλα καβουριά.

Η δνις ΑΓΑΝΑ

ΤΑ ΝΕΛ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α'

Πλατεία Συντάγματος

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Αν ράψατε ένα νέο φόρεμα, κυρία μου, θα πρέπει να συμπληρώσετε την εμφάνισή σας και μ' ένα καινούργιο καπέλλο. Έδώ όμως θα βρεθίτε σε δυσκολία θέσι, γιατί ή ποικιλία των νέων καπέλων δεν έχει τέλος. Διπλά σ' ένα ντραπαρισμένο μπουνεδάκι θάλεπε ένα τρίγωνο μαρκησιού, ένα ρελέ σαν τα δικάχα του Ναπολέοντος, ένα φεσάκι με φούντα, ένα μπερέ κ.τ.λ. Κλασική είνε ή απλή τούκ από βελούδο τραπέ, γαρνιρισμένη εμπρός με δύο μεγάλα λουλούδια που θα φορεθί πολύ τους τελευταίους χειμωνιατικούς μήνες καθώς και τα καστάρια με πολύ μικρά υπό και με τέτοια πολύ δουλεμένο, αλλά όχι πολύ υψηλό ούτε πολύ χαμηλό.

Καζάκια από ύφασμα φαντασί. Έμπρός στουρνάει και κλείνει με έξη κουμπιά, σχηματίζει δε μιά μπάντα ελαχιστά κλός. Μανίκια έραμμένα. — Μπλούζα από κρέπ-νέ-σιν με κομμένη που καταβαίνει εμπρός και σχηματίζει μιά πλάτη. Γιακάς τσακιστός. Μανίκια ρεγκλάν.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Λέλι Χόθαρντ και η γοητευτική Νόρμα Σήρερ σε μία έρωτική σκηνή του «Ρωμαίος και Ιουλιέττα»

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η δούκισσα Γκρέτα Γκάρμπο στη νέα δημιουργία της, ως Μαργαρίτα Γκωτιέ στην «Ευρία με τας Καρτελάς»

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την Ζωή των Αλφιδών

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γιαρά τω κ. και τη κ. 'Ιακ. Τομπάζη έτελέσθησαν την περασμένη εβδομάδα έν στενώ κύκλω οι γάμοι της χαριτωμένης έγγονης των δίδος Δωροθέας 'Αλεξανδρώφ μετά του συμπαθούς έξ 'Αλεξανδρείας κ. Γεωργίου Γενναροπούλου.

— Η νύμφη ώραιότατη, έφερε καλλίγραμμον τουαλέτταν λευκήν μάτ με μικρόν πέπλον με γιρλάντα από άνθη.

— Η μικρά δνις Παυλίδου με φόρεμα στυλ από λευκόν όργαντι και γιρλάντα από ρόζ τριαντάφυλλα εις τό κεφάλι της, άκολουθούσε την νύμφην.

— Τους νυμφικούς στεφάνους άντήλλαξεν ό θεός της νύμφης κ. Μ. Τομπάζης.

Συγκέντρωσις τό περασμένο Σάββατο έκλεκτή στην κομψή έπαυλι του κ. Καλαμποκίδη στό 'Ελληνικό.

— Παρευρέθη μικρός κύκλος προσκεκλημένων και ό καθεΐς έφερε κάτι πόσιμον ή φαγώσιμον.

— Η εύθυμία ήτο μεγάλη και τό κέφι δήρκεσε μέχρ των πρωϊνών ώρών.

— Μεταξύ των παρευρισκομένων ό κ. και ή κ. Γ. Βλάχου, ό κ. και ή κ. Ι. Χωρέμη, ό κ. και ή κ. Κ. Καμπάνη, ή κ. Λύδη, ή κ. Ε. Βλάχου, ή κ. Δ. 'Ιατρίδη, οι κ. κ. Μπαλτατζής, Κάρταλης, Κανελλόπουλος, Μαλαμίδης κ.λπ.

Πλήθος κομπού και έκλεκτού κόσμου παρευρέθη τό απόγευμα της περασμένης Δευτέρας στην πανηγυρικήν έναρξιν των μαθημάτων της 'Ελευθέρας Σχολής Κοινωνικής Προνοίας εις την 'Αρχαιολογικήν 'Εταιρίαν, όπου ώμίλησεν ό Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. 'Ιω. Μεταξάς και ό ύπουργός της 'Υγιεινής και Κρατικής 'Αντιλήψεως κ. 'Αλ. Κορυζής.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Πώς νά μαδάτε τά πουλιά

Τό πουλί πρέπει νά μαδιέται ένόσω εΐνε ακόμη ζεστό. 'Αν τό αγοράσετε σφαγμένο, είτε κοττόπουλο, είτε γαλόπουλο εΐνε, θα εΐνε ήδη μαδημένο. 'Αν εΐνε κυνήγι, μαδιέται εύκολα, έστο και άν εΐνε πολλών ήμερών.

Δέν εΐνε αξιοσώστατη ή μέθοδος νά θουτάτε τό πουλί σέ ζεστό νερό γιά νά τό ζεματίσετε και νά τό μαδηΐσετε εύκολώτερα, γιατί αυτό έχει μεγάλη επίδρασι στην νοστιμάδα του κρέατος.

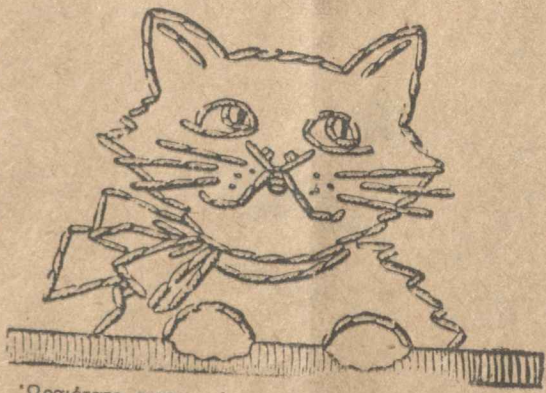
Όταν μαδηθΐ τό πουλί, θγάζετε μ' ένα μαχαίρι τό καινούργια φτερά που θρискονται ακόμη θαθεΐά μέσα στό δέρμα και ύστερα τό καφαλΐζετε γιά νά καη τό χνούδι. Η καλύτερη φωτιά γιά νά τό καφαλΐσετε, εΐνε τό γκάς ή τό οινόπνευμα, αλλά άν δέν έχετε, ρίχνετε λίγο άλεϋρι έπάνω στό καρθούνα και όταν πετάξη φλόγες θάζετε τό πουλί από πάνω, κρατώντας τό από τό κεφάλι και από τό λαιμό.

Προσέχετε νά μη χαλάση τό δέρμα του πουλιού καθώς τό μαδάτε, γιατί δέν θα ψηθΐ τόσο καλά.

Τά φτερά μην τά πετάτε. Βάλετέ τα σ' ένα σακκούλι και στείλετέ τα στο φούρνο νά τά ξεράνουν. Κατόπιν χρησιμοποιείτε τα πούπουλα γιά νά γεμίσετε μαξιλάρια και τά μακρυά φτερά τά κάνετε ξεσκονιστήρια γιά την κουζίνα ή γιά τά έπιπλα.

ΕΥΧΑΙ

Τό έν Σύρω βιβλιοχαρτοπώλειον και Πρακτορείον 'Εφημερίδων Γεωργίου Σταθοπούλου, εύχεται εις την πολυπληθήν του πελατεΐαν και τους φίλους αυτού άΐσιον και εύτυχές τό νέον έτος.

Ωραϊότατο κεντηματάκι κατάλληλο γιά νά γαρνίρετε παιδικά άσπρόρουχα, ποδίτσες, μαξιλαράκια κ.τ.λ. Κεντιέται με κοτον περλέ, λιν ή κλωστή ή φλος σέ θελονιά ρίσα ή πεταχτή. Μπορείτε νά τό κάνετε κατά βούλησιν, μονόχρωμο ή πολύχρωμο: Τή γάτα σταχιά, τά μάτια της πράσινα και τόν φιδόγα κόκκινο.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗ, 'Ενταύθα. — Νά έγγραφΐτε στην 'Επογγελματική Σχολή Θεάτρου, άν θέλετε νά γίνετε ήθοιοίς. Εΐνε ή μόνη θετική και σθεαρά σχολή. Πληροφορίες θά ζητήσετε από τά γραφεία της Σχολής, άδς 'Αγίου Κωνσταντίνου 22, στό οικημα του Βασιλικού Θεάτρου. Μαύ φαίνεται όμως πώς εΐσθε πολύ νέα ακόμη γιά νά άποφασΐσετε νά θΐητε στό θέατρο. Γιά την θεραπεία της σταφυλοκοκκικήςσας, έφ' όσον δέν εύκολισθε νά την κάνετε διαφορετικά, ζητήσετε από τόν γιατρό σας νά σάς δώση ένα σημείωμα γιά νά πάτε στό Ιατρείο του 'Εύαγγελισμού ή της Πολυκλινικής ή του Δημοτικού Νοσοκομείου. 'Αμα θεραπευθΐ ή σταφυλοκοκκικήσ θά διορθωθΐ και τό δέρμα σας.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, 'Ενταύθα. — Χρησιμοποιΐτε γιά τό πρόσωπό σας την έξής πολύ μαλακτική κρέμα:

Eau de roses	30 gr.
Beurre de cacao	50 gr.
Cire vierge	25 gr.
Blanc de baleine	25 gr.
Huile d'olive	100 gr.
Teinture de benjoin	5 gr.
Teinture de myrrhe	3 gr.

'Αλείφετε με αυτήν τό πρόσωπό σας και κατόπιν κάνετε ένα έλαφρό μασάζ εκ των κάτω προς τά έπάνω. Πλένετε τό πρόσωπό σας τό πρωΐ με γάλα άβραστο και κατόπιν ξεπλένετέ τό με χλιαρό πεινρόνερο. Εΐνε φυσικό να μην συνιστώ σέ όλες τις άναγνώστριάς μου τό πλύσιμο με τό σαπούνι. Σί καιΐς μία καθορίζω την περιποίησι του προσώπου της αναλόγως με τό δέρμα που έχει. Γιά νά άποκτήσετε χρώμα, δέν χρειάζεται άπαραίτητως αμωγκλομήνιν. Χρειάζεται πρωτίστως νά άναπνεΐτε καθαρόν άέρα, νά θναίνετε περίπατο, νά κάνετε κάθε πρωΐ γυμναστική, νά τρώτε καλά και υγιεινή τροφή, ιδίως άφθονα φρούτα και κρέας ψητό στη σχάρα. Κατω από την πούδρα θάζετε την έξής λουσιόν:

Lait d'amandes	100 gr.
Eau de laurier cerise	20 gr.

Πούδρα νά χρησιμοποιΐτε του Σ έ ρ κ σέ χρώμα νατϋρέλ II που ταιριάζει στό χρώμα σας και ρουζ προσώπου Μύστικουμ σέ χρώμα κοράντι.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ, Πάτρας.— Γιά τις χιονίστρες σάς συνιστώ πρωτίστως νά μην αφήνετε τά χέρια σας ποτέ θρεγμένα και μάλιστα ύστερα από πλύσιμο με νερό κρύο. Νά τά σκουΐζετε σφιχτά με μία μαλακή πετσέτα και νά τά τρίβετε δυνατά. Τό θράδυ νά κοιμάσθε σέ θερμασμένο δωμάτιο ή νά κοιμάσθε με μάλλινα γάντια. 'Επίσης και την ήμέρα νά μη θγαίνετε ποτέ έξω χωρίς γάντια, μάλλινα κατά προτίμησιν. Κάθε θράδυ κάνετε έπάλειψη στό δάκτυλά σας με τό έξής φάρμακο:

Tanin	1 gr.
Acide borique	3 gr.
Vaseline	30 gr.

'Αν ή χιονίστρες έπιμένουν, κάνετε εντριβές με τό παρακάτω ύγρο, τό όποϊον προσέχετε νά μην άνοίγεται κοντά σέ φωτιά:

Eau de cologne	50 gr.
Essence de terebenthine	20 gr.
Liniment ammoniacal	20 gr.
Camphre	30 gr.

ΖΑΝΙΝΑ.— Με τό ύψος σας πρέπει νά έχετε βάρος 58 κιλά. 'Αν έχετε δύο-τρία παραπάνω δέν πειράζει γιά την ήλικία σας. Γιά τό πρίξιμο των ματιών σας, σάς συμβούλευω νά άποταθΐτε σέ ειδικό γιατρό, γιατί ίσως νά έφείλεται σέ λεύκωμα ή άναμία. Γιά νά μεγαλώσουν ή θλεφαρίδες σας, άλείφετέ τις με ρεταινόλαδο. 'Όσο γιά τά σπυράκια της μούτης σας, δέν μπορώ νά κρίνω έτσι, μόνον με την περιγραφΐ σας. Πασπαλίζετε τά πάντας με τάλκη και μη τά πειράζετε καθόλου. 'Αν έκολουθήσουν, πηγαίνετε νά σάς ιδΐ ένας δερματολόγος.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ: ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

[Άρθρο του σκηνοθέτου Σεργίου Βεμπέρ, γραμμένο ειδικά γιά αυτήν την γοητευτική «βεντέττα» του παληού κόσμου.]

ΔΕΝ εΐνε σωστό νά φέρνη κανείς στη δημοσιότητα τις προτιμήσεις του, γιατί δημιουργΐ ένα σωρό αντιπάθειες. Γιά μās μάλιστα που θρискόμαστε στό στούντιο, αυτό εΐνε μεγάλη φασαρία. Η δυσάρεστη-μενες βεντέττες μās ψήνουν κυριολεκτικώς τό ψάρι στό χείλι και μās άπειλούν ότι θα μās κατασπαράξουν με τά νύχια τους. 'Όστόσο δέν μπορεί κανείς νά μη τΐη μερικές άλλες βεντέτες και νά μη γράψη δυο λόγια γιά την Ντανιέλ Νταριέ που έχει κατακτήσει τώρα την συμπάθεια όλόκληρης της Ευρώπης. Αυτή ή χαριτωμένη βεντέττα ξεχωρίζει απ' όλες τις άλλες. Στην ιδιωτική ζωή της εΐνε μία πραγματική γυναίκα γεμάτη τρυφερότητα και καλωσύνη. Στο στούντιο πάλι την βλέπει κανείς νά εργάζεται αδιάκοπα, νά έπαναλαμβάνη δέκα φορές τό ρόλο της και νά μη παραπονΐται όταν της κάνουν μία παρατήρησι. Εΐνε από τις λίγες άντιπροσώπους τού άσθενούς φύλου που παραδέχονται τά σφάλματά τους. Προσέχει ακόμη κι' έκτιμάει μία καλή συμβούλη. Θα μπορούσε ν' άκουση και τις παρατηρήσεις ενός... ηλεκτρολόγου.

— Μ' άρέσει, δηλώνει, νά μου λένε πάντα την άλήθεια. Οι άνθρωποι που κολακεύουν τις άδυναμίες μου εΐνε οι μεγαλύτεροι έχθροι μου.

Κι' άλήθεια, ή Ντανιέλ Νταριέ δέν έχει φίλους. 'Έχει μονάχα μία λεγώμενα θαυμαστών που την πολιορκούν και της ζητάνε μία συνέντευξι. Μα πριν νά σάς διηγηθώμε τις αίσθηματικές ιστορίες της, άς μās έπιτραπΐ νά σάς άναφέρουμε λίγα λόγια γιά τη ζωή της.

Η Ντανιέλ Νταριέ πάλαιψε πολύ σκληρά γιά νά πετύχη νά γίνη μία διάσημη βεντέττα. Οι γονείς της δέν την είχαν και σέ μεγάλη εκτίμησι και φοβόντουσαν τό ζωηρό της χαρακτήρα.

— Αυτό τυ κορίτσι, δήλωναν, πολύ φοβόμαστε ότι θα κατασταλάξη στό πεζοδρόμιο.

Και δέν είχαν άδικο. Η Ντανιέλ Νταριέ ως τά δεκατέσσερα χρόνια της ήταν ένα πεισματάρικο και σκληρό κορίτσι που έθασε σέ υπεράλλες τους δασκάλους της. 'Όλο τό χρόνο τους κορόιδευε, μά στους διαγωνισμούς κατάφερνε ν' άντιγράψη με τόση τέχνη τά θέματα που ήταν άδύνατο αυτόι νά μη της θάλουν ένα καλό βαθμό. 'Εν τούτοις ή Ντανιέλ Νταριέ τρεις φορές εΐχε άποβληθΐ από τό σχολείο γιατί εΐχε τη μανία νά διαλέγη τις πιο άωρες συμμαθήτριάς της, νά σχηματίσΐ ένα περίεργο θίασο και νά τις διδάσκη πώς νά χορεύουν και πώς νά κοροϊδεύουν τους καθηγητάς τους!

'Ετσι, αφού τρελλαινόνταν γιά τό χορό, οι γονείς της άναγκάσθηκαν τέλος νά της επιτρέψουν νά πάρη μαθήματα ευθιμικής και νά γράψη στό 'Ωδείο. Η Ντανιέλ Νταριέ πέταξε σέ μία γωνία του σπιτιού τά βιβλία της και θάλθηκε νά γίνη καλλιτέχνης. Μ' αυτό δέν ήταν τόσο εύκολη δουλειά τό κακό της. Μά τό πείσμα της και τό φιλότιμο της δέν την άφηναν νά εγκαταλείψη την καριέρα της. Οι γονείς της έκείνο τον καιρό θρискόντο...αν στη Μασσαλία. 'Ο τότε τους ήρθαν στο Παρίσι, ή Ντανιέλ Νταριε γραφτηκε στό πρώτο βραβείο. 'Επειτα έπαιζε στό θέατρο, έκανε μία θεατρική περιοδεία σ' όλη τη Γαλλία κι' έπειτα έγκατέλειψε τη σκηνη γιά την όδόν. 'Από αυτή τη στιγμή εΐχε θρητόν δαίμονά της. Και μία την αλήθεια δέν άργησε νά γίνη διάσημη και ν' αγαπηθΐ υπερβολικά από τους φίλους του κινηματογράφου.

Η Ντανιέλ Νταριέ

'Όστόσο ή Ντανιέλ Νταριέ την έπιτυχία της την χρωστάει σ' ένα μεγάλο μυστικό: 'Ιποτε δέν παρουσιάζει στην όδόν άν δέν τό έχη δοκιμάσει προΐτερα στην πραγματικότητα. Μία φορά έπρόκειτο νά ύποδυθΐ τό ρόλο μιας νοσοκόμου. Η Ντανιέλ Νταριέ δέν άρκέσθηκε όμως νά παραγγείλη την άνάλογη τουαλέττα και νά διαβάση τό ρόλο της. Ζήτησε λίγες μέρες άδεια και έξαφανίστηκε από τό στούντιο κι' από τη θύλα της. 'Επειτα γύρισε πάλι την ώρισμένη ήμερομηνία γιά νά δουλέψη στό «πλατώ». Κανείς φυσικά δέν την ρώτησε πού εΐχε πάει, γιατί ή Ντανιέλ Νταριέ δέν έπιτρέπει αυτόι του είδους τις άδιακρίσιες. Μά τό μυστήριό της έξαφανιάσεως της διαφωτίσθηκε λίγο καιρό μετά την προβολή αυτού του έργου. Την τριτη άκριώς εβδομάδα ό διευθυντής της κινηματογραφικής έταιρίας λάθαινε τ' άκόλουθο γράμμα από τόν δόκτορα Πώλ Ντιεμίλ:

«Κύριε,

Παρακαλώ νά με πληροφορήσετε άν ή νοσοκόμος του τελευταίου έργου σας εΐνε πράγματι ή Ντανιέλ Νταριέ, γιατί εΐμαι βέβαιος ότι εΐνε ή νοσοκόμος που ειργάσθη στην κλινική μου λίγο καιρό κι' έπειτα έξηφανίσθη. Η όμοίότης άλλωστε εΐνε καταπληκτική. Θα ήθελα λοιπόν νά την συναντήσω και νά της προτεΐνω νά έπιστρέψΐ στην κλινική μου, γιατί εΐνε πολύ εργατική κι' ασφαλώς θα πετύχη καλύτερα παρ'από τον κινηματογράφο!...»

Φαντασΐστε τώρα την κατάπληξι αυτού του άγαθού σοφού όταν πληροφορήθηκε ότι ή «νοσοκόμος» του δέν ήταν άλλη από την Ντανιέλ Νταριέ που εΐχε προσληθΐ μ' άλλο όνομα στην κλινική του γιά νά μάθη τά καθήκοντα της άδελφής του έλέους που έπρόκειτο νά ύποδυθΐ στην όδόν!

Μά αυτές ή έξαφανιάσεις της ώμορφης βεντέττας έπαψαν πεία νά παραξενεύουν τους ανθρώπους των στούντιο κι' αυτούς ακόμη τους παρισινούς θαυμαστάς της. Ξέρουν ότι μία μέρα μπορεί νά την δούν πωλήτρια σ' ένα κατάστημα της όδοϋ ντε λα Παι, ταμία σ' ένα μάζι της Μονμάρτρης, περιπλανώμενη «χρυσάλλδα» στην ύποπτη σνοικία του Σαιν-Μαρταίν, ή γοητευτική ανθοπώλδα. 'Αλλωστε μέχρι σήμερα ή Ντανιέλ Νταριέ έχει εργασΐ με ψευδώνυμο και χωρίς νά την αντιληφθΐ κανείς στό άκόλουθα έπαγγέλματα: Καμαριέρα του ξενοδοχείου «Ριτς», με τό σκοπό νά μάθη όλες τις ιδιοτροπίες των άριστοκρατικών ένοίκων του, «καρσόντα» σ' ένα φοιτητικό κέντρο του Ιαπτινέ-Λατέν, μονακέν σ' ένα μεγάλο οικόμодας και ήθοποιος σ' ένα λαϊκό τσίρκο. Τελευταία ήταν ή πιο τακτική... φοιτήτρια της Νομικής Σχολής γιά νά μάθη καλά τό ρόλο της άκηγορίνας!

Η Ντανιέλ Νταριέ όμως δέν γάνει ποτέ τό κέφι της. Εΐνε μία αδιόρθωτη παρσινή. Θέλετε τώρα νά σάς διηγηθώμε μία μέρα της στο στούντιο; Εύχαρίστας. Τό αυτοκίνητό της έρχεται νά την πάρη από τό σπίτι της στις 7.10' τό πρωΐ. 'Όστόσο ο σάφης άναγκάζεται νά χτυπή τό κλάξον είκοσι λεπτά της ώρας. Τέλος εμφανίζεται ή Ντανιέλ Νταριέ με τά ματιά πρημένα από τόν ύπνο, άπλητη και χωρίς πούδρα. Κατεβαίνει τις σκάλες της θύλας της ένώ συγχρόνως φοράει τό μαντώ της, τό καπέλλο της κι' άποτελείωνει την τουαλέττα της. Στ' αυτοκίνητό εξακολουθεί ακόμη νά κοιμάται στον ώμο του σκηνοθέτη της. Εΐνε πάλι εξαγρυπνισμένη. 'Έχει κοιμηθΐ στις πέντε τό πρωΐ κι' ακόμη τό μυαλό της εΐνε χαλασμένο από τη σάμπανια.

— Πού ήσουν πάλι χθές τό θράδυ; την ρωτάει.

— Ούφ! μη με σκοτίζετε. Ήμουν με μερικά καλά παιδιά που δέν θυμάμαι τ' όνόμα τους. Στην παρέα ήταν ένας ύψηλός λώσωμος με γκριζά μαλλιά που μου πατούσε διαρκώς τό πόδι.

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τοῦ γέμισα, ξεακολουθήσε ὁ μπάρμπα Λαμπίκ, ἕνα ποτήρι ροῦμι καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα. Ἀφοῦ τὸ ἤπιε, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη:

—Τώρα, ἀκούσε με, παπᾶ Λαμπίκ. Μάθε ἐν πρώτοις ὅτι εἶμαι ἕνας τιποτένιος κακοῦργος... Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; Αὐτὸ ἦταν τῆς τύχης μου... Ἐξ ἄλλου ὑπάρχουν στὸν κόσμον κι' ἄλλοι χειρότεροί μου...

—Ἀν νομίζης ὅτι θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, γελιέσαι. Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ μου ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὰ μάθης. Ὡστόσο, πρὸς χάριν σου, θὰ πάρω ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ σωρὸ καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ ἱστορία, ἡ ὁποία, ἂν καὶ εἶνε ἀληθινή, μοιάζει μὲ παραμυθιὰ τῆς Χαλμάς.

—Θὰ ἔχουν περάσει δέκα μ' ἔντεκα χρόνια ἀπὸ τότε. Ἐμένα στὸ Παρίσι, σὲ μιὰ ἀθλία σοφίτα τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Λαζάρου καὶ περνοῦσα τρομερὴ δυστυχία. Ἐνα πρωί, κάποιος φίλος μου ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε:

—Φαίνεται, Σταφυλᾶ, μοῦ εἶπε, πῶς ἔχεις μεγάλη φήμη στὸ συνάφι. Ὁ μεγάλος ἀρχηγός, αὐτὸς ποὺ κανέναν, οὔτε τὸν εἶδε, οὔτε τὸν ξέρει, ἀκούσε νὰ μιλᾷ γιὰ σένα μ' ἔστειλε νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἐπιστάτης ἑνὸς πύργου.

—Ἐννοεῖς, παπᾶ Λαμπίκ, ὅτι μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι δέχτηκα τὴ θέσι αὐτὴ ποὺ μοῦ ἔστειλε ὁ διάβολος, ὁ μεγάλος μου προστάτης καὶ ἅγιός μου.

—Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ὁ φίλος μου ἦρθε νὰ μὲ πάρῃ. Μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ φτάσουμε στὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Ὁ φίλος μου μὲ ὠδήγησε στὸ σπιτάκι τοῦ φύλακα καὶ μοῦ εἶπε:

—Νὰ ἡ κατοικία σου. Τὸ κρεββάτι εἶνε καλὸ. Ἐκτός αὐτοῦ, ἔχεις τὸ ντουλάπι γιὰ τὰ πράγματά σου καὶ δυὸ καθίσματα γιὰ νὰ κάθῃσαι. Δὲν μπορείς παρὰ νὰ μείνης εὐχαριστήμενος.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἡ ἐπιπλοῦσις δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀναπαυτική γιὰ ἕναν ἐπιστάτη, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν ποτὲ δύσκολος κι' ἔμεινα κατευχιστήμενος.

—Τώρα, ξανάπε ὁ φίλος μου, νὰ γιὰ τὴν ὥρα ἡ μόνη διαταγὴ τοῦ μεγάλου ἀρχηγού: νὰ μείνης ἀφωνος σὰν νὰ σοῦκοφαν τὴ γλῶσσα.

—Μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ οὐσας αὐτὴ ἦταν περιττή, γιὰτὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ πῶ πράγματα ποὺ τ' ἀγνοοῦσα ἐντελός.

—Ὁ φίλος μου, ξαναγυρίζοντας στὸ Παρίσι, μοῦ ἔφησε πεντακόσια φράγκα.

—Καθὼς εἶχα στὰ χέρια μου τὰ κλειδιά τοῦ πύργου, ἡ πρώτη μου φροντίδα ἦταν νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ δωμάτια του. Βρισκόντουσαν ὅλα σὲ κακὴ κατάστασι κι' ἦσαν ἀδειανὰ καὶ ἔρημα. Μόνο σὲ μιὰ γωνιά τοῦ χιρίου βρισκόντουσαν δυὸ κάπας πρὸς περιποιημένα καὶ μὲ λίγα ἐπιπλα. Στὸ καθεῖνα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε ἀπὸ ἕνα κρεββάτι μὲ σεντόνια καθαρά, μιὰ πολυθρόνα, καρέκλες καὶ μιὰ ντουλάπα. Ὅλα ὅμως ἦσαν μεταχειρισμένα καὶ φαινόταν πῶς εἶχαν ἀγορασθῇ σὲ μισὴ τιμὴ ἀπὸ παλαιόπωλη. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ κατὰ δὲν θὰ ἔμενα γιὰ πολὺν καιρὸ μόνος. Τὰ δυὸ δωμάτια καὶ προπάντων τὰ δυὸ κρεββάτια, μοῦ προσηγγέλλαν τὴν ἀφίξι δυὸ τοῦλάχιστον ἀνθρώπων.

—Στὶς κουζίνας βρῆκα καζάνια, κατασρόλες κτλ., σημάδι ὅτι θὰ τὴν καλοπερνοῦσα. Κατέβηκα κατόπιν στὰ ὑπόγεια, τὰ ὁποῖα βρῆκα ἀδειανὰ. Ἐνα μόνον διαμέρισμα ἦταν κλειδωμένο καὶ σ' αὐτὸ βρισκόντουσαν τὰ κρυστά.

—Μετὰ πέντε μέρες, ὁ φίλος μου ξαναγύρισε:

—Ἀπόψε, μοῦ εἶπε, νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου, γιὰτὶ θὰ σοῦ φέρουν τοὺς δυὸ οἰκοτρόφους. Αὐτοὺς ποὺ θάνε μαζί τους,

θὰ εἶνε τοῦ συναφιού καὶ νὰ προσέχῃς.

—Μήπως εἶνε ὁ μεγάλος ἀρχηγός; ρώτησα.

—Τρελλός εἶσαι; μοῦ ἀπάντησε. Δὲν ξέρεις ὅτι τὸ μέγαλον ἀρχηγὸ δὲν τὸν βλέπει κανεὶς;

—Τότε θὰ εἶνε κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς.

—Ἰσως.

—Πῶς τὸν λένε;

—Κανέναν δὲν ξέρει τὰ ὀνόματά τους. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή: Εἶνε ἐπικίνδυνη ἡ περιέργεια στὴν ἐταιρεία τῆς ὁποίας εἶσαι μέλος. Ὅταν δὲν σοῦ ποῦν νὰκοῦς ἢ νὰ βλέπῃς, ἔχεις καθήκον νὰ εἶσαι κρυφός ἢ τυφλός. Κατάλαβε;

—Ναί.

—Λοιπὸν, στὶς δυὸ τὰ μεσάνυχτα, μ' ἕνα καιρὸ κακορίζικο, ἐνῶ ὁ ἀέρας φυσοῦσε διαβολεμένα, ἔφτασαν οἱ δυὸ μου οἰκοτρόφοι. Ἦσαν δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιὰ ψηλὴ, εὐρυστή καὶ νόστιμη, ἦταν τριανταπέντε χρονῶν πᾶνω-κάτω. Κατάλαβα ἀμέσως ἀπὸ τοὺς τρόπους τῆς ὅτι θὰ ἦταν καμαριέρα τῆς δευτέρης. Αὐτὴ ἦταν μόλις εἴκοσι χρονῶν, ἔχε ἀνάστημα ὠραῖο καὶ μέση σὰν δαγυλίδι... Ἀν καὶ ἡ γλωμάδα τῆς τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἀρρωστή βαρετῆ, ὡστόσο, φίλε Λαμπίκ, ἦταν ἕνα πλάσμα!

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ κ. Λαγκάρντ κλονίστηκε στὸ κῆθισμά του.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς ζάλισα, τοῦ εἶπε ὁ γέρο ζητιάνος.

—Ὁχι, κύρ Μονῶ, ξεακολουθήσε...

—Ἡ νέα αὐτὴ ποὺ φαινόταν σὰν τρελλή, ἦταν ἔγγυος στὴν ὥρα τῆς. Δὲν κάλεσαν ὅμως γιατρὸ γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ στὸν τοκετό. Ἀλλὰ ἡ καμαριέρα ποῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἦταν πολὺ ἀξία γυναίκα, ἔκανε χρὴ μαμῆς. Θεωρῶ τώρα περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, Λαμπίκ, ὅτι κανεὶς δὲν ἐπῆγε στὸ Βλαϊνκούρ ν' ἀνακοινώσῃ ὅτι γεννήθηκε στὸν πύργον παιδί ἀπὸ πατέρα ἄγνωστο καὶ μητέρα τρελλή.

—Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε τὸ μικρὸ νὰ ζήσῃ. Ἀπενοτήτας μάλιστα, ἦταν στὴν ὑγεία του περίφημα καὶ σοῦ εἶνε μιὰ ὄρεξι... Ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησί του τὸ πήρα ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ποτὲ πειὰ δὲν τ' ἐξασείδε. Ἐγὼ μάλιστα πιστεύω ὅτι ἡ δυστυχισμένη οὔτε καν τὸ ἔβλεπε πῶς γέννησε παιδί.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ κ. Λαγκάρντ ἔβγαλε ἐκ στεναγμό.

—Εἶχα στὸν πύργον μιὰ ὡμορφὴ ἄσπρη γίδα ποὺ γυρᾷ ἐλεύθερα στὸ πάρκο. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ, ἔρχεται καὶ μ' εὕρισκε μόνη τῆς γιὰ νὰ τὴν ἀρμέξω. Κατάλαβα λοιπὸν, φίλε Λαμπίκ, ὅτι ἡ κατόικα αὐτὴ ἔγινε ἡ παραστάς τοῦ παιδιοῦ. Ἀ! τὸ κατεργάρικο! Ὅταν μεγάλωσε λίγο καὶ μπορούσε πειὰ νὰ περπατᾷ μόνον του, δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ τοῦ ἀρμέγω ἐγὼ τὴν κατόικα. Πήγαινε καὶ τὴν εὕρισκε καὶ τὴ βύζαινε μόνον του.

—Ἐβλεπα πῶς μεταχειρίζονταν τὴν μητέρα καὶ μοῦ φαινόταν παράδοξο τὸ ὅτι ἄφῃσαν τὸ παιδί νὰ ζήσῃ. Περιμένα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ μὲ διατάξουν νὰ τὸ βάλω σὲ κανένα σακκί καὶ νὰ τὸ ρίξω στὸ ποτάμι. Ἀλλὰ γελιόμουν. Τέτοια διαταγὴ δὲν μοῦ ἔδωσαν, κι' ἔκαναν καλὰ, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐκτελοῦσα.

—Βλέπεις, καλέ μου Λαμπίκ, καμμιά φορὰ κι' αὐτὸς οἱ πρὶο σκληροὶ κακοῦργοι ἀρνοῦνται νὰ κάνουν μιὰ δουλειά, ὅταν μάλιστα δὲν τὴ βρίσκουν καὶ τόσο ἀναγκαία.

—Πέρασαν δυὸ-τρία χρόνια χωρὶς ν' ἀκούσω τίποτε σὲ γιὰ τὸ φίλο μου ποῦ μ' εἶχε μπλέξει σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, οὔτε γι' αὐτὸν ποὺ εἶχε φέρει στὸν πύργον τὶς δυὸ γυναῖκες, ἕναν ἀσκημάνθρωπο μὲ ἄγριο μοῦτρο, ποὺ φοβόσασιν νὰ τὸν βλέπῃς.

—Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περίμενα καθόλου, βλέπω νὰ ἔρχεται στὸ σπιτάκι μου ἕνα ὑποκείμενο μὲ ροῦχα χωρικοῦ. Ἦταν ὁ ἀσκημάνθρωπος ποῦ σοῦ ἀνέφερα.

—Απόψε, μοῦ εἶπε, στὶς ἐντεκάμιση, νάναψῃς τὸ σασί.

σου καὶ νὰ βρεθῇς ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ πάρκου, ἔκατο μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι. Νὰ σταθῇς ἐκεῖ μὲ τὸ φανάρι ἀναμένο καὶ νὰ περιμένῃς. Μόλις ἀκούσης μιὰ κραυγὴ, νὰ σβύσῃς τὸ φανάρι σου καὶ νὰ γυρίσῃς νὰ κοιμηθῇς. Ἀλλὰ προπάντων πρόσεξε νὰ εἶσαι ἀκριβῆς στὴν ὥρα σου. Γιὰ τὸ συμφέρον σου σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ μεθύσῃς ἀπόψε.

Ἀὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ ἀσκημοῦργος κι' ἔφυγε ἀμέσως.

Στὶς ἐντεκάμιση βρέθηκα μὲ τὸ φανάρι μου στὸ ὠριμένο μέρος. Μόλις ἀκούσα τὴν κραυγὴ, τὸ ἔσβυσα ἡσυχὰ καὶ ξαναγύρισα στὸν πύργον.

Ἦν ἄλλη μέρα ἔμαθα ὅτι εἶχαν βρῆ ἕναν πνιγμένο στὸ ποτάμι. Κατάλαβα ὅτι τὸν εἶχε πνίξει ὁ ἀσκημοῦργος. Ἀλλὰ γιατί; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ξέρα, κύρ Λαμπίκ. Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς θὰ ἦταν ἐμπόδιο στὰ σχέδιά του καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, κάποιον βράδυ, ἐν' ἀμάξι σταμάτησε πρὸς τὴν μεγάλη πόρτα τοῦ πύργου καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ἕνας ταξιδιώτης. Ἦταν πάλι ὁ ἀσκημοῦργος.

—Σταφυλᾶ, μοῦ εἶπε, ἦρθα νὰ πάρω τὶς οἰκοτρόφους σου.

—Ἀ! ἔκανα ἐγὼ ξαφνιασμένος.

—Καὶ τὸ παιδί τί τὸ ἔκανες; μὲ ρώτησε.

—Τί νὰ τὸ κάνω; Γυρίζει ὁλοένα μέσα στὸ πάρκο μαζί μὲ τὴν κατόικα καὶ ζῇ ὅπως τοῦ ἀρέσει.

—Πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγῃ!

—Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει κανέναν φόβο.

—Πραγματικά, εἰν' ἀκόμα πολὺ μικρὸ καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπάνω στὸ μαντρότοιχο.

—Κι' ἐξ ἄλλου φοβάται πολὺ τοὺς ἀνθρώπους.

—Τοῦ μιλάς καμμιά φορὰ;

—Ὁχι, μοῦ τὸ ἔχετε ἀπαγορεύσει.

Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, μόλις μὲ βλέπει, φεύγει μακριά...

—Εἶνε δυνατό, καλοφτιαγμένο;

—Σκυλί μόνον.

—Ὡστε δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ πεθάνῃ;

—Ἀ! Ὅσο γι' αὐτὸ, ὅχι...

—Τότε ἂς ἀφήσουμε τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν. Ἀργότερα βλέπουμε...

Ὁ ἀσκημοῦργος ἔμεινε μιὰ ὥρα κάτω στὸν πύργον. Ἐπειτα ἔφυγε, παίρνοντας μαζί του τὴν τρελλή καὶ τὴν καμαριέρα τῆς.

Ἀπὸ τότε δὲν ἔμαθα πειὸ τίποτε γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες.

Ὁ κ. Λαγκάρντ ἀναστένανε πάλι βαθεῖα, ἀλλὰ διατήρησε τὴν ἀταραξία του.

Δὲν εἶχε πειὰ νὰ φυλάω κανένο καὶ ὅμως δὲν ἔλλαξε καθόλου ἡ θέσις μου.

Ὁ μικρὸς ἔμεινε στὸν πύργον, ἀλλὰ, ἐπειδὴ φοβόντουσαν μήπως κατορθώσῃ καὶ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πάρκο, μὲ διέταξαν νὰ τὸν κρατήσω κλεισμένο. Τότε τὸν περιόρισα κι' ἐγὼ σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ πύργου.

Ἐπ' ἀλήθειαν ὅτι τὸ δυστυχισμένο δὲν μοῦ ἔφερνε καμμιά δυσκολία. Ἐτρωγε πάντα μ' εὐχαρίστησι ὅτι τοῦ ἔδιναν, ψωμί, πατάτες, λαχανόφυλλα, καρύδια, κουκιά, ἀλλὰ κρέας ποτὲ. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ φοβόταν τρομερά, ὅλ' αὐτὰ τὰ φαγητὰ τοῦ τὰ περνοῦσα ἀπὸ μιὰ τρύπα, τὴν ὁποία εἶχα ἀνοίξει ἐπὶ τῆς πόρτας καὶ τὸ κάτω μέρος μιᾶς πόρτας κι' ἐτοὶ σπανιώτατα μ' ἔβλεπε.

Δὲν ξέρα ἂν μεταχειρίζονταν ἔτσι τὸ μικρὸ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καταστρεφόταν ἡ ὑγεία του. Ἀν ὅμως τὸ ἐλπίσαν αὐτὸ, βγήκαν γελασμένοι. Γιὰτὶ ὁ μικρὸς, ἀντὶ νὰ ἀδυνατίσῃ, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γινόταν πρὶο δυνατός.

—Ὁ! τὰ θηρία! ψιθύρισε ὁ κ. Λαγκάρντ.

—Πραγματικά, κύριε! ἀπάντησε ὁ γέρο Λαμπίκ. Σίγουρα αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν θὰ εἶχαν καθόλου καρδιά νὰ νὰ φέρνουνται ἔτσι σ' ἕνα παιδάκι. Βλέπω ὅμως ὅτι ἡ φύσις μου σὰς κάνει μεγάλῃ ἐντύπωσι. Εἶστε πολὺ χλωμός καὶ σὲ κάθε στιγμὴ τὸ πρόσωπό σας ἀλλάζει ἔκφρασι.

—Μὴ δίνεις προσοχὴ στὴν ταραχὴ μου, ἀπάντησε ὁ κ. Λαγκάρντ. Ἀρκεῖ πού σ' ἀκούω μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Ναί, σ' ἀκούω μ' ἀγωνία...

—Τότε ἔξακολουθῶ τὴ διήγησί μου ὅπως μοῦ τὴν εἶπε ὁ φύλακας τοῦ πύργου, ὁ Σταφυλᾶς.

Ἐπ' ἀλήθειαν ἐπίσκεψι τὸν μυστηριώδους ἀσκημάνθρωπον, ὅταν ἔφρανα παρουσιάστηκε πάλι στὸν πύργον γιὰ τελευταία φορὰ. Ἦρθε πάλι μ' ἀμάξι, σὲ περασμένη νυχτερινή

ὥρα, ὅπως πάντα, ἀλλὰ τώρα ἔφερνε μαζί του καὶ κάποιον ἄλλο ποῦ δὲν τὸν ἔξερα.

—Ἐρχομαι νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸ μικρὸ, μοῦ εἶπε,

»Δὲν μπορεῖς νὰ κρύψῃς τὴ χαρὰ μου.

—Φαίνεται πῶς αὐτὸ σ' εὐχαριστεῖ.

—Δὲν τὸ ἀρνίεμαι.

—Καὶ γιὰτὶ αὐτό;

—Γιὰτὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀποστολή μου τελειώνει ἔτσι.

—Δὲν λέω ὅχι... Ἀλλὰ γιὰ μερικὲς αἰτίες ποῦ εἶνε περιττὸ νὰ τίς ξέρῃς, πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα.

—Καλὰ, θὰ μείνω...

—Θὰ πάρουμε τὸ μικρὸ, ἀλλὰ θάρρῃς καὶ σὺ μαζί μας.

—Ποῦ;

—Θὰ δῇς.

»Μετὰ μιὰ ὥρα, ἀφοῦ πήραμε μαζί μας καὶ τὸ μικρὸ, φύγαμε μὲ τὸ ἀμάξι. Γιὰ νὰ μὴν κάνῃ καμμιά ἀντίστασι στὸ δρόμο, τὸ εἶχαμε δέσει χειροπόδαρα καὶ τοῦ φράξαμε τὸ στόμα.

Ἦντε ὡρες πέρασαν καὶ τὸ ἀμάξι ἔτρεχε ἀκόμα. Βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα δάσος, ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ μυστηριώδους συντρόφου μου, ὁ ἀμαξίας σταμάτησε τὸ ἄλογό του, κι' αὐτὸς κατέβηκε, κι' ἀφοῦ ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα, ἀπομακρύνθηκε. Τὸ ἀμάξι συνέχισε τὸ δρόμο του καὶ, μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, στάθηκε πάλι κοντὰ σ' ἕν' ἄλλο ἀμάξι, τὸ ὁποῖο εἶχε ῥθῃ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά.

»Ὁ δεῦτερος σύντροφός μου, τὸν ὁποῖο ὅπως σὰς εἶπα γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα, κατέβηκε κι' ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα. Ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀμάξι κατέβηκαν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα.

—Νὰ ὁ ἀνθρώπος γιὰ τὸν ὁποῖο σὰς μίλησα, εἶπε σ' αὐτοὺς ὁ σύντροφός μου.

—Καλὰ, εἶπε ὁ ἄντρας. Καὶ τὸ παιδί;

»Ὁ μικρὸς εἶχε μείνει μέσα στ' ἀμάξι. Ὁ ἄντρας κ' ἡ γυναίκα τὸν κύτταξαν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ φάνηκαν ὅτι εὐχαριστήθηκαν πολὺ.

—Καλὰ, ἐξαιρέτα! εἶπε ὁ ἄντρας.

—Ναί, περίφημα! ψιθύρισε ἡ γυναίκα.

»Κουθέντισαν κ' οἱ δυὸ γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ σιγανὴ φωνή, ἀλλὰ ἐγὼ ἔγω μπορεῖς ἀκούσω παρὰ μερικὰ λόγια μόνο ἀπὸ τὴν κουβέντα τους.

—Εἶνε μεταλλεῖο χρυσοῦ, εἶπε πῇ ὁ ἄντρας.

—Ἐγὼ λέω ν' αὐξήσουμε τίς θέσεις τῆς παραγκας μας, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναίκα.

Ἀὐτὸ μοῦ ἔφτασε. Κατάλαβα ὅτι οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἦσαν ἐν' ἀντρίγονο σχοινοβάτων.

—Λοιπὸν, τί ἀποφασίζετε; τοῦ ρώτησε ὁ σύντροφός μου.

»Ὁ σχοινοβάτης ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη τοῦ ἕνα μάστιγ χρυσοῦ νομίσματα καὶ εἶπε:

—Ναί, παρτί!

—Δώστε τὰ στὸν κύριο, εἶπε ὁ σύντροφός μου δείχνοντας ἔμένα.

Ἐγὼ πήρα μὲ παρὰ τὰ χρυσοῦ νομίσματα, ποῦ ἦσαν πάνω-κάτω χίλια φράγκα.

—Ὁ! πούλησαν τὸ παιδί σὲ σχοινοβάτες! ψιθύρισε στενάζοντας ὁ κ. Λαγκάρντ.

—Καθὼς συμφωνήσαμε, εἶπε στοὺς σχοινοβάτες ὁ σύντροφός μου, θὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τίς μεσημέρινες ἐπαρχίες γιὰ νὰ κάνετε τὴ δουλειά σας.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον μας, ἀπάντησε ὁ σχοινοβάτης.

—Καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ πρὶν περάσουν μερικὰ χρόνια.

—Σύμφωνοι.

»Τότε τὸ παιδί μετεφέρθη στὸ ἀμάξι τῶν σχοινοβάτων, οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν ἀμέσως κι' ἐμεῖς κάναμε τὸ ἴδιο.

»Ξαναβρήκαμε σὲ λίγο τὸν ἀρχηγὸ—γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἄλλος ἀπ' τοὺς συντρόφους μου—ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει μέσα στὸ δάσος, μὴ θέλοντας νὰ παρουσιάσῃ στοὺς σχοινοβάτες. Μὲ διέταξε νὰ κατέβω ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ ἀφοῦ πήρα τὴ θέσι μου σ' αὐτό, μοῦ εἶπε:

στον πύργο και περίμενε με εκεί μετά τρεις-τέσσερες μήνες.

»Τό άμάξι έφυγε κι' εγώ ξαναγύρισα πεζός στο Βλαινκούρ. 'Η νύχτα είχε προχωρήσει όταν έφτασα στον πύργο.

—Τι νά σοι πώ ακόμα, κύρ Λαμπίκ; 'Από τότε έπαιξαν νά μου πληρώνουν τους μισθούς μου. Περίμενα τέσσερις μήνες, αλλά ο μυστηριώδης αρχηγός δεν ξαναπαρουσιάστηκε πειά. 'Ετσι και τώρα περιμένω τις υπόλοιπες έννέα χιλιάδες φράγκα και την ελευθερία μου. Στο μεταξύ όμως ξεκοκάλισα τὰ χίλια μου φράγκα και δεν μου μένουν πειά παρά τρία πεντόφραγκα για τὸ νεκροθάφτη που θ' άνοίξει τὸν τάφο μου.

»'Επειτ' από μερικές στιγμές σιωπής, ο Σταφυλάς άνα σηκώθηκε στο κρεβάτι του κι' εξακολούθησε:

—Είσαι ευχαριστημένος τώρα, που άκουσες την έξομολογήσή μου, Λαμπίκ; Θα μου πής ναι, τὸ ξέρω... Δεν ξέρω όμως αν θα μου δώσεις και άφεισι άμαρτιῶν και γι' αυτό δεν τὸλμωσα νά σοι τὴ ζήτησω. Νά σοι πὼ όμως την αλήθεια, μου φαίνεται ότι δεν έχω ανάγκη από τὰ κουροφέξαλα αυτά για νά πάω στο διάβολο.

»Νά, κύριε, τί μου διηγήθηκε ο γέρο Σταφυλάς, έπρόσθεσε ο γέρο Λαμπίκ. Σίγουρα ο άγνωστος που ρίχτηκε στο ποτάμι θ' ανακάλυψε ότι η τρελλή και τὸ παιδί της είχαν άπαχθῆ κρυφά στον πύργο. Μπορούσε νά ένεργήσει, νά εἰδοποιήσει τις άρχές, ν' αξιώσει την τιμωρία τὸν ένόχων. 'Ηταν λοιπὸν επικίνδυνος και οί κακούργοι τὸν ξεπάστρεψαν. 'Εγὼ λοιπὸν νομίζω ότι αν η άστυνομία μάθαινε ὅσα έγιναν στον πύργο, θα μπορούσε ν' ανακαλύψει και πολλά άλλα πράγματα...

—Ο γέρο Σταφυλάς, εἶπε τελειώνοντας ο Λαμπίκ, πέθανε άπάνω στο κρεβάτι μου ὅπως ο λύχνος που ταῦ σώθηκε τὸ λάδι.

ΙΑ'

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟ-ΓΙΑΝΝΗ

'Επακολούθησε μιὰ παρατεταμένη σιωπή.

—Ο κ. Λαγκάρντ που συλλογιζόταν τὰ τρομερά γεγονότα, τὸν ὁποίων είχε άκούσει τὴ διήγησι, προσπαθοῦσε με κάθε τρόπο νά καταικήσει τὴ συγκίνησή του για νά μὴν αντίληφθῇ ο μπάμπια-Λαμπίκ τί γινόταν μέσ' στην καρδιά του.

—Κύρ Μονά, τοῦ εἶπε, θέλω νά σε ρωτήσω κάτι ακόμα...

—'Αν μπορῶ, θα σὰς άπάντησω...

—Μπόρεσες νά μάθης αν οί σχοινοβάτες που άγόρασαν τὸ παιδί ξαναφάνηκαν σ' αυτά τὰ μέρη;

—Ναι, κύριε, ξέρω ότι ξαναγύρισαν έπειτ' από μερικά χρόνια.

—Με τὸ παιδί;

—Ναι, με τὸ παιδί, ἡ καλύτερα, με τὸ παλληκαράκι, γιατί ο μικρός έν τῷ μεταξύ μεγάλωσε. Μπορῶ μάλιστα νά σὰς πὼ ότι ἡ εἰσπράξεις τους πήγαιναν περίφημα χάρις στο νέο αὐτὸ που τὸν παρουσίαζαν ὡς άγριάνθρωπο στα πα-νηγύρια.

—Τὸν εἶδες εἰς τὸν άγριο αὐτό; ρώτησε ο κ. Λαγκάρντ ζωηρά.

—'Οχι, κύριε, αλλά στο Ρεμρεϊμόν και στο 'Ερινάλ θα μπορέσετε νά βρῆτε πολλούς άπ' αὐτούς που τὸν εἶδαν.

—Τὸ δυστυχισμένο παιδί!... 'Αλήθεια δεν ὀπωπτεύθηκε κανείς στο Βλαινκούρ τίποτε άπ' ὅσα έγιναν στον πύργο;

—Κανέννας δεν έμαθε τίποτε. Οί κακούργοι ένήργησαν με προσοχή και μυστικότητα.

—Ξέρεις τίποτε για τὴν τρελλή για τὴν ὁποία μου μίλησες;

—'Οχι, κύριε. Οὔτε κι' αὐτὸς ακόμα ο Σταφυλάς δεν έμαθε ποτέ τίποτε σχετικῶς.

Οί σχοινοβάται που άγόρασαν τὸ παιδί βρίσκονται ακόμα σ' αυτά τὰ μέρη;

—'Οχι, κύριε. Πολύ πριν άρχίση ο πόλεμος εξαφανίστηκαν.

—Καλά. Θα προσπαθῶ νά τοὺς ξαναβρῶ.

—Αὐτὸ δεν μου φαίνεται και τόσο δύσκολο. 'Ωστόσο, πρέπει νά σὰς πὼ ότι από καιρὸ παράτησαν τὴν τέχνη τους. Κατὰ τὰ φαινόμενα, γίνηκαν πλούσιοι. Πάντως, αν θέλεις νά ξαναβρῆτε τὸ παιδί, εἶνε περιττὸν ν' αναζητήσῃ τοὺς σχοινοβάτας.

—Τι θέλεις νά πής;

—Φαίνεται πὼς τὸ παιδί δεν ήταν καθόλου ευχαριστὸ μέν άπ' αὐτούς, γιατί, μιὰ μέρα που τοῦ παρουσιάστηκε ἡ κατάλληλη εὐκαιρία, κατῳρῶσε νά τοὺς τὸ σκάση, γιὰ οί σχοινοβάται νά τὸ αντίληφθοῦν.

—Και δεν εἶνε γνωστὸ τί άπόγινε; ρώτησε άνησυχα ο κ. Λαγκάρντ.

—Περίμενε λίγο, κύριε, τοῦ άπάντησε ο γέρο Λαμπίκ. Λημονήσα νά σὰς πὼ ότι ο νέος κατῳρῶσε νά ξεφυγῇ με μιὰ έποχή που οί σχοινοβάται βρίσκόντουσαν στα Βόσνια.

Από τὴν έποχή εκείνη, λοιπὸν, ένας άγριάνθρωπος, ο Λυκογιάννης, ὅπως τὸν λένε, έκανε τὴν εμφάνισί του στο δάσος τοῦ Μαρέλ. Μήπως ο 'Ιάκωβος Βαγιάν σὰς διηγήθηκε τὴν ιστορία τοῦ Λυκογιάννη;

—'Οχι.

—Θά μπορούσε νά σὰς διηγηθῇ πολὺ καλύτερα από μένα. Εἶνε άλλωστε ἡ ήταν φίλος τοῦ άγριου. 'Αλλ' άφοῦ δεν σὰς έκανε λόγο γι' αὐτόν, θα σὰς διηγηθῶ εγὼ ὅτι ξέρω.

Και ο γέρο ζητιάνος διηγήθηκε στον κ. Λαγκάρντ ἑα μέρος τὸν γεγονότων που ξέρουμε. 'Επειτα πρόσθεσε:

—Θ' άκούσετε στα περιχωρὰ πολλά παράδοξα πράγματα για τὸν άγριο τοῦ Μαύρου Λόφου. Θα σὰς πὼν ότι ο πατέρας του ήταν ξυλοκόπος κι' ότι μιὰ μέρα μιὰ λύκαινα τὸν άρπαξε ενώ βρίσκόταν με τὸν πατέρα του στο δάσος.

—'Ολ' αυτά εἰν' άνοησίες.

»Ο Λυκογιάννης εἶνε τὸ παιδάκι που ζοῦσε κοντὰ στο γέρο Σταφυλά μέσα στο πάρκο τοῦ πύργου τοῦ Βλαινκούρ και τὸ ὁποῖο άγόρασαν άργότερα οί σχοινοβάται!

—Ο κ. Λαγκάρντ έφερε τὸ χέρι του στην καρδιά του, σάν νάθελε νά συνκρατήσει τους δυνατοὺς χτύπους της.

—Τώρα, κύριε, πρόσθεσε ο γέρο Λαμπίκ, ο Λυκογιάννης δεν βρίσκεται πειά στο δάσος τοῦ Μαρέλ.

—Πὼς; φώναξε ο κ. Λαγκάρντ. Και ποῦ βρίσκεται λοιπὸν;

—Τὸν έπιασαν οί χωροφύλακες και τὸν έκλεισαν στη φυλακή!

—Στὴ φυλακή! Ξαναεἶπε ο κ. Λαγκάρντ σάν ηλεκτρισμένος.

Αὐτὴ τὴ φορά, παρ' ὅλη τὴν έπιθυμία που εξασκουσε στον εαυτό του, δεν μπόρεσε νά κρατηθῇ.

—Στὴ φυλακή! εἶπε και πάλι. Μά γιατί;

—Ο γέρο ζητιάνος τοῦ εἰήτησε ποιὰ τρομερὴ κατηγορία έθάρυνε τὸν άγριο.

—'Ο! ὅχι! φώναξε ο κ. Λαγκάρντ. Εἶνε αδύνατον νά τὸ έκανε αὐτό! Εἶνε ντροπὴ νά τὸν κατηγοροῦν!

—Ο γέρο Λαμπίκ κύταξε τὸν άγνωστο με προσοχή. 'Επειτα, κουνώντας τὸ κεφάλι του, εἶπε:

—'Η 'Ιωάννα Βαγιάν ἡ ἴδια τὸν κατηγορήσε με μιὰ έπιστολή της που τὴν έγραψε πριν πάλ νά πνιγῇ στο ποτάμι.

Ο κ. Λαγκάρντ έσφιξε με τὰ δυὸ τὰ χέρια τὸ κεφάλι του και ψιθύρισε:

—Τὴ δυστυχίματ!... Θεέ μου, τί θηριωδίες...

—'Εμεινε έτσι ἐπὶ πολλὴ ὥρα, άκήνητος και σιωπηλός, βυθισμένος στις σκέψεις του.

«Παράδοξος άνθρωπος!» Ελεγε από μέσα του ο γέρο ζητιάνος. «'Αδύνατο νά μαντέψῃ κανένας τί σκέφτεται. Τὴν έδω-αφέρων είχε τάχα νά μάθῃ ὅσα τοῦ εἶπα; Πολὺ θα επιθυμοῦσα νά μάθω ποῖς εἶνε και θα εἶχα τὸ θάρρος νά τὸν ρω-»

Ο άγνωστος ρίχτηκε στο ποτάμι

τήσω. 'Αλλά ποῖς ξέρει αν θα μου άπαντοῦσε...

—Ο κ. Λαγκάρντ άνασῆκωσε τὸ κεφάλι του.

—Τὴ ὦρα νά εἶνε; ρώτησε με φωνὴ γαλήνια.

—Θά εἶνε τέσσερες πάνω-κάτω.

—Εἶνε ελευθερὴ ἡ εἴσοδος αὐτὴ τὴν ὥρα στο νεκροταφείο τοῦ Βλαινκούρ;

—Βέβαια. Ποτέ δεν κλείνουν τὴν πόρτα του.

—Τότε θα πάω ὡς τὸ νεκροταφείο.

—Ο κ. Λαγκάρντ, άφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ σηκώθηκε και πρόσθεσε, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ ζητιάνου:

—Κύρ Μονά, σ' ευχαριστῶ για τὴν καλωσύνη που εἶχες νά μου διηγήσης δι' αὐτὰ τὰ τρομερὰ πράγματα. Θα σοῦ εἶμαι αἰώνως ευνώμων. Σοῦ υπόσχομαι ότι δεν θα τα-ραχθῇ ποτέ ἡ ἡσυχία σου κι' ότι δεν θάναγκαστῇς νά τὰ έπαναλάβῃς μπροστὰ στη δικαιοσύνη. Σοῦ χρωστῶ πολλά, πάρα πολλά... 'Ωστόσο, για τὴν ὥρα, πάρε, σε παρακαλῶ, αὐτὰ τὰ ναπολεόνια...

—Ο γέρο Λαμπίκ θέλησε ν' άρνηθῇ, αλλά ο κ. Λαγκάρντ έπέμεινε λέγοντας:

—'Η άρνήσις σου θα με δυσαρεστοῦσε πολὺ. Στὴν ἡλικία σου έχει ανάγκη κανεῖς από πολλά πράγματα.

—'Εστω, κύριε, άφοῦ επιμένετε τόσο, τὰ δέχομαι.

—Δόξα σοι ο Θεός! Και τώρα σ' άφήνω. Καλὴ ἀντάμω-σι, κύρ Μονά!

Καὶ ο κ. Λαγκάρντ άπομακρύνθηκε βιαστικά.

—Μά τὴν αλήθεια, ψιθύρισε μετὰ τὴν άναχώρησή του ο γέρο Λαμπίκ, πολὺ θά ἤθελα νά μάθω ποῖς εἶνε ο γενναιο-δωρος αὐτὸς κύριος.

Μετὰ ἑνα τέταρτο τῆς ὥρας, ο κ. Λαγκάρντ έμπαινε στο νεκροταφείο τοῦ Βλαινκούρ.

Προχώρησε άνάμεσα άπ' τοὺς τάφους και στάθηκε μπρο-στα σε δυὸ άπ' αὐτούς που εἶχαν γίνει μαῦροι άπ' τὴν πυ-λυκαρία και τὴ βροχή.

—'Εἶδα ἐκεῖ τὸ καπέλλο του και γονάτισε.

—Δυστυχισμένε Κάρολε! Δυστυχισμένε Ζελιμά! εἶπε με φωνὴ άρρη που έτρεμε από συγκίνησι. Πέσανε θύματα τῆς άπάτης και τῆς άφροσύνης σου... Δεν ξέρω ακόμα ποῖα θά εἶνε ἡ τιμωρία τὸν ένόχων... 'Αλλά μὴ σὰς μέλλει... Θα έκδικηθῶ!... 'Η άγαπημένη σου κόρη έγινε παιδί μου...

—Από κεῖ πάνω ὅπου βρίσκόσαστε, επιθλέπετε τὴ φτωχή 'Ιωάννα σας και παρακαλεῖτε τὸ Θεὸ νά τῆς ξαναδώσῃ τὸ λογικὸ της.

—'Εμεινε άκόμη μιὰ στιγμή με τὸ κεφάλι σκυφτὸ σάν να προσευχόταν κι' έπειτα σηκώθηκε και βγήκε άπ' τὸ νεκρο-ταφείο προφέροντας μόνο τὴ λέξι: «Χαίρετε!»

ΙΒ'

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΓΗΡΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τις τρεῖς τὸ άπόγευμα, ο κ. Λαγκάρντ έφτανε στο Μαρέλ. 'Αντὶ τὸν χωριάτικων ρούχων που εἶχε πρῶτα, τώρα φοροῦσε κοστοῦμι που τὸν έκανε νά φαίνεται σάν άναθὸς έπαρχιώτης.

—Πές μου, σε παρακαλῶ, ποῦ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ λοχαγοῦ 'Ιακώβου Βαγιάν; ρώτησε τὸν πρῶτο χωρικό που συνάν-τησε μπροστὰ του.

—Δεν έχετε παρὰ ν' ακολουθήσετε τὸ δρόμο αὐτὸ ὡς τὸ τέλος του. Τὸ τελευταῖο σπίτι πρὸς τ' άριστερὰ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ λοχαγοῦ.

—Λέτε νά βρῶ ἐκεῖ τὸν ὑπολοχαγὸ Γκραντέν;

—Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, κύριε. 'Ο ὑπολοχαγὸς Γκραν-τέν εἶνε βαφτισμένος τοῦ κ. Βαγιάν κι' έπειδὴ δεν έχει κα-τένα άλλο συγγενῇ, περιαίει τὴν άδειά του στο σπίτι τοῦ δημάρχου.

—Ο κ. Λαγκάρντ ευχαρίστησε τὸ χωρικό κι' εξακολούθησε τὸ δρό-μο του.

Σε λίγο χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δημάρχου. 'Αμέ-σως ἡ άγαθὴ Γερτροῦδὴ πήγε νά τοῦ άνοίξῃ.

—Θά εἶσαι βέβαια ἡ άγαθὴ Γερτροῦδὴ, ἡ οἰκονόμος τοῦ κ. Βα-γιάν, τῆς εἶπε ο κ. Λαγκάρντ.

—'Η χωρική τὸν κύταξε εξαφνια-σμένη.

—Πὼς, κύριε, εἶπε, ξέρετε τὸ-νομά μου; Μάλιστα, εἶμαι ἡ Γερ-τροῦδὴ, σὲς διαταγές σας.

—Ο ὑπολοχαγὸς Γκραντέν εἶν' ἐδῶ;

Προσεχῶς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς έπικῆς θαλάσσιας τῶν ἑλληνικῶν θουῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

('Ακολουθεῖ)

—Μάλιστα, κύριε.

—Χαίρω πολὺ. Γιατί, έπειδὴ δεν έχω τὴν τιμὴ νά ξέρω τὸν κ. Βαγιάν, επιθυμοῦσα νά δῶ πρῶτα τὸν κ. Γκραντέν.

—Μπορῶ νά σὰς ρωτήσω, κύριε...

—'Τονομά μου; 'Ονομάζομαι Λαγκάρντ.

—Σεῖς, κύριε! Εἶστε σεῖς; φώναξε ἡ άγαθὴ Γερτροῦδὴ.

Θεέ μου! Πόσο θα ευχαριστηθοῦν οί κύριοι άμα σὰς δούν...

Γιατί δέκα, εἴκοσι φορές τὴν ἡμέρα μιλοῦν για σὰς... 'Ε-λάτε, εἰλάτε γρηγόρα... Εἶνε κ' οί δυὸ στον κῆπο... 'Α! πό-σο θα ευχαριστηθοῦν...

Καὶ άφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Γερτροῦδὴ προπορεύτη-κε φωνάζοντας:

—Κύριε Γκραντέν! Κύριε Βαγιάν!... 'Ηρθε ο κ. Λαγ-κάρντ!

—'Αμέσως δυὸ κραυγές χαρᾶς άκούστηκαν από τὸν κῆπο. Κι' έπειτα από μιὰ στιγμή, ο 'Ιάκωβος Γκραντέν ριχνόταν στὴν άγκαλιά τοῦ φίλου του.

Σε λίγο έφτασε κι' ο γέρο λοχαγός.

—Κύριε Λαγκάρντ, εἶπε ο ὑπολοχαγὸς Γκραντέν, θεω-ρῶ εὐτυχία μου νά σὰς συστήσω τὸ νοῦν μου 'Ιάκωβο Βαγιάν, πρῶην λοχαγοῦ τὸν Οὔσσάρων.

—Καὶ δεύτερο πατέρα σου, άγαπητέ μου, έπρόσθεσε χα-μογελῶντας ο κ. Λαγκάρντ. 'Εσὺ ο ἴδιος μοῦ τὸ εἶπες.

—'Ω! ναι, δεύτερο πατέρα μου, εἶπεν ο νέος.

—'Ο κ. Λαγκάρντ κι' ο 'Ιάκωβος Βαγιάν άλλαξαν έγκάρ-δια χειραψία.

—'Εγὼ, εἶπε ἡ Γερτροῦδὴ, που προθυμοποιοῦνταν πάντα νά ένεργῇ ἀναλόγως τὸν περιστάσεων, πάω νά φροντίσω για τὸ γεῦμα.

—Κύριε Βαγιάν, εξακολούθησε ο κ. Λαγκάρντ, ξέρω τις θλίψεις σας και δεν θα προσπαθῶ με μάταια λόγια νά σὰς παρηγορήσω. 'Ενα μόνο θα σὰς πὼ: υπάρχουν στον κόσμο θλίψεις πολὺ μεγαλύτερες από τις δικές σας...

Καὶ οί τρεῖς άνδρες μῆκαν μέσ' στο σαλόνι, ὅπου άρχι-σαν νά κουβεντιάζουν με μεγάλη έγκαρδιότητα.

—'Ελπίζω, κύριε Λαγκάρντ, εἶπε ο 'Ιάκωβος Βαγιάν, ότι θα μείνεις μερικές ἡμέρες μαζί μας.

—Πολλές ὅχι, μοῦ εἶνε αδύνατον. 'Αλλά μπορῶ νά μείνω ὡς αὔριο τὸ βράδυ. 'Ωστόσο φοβῶμαι μήπως σὰς ένοχλήσω.

—Καθόλου! άπάντησε ο γέρο λοχαγός. 'Εχετε στὴ διά-θεσί σας τὸ δωμάτιο τῆς φτωχῆς μας 'Ιωάννας.

—Δέχομαι ευχαρίστως τὴν ευγενική σας προσφορά.

Σε λίγο ο 'Ιάκωβος Βαγιάν σηκώθηκε, λέγοντας ότι εἶ-χε νά τελειώσῃ μερικές εργασίες και βγήκε από τὸ σαλόνι.

—Ο σκοπὸς του ήταν ν' άφήσῃ τὸν κ. Λαγκάρντ μόνο με τὸν βαφτιστικὸ του.

—'Ιάκωβε, άγαπητέ μου 'Ιάκωβε, εἶπε ο κ. Λαγκάρντ στο νεαρὸ αἰώνιατικό, πριν έρθῶ στο Μαρέλ, έξέτασα κι' έμαθα τὰ πάντα. Στ' αλήθεια, φίλε μου, σε λυπάμαι από τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου! Πόσο θά υπέφερες!

—'Υπέφερα και υποφέρω ακόμα, άπάντησε ο 'Ιάκωβος Γκραντέν. Μπροστὰ στο γέρο νοῦν μου, ο ὁποῖος βγήκε πρὸ ὀλίγου έξω, έχω ακόμα τὴ δύναμι νά συγκρατῶ τὴν ἀπελπισία μου για νά μὴ φαρμακῶνῶ τὴν πληγὴ τῆς καρ-διάς του. 'Αλλ' όταν μείνω μόνος μου... δεν μπορῶ νά κρα-τηθῶ... Μοῦ λέγατε άλλοτε: «Πρέπει νά ἔχῃς μεγάλες ἐλ-πίδες... Τὸ μέλλον ὑπόσχεται πολλά για σένα...» Πραγμα-τικά. Εἰκόλος δρόμος εἶνε αὐτοῖς μπροστὰ μου και με τὸ ζῆλο μου και τὴν εργασία μου θα κατῳρῶνα νά φτάσω σε μιὰ θέσι αξιοζήλευτῇ. 'Αλλά τώρα για τοῦ λόγου θέ-λετε νά εἶμαι φιλόδοξος; Τὴ νά τὴν κάνω τὴν έπιτυχία, ὅ-ταν ἡ εὐτυχία μου λείπῃ και θά μου λείπῃ πάποτε; 'Αλλοί-μονο! ἐκεῖνη από τὴν ὁποία ἀντλοῦσα τὴ δύναμι και τὸ θάρρος μου, δεν υπάρχει πειά στη ζωή. 'Εκμηδενίστηκε, τὸ καταλαβαίνω, και ἡ φλόγα που

έκαιγε μέσα μου έσβυσε έντελῶς.

—'Ο κ. Λαγκάρντ έβρινε σιωπη-λὸς μερικές στιγμές κι' έπειτα ά-πάντησε:

—Πολὺ μικρὰ παραποιήσαί, 'Ιάκωβε. Καταλαβαίνω τὴ θλίψη σου, αλλά έπιτρέψῃ μου νά σοῦ πὼ ότι εἶνε άσημαντὴ, άκούς, συγκρι-νομένη με τις δικές σου. Καὶ διὰς δεν εκμηδενίζωμαι εγὼ. Μένω στα-θερὰ στὴ θέσι μου, διατηρῶ τὴ δύ-ναμι μου και τὸ θάρρος μου και εἰ-λίπῳ...

—'Ο 'Ιάκωβος Γκραντέν άνασῆκρ-τησε και εἶπε:

—'Εγὼ, κύριε, εἶπε, ξέρετε τὸ-νομά μου; Μάλιστα, εἶμαι ἡ Γερ-τροῦδὴ, σὲς διαταγές σας.

—Ο ὑπολοχαγὸς Γκραντέν εἶν' ἐδῶ;

Ο «ναυτικός» Τετάρ

μας, γιατί εκεί πέρα είχαμε κάνει, σε μία γωνιά του, τα πιο τρελλά όνειρα της νεότητός μας και γιατί πάντα θά μ'ας έκανε να θυμηθούμε μία περασμένη ευτυχία μας. Έγώ κι' ο Βενσέν είμαστε, μά την αλήθεια, σωστά τριάντα χρόνια χωριστοί φίλοι. Το μυστικό αυτής της αγάπης μας ήταν ότι είμαστε εντελώς διαφορετικού χαρακτήρος και γιατί ο ένας σέβεται και συγχωρούσε τις μικρές αδυναμίες του άλλου. Οι γνωστοί μας που δεν ήξεραν αυτό το μυστικό παραξενευόντουσαν και μ'ας θεωρούσαν φαινόμενο αγαπημένων ανθρώπων. Απορούσαν κιόλας και σπάζαν το κεφάλι τους να μαντέψουν πώς διασκεδάσαμε μαζί και τι ευχάριστα πράγματα λέγαμε διαρκώς για να γελάμε. Ωστόσο η συζητήσιμα μας ήταν υπερβολικά απλές και δεν είχαν κανένα ξεχωριστό ενδιαφέρον. Στο μόνο ωστόσο πράγμα που διαφωνούσαμε υπερβολικά ήταν η μανία που είχα εγώ για το ψάρεμα. Αυτή τη διασκέδαση ο Βενσέν την εύρισκε υπερβολικά ανούτη και συχνά πάσχιζε να με γιατρέψει από αυτή την... «τεμπέλια» μου, όπως την έλεγε.

— Δεν ξέρω, μου έλεγε, τι διασκεδάσει θρίσκες να κάθεσαι ώρες ολόκληρες στην όχθη του Σηκουάνα κρατώντας ένα καλάμι στο χέρι και περιμένοντας τότε θα έρθει ή όρεξι σε καμιά αρσέλλα να τοιμπίση στ' άγκυστρι σου...

Μάταια εγώ προσπαθούσα να τον πείσω ότι αυτή η ασχολία ήταν υπερβολικά ευχάριστη κι' ότι σου χάριζε ένα σωρό συγκινήσεις. Ο Βενσέν ήταν αμετάπειστος. Ωστόσο λίγες φορές τον είχα αναγκάσει να μ' ακολουθήσει και του είχα ετοιμάσει μάλιστα μόνος μου τις πετονιές. Μά ο Βενσέν γρήγορα νεύρισε, τον έπιασε πονοκέφαλος και δήλωσε ότι χίλιες φορές προτιμώτερο είναι ν' αγοράζω κανείς από την αγορά τα ψάρια, παρά να τα ψαρεύει ένα-ένα μοναχός του... Έτσι και σήμερα, όταν του δήλωσα ότι είχε αρχίσει η εποχή του ψαρέματος κι' ότι ετοιμάζομαι και πάλι ν' αρχίσω τις κυριακάτικες εκδρομές μου, ο Βενσέν έκανε μία περιφρονητική γκριμάτσα:

— Τό ψάρεμα; μουρούρισε. Αρχισε το ψάρεμα; Μαρέ τί μου λές;... Κι' είχα ξέρεις μία στενοχώρια!...

— Βενσέν, του φώναξα αυστηρά, δεν είσαι άνθρωπος των μεγάλων συγκινήσεων...

Μά εκείνος μου έδειξε την μοτίλλια το κρασί, άδειασε το ποτήρι του και μου άπάντησε:

— Όσο αξίζει αυτό, δεν αξίζει τίποτε στον κόσμο...

Και θάλθηκε να καπνίσει και ν' ακούει μ' αφηρημένο ύφος όλες τις κουβέντες μου για τους τόπους που είχε επιτραπή το ψάρεμα, για τις προμήθειες που είχε κάνει και για τις πιθανές επιτυχίες μου. Ύστερα κυττάζοντας το ρολόι του μου δήλωσε:

— Είναι καιρός να πάω σπίτι. Έσείς οι έργενηςδες, μοιάζετε σαν τις γεροντοκόρες. Έχετε τις μικρές μανιές σας και μόνο γι' αυτές θρίσκετε ευχάριστη τη ζωή σας. Μά εμείς, που έχουμε οικογένεια, έχουμε πιο ξεκαθαρισμένο το μυαλό μας και δεν μ'ας μένει άλλωστε καιρός να κάνουμε τις τρέλλες σας. Άιντε λοιπόν φιλε μου, γεια σου και χαρά σου κι' ο Θεός να σου θάλλη γνώσι!

Κι' ο Βενσέν μ' άφησε στο έλεος της στενοχώριας μου. Κι' αλήθεια, έδω που τα λέμε, είχα μεγάλα βάσανα. Τό ψάρεμα για μένα ήταν αληθινό μαρτύριο, γιατί ποτέ δεν είχα σταθή τυχερός. Διαρκώς κάθε Κυριακή γυρίζα μ' άδειο το δίχτυ μου και δεν τολμούσα ν' αντικρύσω άνθρωπο από τη στενοχώρια μου. Όλοι οι ύπολοιμοί μου, όλες η γνώσεις μου για την ψαρική τέχνη, πήγαιναν περίπατο. Τα ψάρια είχαν μία διαβολική... έξυπνάδα. Μου τρώγαν το δόλωμα και το

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ „ΚΟΥΤΑ” ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΝΕΒΙΛ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΡΟΚΕ

Έσκαγαν κι' εγώ τινάζα άδειο πάνω από την επιφάνεια του νερού τ' άγκιστρι μου.

Αυτά σκεφτόμουν και σήμερα στο μπάρ, όταν ένας χατρός άνθρωπος που έμοιαζε σαν λουστρόμος και ο οποίος καθόταν πολύ ώρα στο διπλανό τραπέζι, με πλησίασε:

— Συγγνώμη, κύριε, μου είπε, από αρκετή ώρα παρακολουθώ τη συζήτησή σας με τον φίλο σας που έφυγε, και χωρίς να θεωρηθώ αδιάκριτος, σας παρακαλώ, να μου επιτρέψετε να συμφωνήσω μαζί σας. Τό ψάρεμα είναι το καλύτερο και το πιο όμορφο σπόρ...

Γύρισα και τον κύτταξα κατάπληκτος. Μιλούσε κάνοντας ζωηρές χειρονομίες και από τό ύψος του φαινόταν ότι άγαπούσε υπερβολικά το ψάρεμα.

— Είσαστε ναυτικός; τον ρώτησα.

— Περίπου, μ' άπάντησε. Μά εκείνο που πρέπει να σας ομολογήσω είναι ότι κάθε επάγγελμα έχει τα μυστικά του...

— Είσαστε μήπως ψαράς; επέμεινα.

— Κάτι παρόμοιο, μου είπε. Μά για να ξεηγουέμε, στη ψαρική δεν χρειάζεται μόνο έξυπνάδα. Χρειάζεται ακόμη να ξέρη κανείς και τα μυστικά της άν θέλη να μη γυρίσει μ' άδειο το δίχτυ του.

— Βεβαίως, συμφώνησα, πρέπει να ξέρη κανείς τα «περσμάτα» των ψαριών και τον τρόπο που πιάνεται κάθε είδος τους. Πρέπει ακόμη να διαλέγεις το μέρος που θα ψαρέψω...

— Σ' αυτό το τελευταίο έχετε απόλυτο δίκιο, μου είπε. Και γι' αυτό ακριβώς θά ήθελα να σας μιλήσω. Ξερετε το περίφημο «πέρασμα» του Μπονεβίλ; Βρίσκεται σε μία ψαρομεριά που έχει άφθονα νερά γεμάτα ψάρια. Δεν προσπαθεί κανείς να ρίξει τ' άγκιστρι του κι' άμέσως κιόλας το καταλαβαίνει να θαραίνει. Δεν σ'ας λέα υπερβολές. Άλλωστε εγώ μιά εξαίρετική ειδικότητα. Σ' όλο το Μπονεβίλ είμαι πασίγνωστος. Όποιον κι' άν ρωτήσετε, με ξέρει. Όλος ο κόσμος γνωρίζει τον Τετάρ. Έλατε λοιπόν στο Μπονεβίλ και δεν θα χάσετε. Και τώρα μου επιτρέψτε... Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία σας... Φεύγω, γιατί θέλω να προλάβω το τραίνο... Ώρεθούσα στο Μπονεβίλ...

Κι' ο παράδοξος αυτός ναυτικός έφυγε διασπαστικά από κοντά μου. Έτριψα τα γέλια μου ευχαριστημένος.

— Αυτό θα πη 'τυχή! ψιθύρισα. Μπράβο φίλε... Μόνο που είνε λίγο μακριά και μιά Κυριακή δεν μ'αφήνει. Πρέπει να προφασισθώ ότι θά πάω να ιδώ μιά άρωστη θεία μου. Έτσι θά τοιμπίσω την άδεια που χρειάζεται για να ψαρέψω στο Μπονεβίλ.

Κι' από την άλλη κιόλας μέρα θάλθηκα να κάνω το στενοχωρημένο και να ετοιμάζω το «κόλπο» μου. Άκόμη όταν ο αυτόν τον Βενσέν δεν είπα την αλήθεια. Ήθελα να πο άποδείξει την άξία μου και να του κάνω δώρο μερικούς... τόννους ψαριών!

Κι' αλήθεια, έπειτα από λίγο πήρα μιά είκοσιήμερη άδεια και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

θέα και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

θέα και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

θέα και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

θέα και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

θέα και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

θέα και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

θέα και έσπευσα να ακολουθήσω τις συμβουλές αυτού του υποχωρητικού κ. Τετάρ. Έπιβίβάστηκα στο τραίνο που έφευγε για το Μπονεβίλ και έπειτα από ένα περίφημο ταξίδι έφτασα τέλος σ'αυτή την όνειρώδη «χώρα των ψαράδων». Βρισκόταν πράγματι σε μιά μαγευτική τοποθεσία κ' η όψη των νερών ήταν τόσο υπέροχη που σ' άνοιγαν την όρεξη καθήσης εκεί και να ψαρεύεις. Έτσι, παρασυρμένος από τη

Τί ψαρομάνι ήταν εκείνο!...

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Δ'

Όλοζώνταν, ζωηρή, γλυκιά, γοητευτική πρόβαλε στη φαντασία του ή κ. Σίμπσον.

— Ουάλλυ! ξαναείπε σιγά. Είσαι άρα γε η γυναίκα του πεπρωμένου μου; Γιατί χτύπησε έτσι η καρδιά μου όταν σε πρωταντίκρυσ; Γιατί νοιώθω τέτοια συγκίνησι στην ά- νηψη σου;

Τα γαλανά του μάτια καρφώθηκαν ψηλά στο φεγγάρι. — Ουάλλυ!... ψιθύρισε άχνα.

Και τού φάνηκε πώς το φεγγάρι πήρε τη μορφή της άραιας Καναδής και του γλυκοχαμογέλασε...

Άργά-άργά ο πρίγκηψ μίληκε στην έπαυλι.

Είχε μιά αδάστακτη άνησυχία, έναν άλλόκοτο έκνευρισμό, δεν τον χωρούσε ο τόπος.

Βγήκε στη βεράντα και ξάπλωσε σε μιά αναπαυτική πολυθρόνα.

Εκείσε τα μάτια του και ψιθύρισε: — Ουάλλυ!...

Ούτε σκεφτόταν πειά την ώραία λαϊδή, την μέχρι πρό δλί- φων στιγμών φίλη του, πουφυγε έξαλλη μέσα στη νύχτα.

Η καρδιά και το πνεύμα του ήταν πλημμυρισμένα από την άνάμνησι. Έκείνη, από την άνάμνησι της γυναικός που έκανε ολόκληρο το είναι του να συγκλονιστή στο ά- ντικρουμά της.

— Είμαι ερωτευμένος, είμαι σθερά ερωτευ- μένος! ψιθύρισε ο πρίν- κηψ.

Αναστένανε βαθείξ και πρόθεσε: — Τόσο το καλύτερο.

Τί είνε ή ζωή χωρίς ά- γάπη και τί αξίζει, Θεέ μου;

Θυμήθηκε για μιά στιγμή τη λαϊδή και χα- μογέλασε εφρωνικά.

— Τί περίεργη γυναί- κα! ψιθύρισε. Τώρα θά βρισκεται σπíti της και θά θαγκώνη τις γροθιές της γεμάτη όργη. Πάλι καλά. Σε παλιότερες έ- ποχές θά είχαμε αυτο- κτονίες, σπαραγμούς, δάκρυα... Καλύτερα έ- σαι, καλύτερα έσαι. Η έπο- χή μας είνε θετική και ήγροαιμη.

Σώπασε.

Αντίκρου του ή θά- λασσα φασφάριζε κάτω άπ' τους καταπαράκτες του φεγγαρίσιου φωτός.

Ο Έδουάρδος είχε αυτή τη συνήθεια όταν ήταν νεώτερος, να «σκέ- πτεται μεγελοφώνως», όπως έλεγαν οι οικείοι και φίλοι του. Έξακο- λούησε λοιπόν να ρεμ- δάξη και να συζητή...

— Η έποχή μας είνε θετική, γεμάτη άκριβο- μέλητες ύπολογι- σμούς, συνέχισε. Ώστό-

σο ναμαι ερωτευμένος σαν ίππότης του παλμού καλού και- ρού. Πώς θά τελειώση αυτή ή ιστορία; Όπως όλες; Ώ, όχι, όχι, δεν τό πιστεύω. Αυτή τη φορά νοιώθω κάτι πιο βαθύ, πιο άπέραντο. Άγαπώ μ' όλη μου την καρδιά. Ά- γαπώ...

Αναστένανε και τά γαλανά του μάτια μισόκλεισαν. Σήκωσε άπότομα τό χέρι του και χαλάρωσε τό λαιμο- δέτη του.

— Τί έχω, Θεέ μου! Αισθάνομαι την άνάγκη να έπικοι- νανήσω με κάποιον, να μιλήσω, να τού κάω έκμυστηρέυ- σεις. Είνε ο άγνός και δυνατός έρωτας αυτός; Η είνε ο φόθος της άυριον; Ναί, έτσι θάναί. Η γυναίκα για την ό- ποία χτυπά αυτή τη στιγμή ή καρδιά μου είνε έγγαμος. Δεν είνε έλεύθερη. Κι' εγώ; Μήπως εγώ εím' έλεύθερος; Σήμερα φέρνω τον τίτλο του πρίγκηπος της Ουάλλιας κι' άύριο... άύριο, άν ο πατέρας μου άφήση τον κόσμο αυτόν θ' άνέβω στο θρόνο της Άγγλίας. Όλ' αυτά είνε ώραία και μεγαλοπρεπή για τούς κοινούς ανθρώπους, μά εγώ, έ- γώ δεν αισθάνομαι καμιά διάθεση να γίνω βασιλεύς. Προ- τιμώ μιά ήσυχη, είδυλλιακή γωνία της γής, ένα ρομαντικό καταφύγιο για να κρύψω την ευτυχία που θά μου χάριση ή άγάπη. Η άγάπη... Αυτή τη φορά δεν βλέπω γύρω μου παρά έμπόδια. Η γυναίκα που άγαπώ είνε παντρεμένη. Είδα τον άντρα της. Είνε ένας συμπαθέστατος εύπορος ύ- πηκοος του πατέρα μου. Με ποιά δικαίωμα θά τού κατα- στρέψω την ευδαιμονία του;

Η τελευταία αυτή σκέψις στενοχώρησε τον πρίγκηψ.

Σηκώθηκε όρθος κι' άρχισε να βηματίζει πά- νω-κάτω ψευρικά.

— Είμαι πολύ έκνευ- ρισμένος, είπε τέλος. Θά πάρω ένα θερμό λουτρό και θά προσπαθήσω να κοιμηθώ.

Τά επεισόδια της νύ- χτας αυτής, τις σκέψεις του και τις στενοχώριες του τις έγραψε άργότε- ρα λεπτομερώς σ' ένα τού γράμμα ο πρίγκηψ στην κ. Σίμπσον.

Έτσι έγνωσθησαν στο περιβάλλον της ώραίας Καναδής κι' έρχονται σήμερα στην δημοσίό- τητά.

Μιά βδομάδα πέρασε στο μεταξύ.

Η λαϊδή είχε φύγει από τας Κάνιας μαινο- μένη, έξαλλη, γεμάτη πύρ και μανία και σχέ- δια έκδικήσεως, τά ό- ποια ούδέποτε έπραγ- ματοποιήθησαν.

Πρέπει, ωστόσο, να συμφωνήσουμε ότι ή φυ- γή της ώραίας φίλης του πρίγκηπος ήταν στην περίστασι αυτή ή πλέον συνετή λύσις, έστω άν

Ο Έδουάρδος στο μετώπο με τον πατέρα του το 1917.

της την υπαγόρευσε ή όργη και ή ζήλεια της.

Αξιοπρεπής όσον ήμπορεί να φαντασθή κανείς ή λαϊδή, υπέρφανος και έγώιστρια, δέν θέλησε να μείνη σ'αυτές Κάννας και να μετρηθή εις δύναμιν έρωτικής επιβολής με μίαν κοινήν άσπην.

Έφυγε γ'ωρίς να δη, χωρίς ν' άποχαιρετήση τόν άγαπημένο της πρίγκηπα.

Αν ό Έδουάρδος τήν αγαπούσε ειλικρινώς, άν τó ένδιαφέρον του τό εαφνικό γιά τήν κ. Σίμπσον ήταν ένα παιχνίδι, ένα καπρίτσιο, θά έσπευδε να τήν ξανακαλέση πλησίον του.

Αλλά ό πρίγκηψ δέν τήν εκάλεσε.

Συνέθη μάλλον τό αντίθετον.

Ο Έδουάρδος ευχαριστήθηκε διότι έμεινε μόνος, διότι ή εύεξαιπος φίλη του έσπευσε να εξαφανισθή και να τού αφήσθ τó πείδιόν της έρωτικής του δράσεως ελεύθερο.

Έτσι, μέσα στίς έπτά αυτές ήμέρες, ήμέρες μοιραίες γιά τόν πρίγκηπα, ό Έδουάρδος είχε όλον τόν καιρό να χαρή τή συντροφιά της κ. Σίμπσον, να συνδεθή μαζί της στενότερα.

Η γοητευτική Καναδή —πρέπει να τό τονίσουμε αυτό— άντελήφθη άπ' τήν πρώτη στιγμή τó ένδιαφέρον του πρίγκηπος.

Έξυπνη γυναίκα, πεπειραμένη, σοφή, μπορεί να πη κανείς, σ'αυτά ζητήματα τού έρωτος, έμάντενε άμέσως τίς διαθέσεις τού πρίγκηπος.

Οιαδήποτε άλλη γυναίκα θά δίταζε και θά ήταν πολύ έπιφυλακτική εις παρομοίαν περίπτωση.

Η κ. Σίμπσον δέν έδίστασε —γιατί να τό κρύψουμε;— ούτε μιά στιγμή. Είχε ανάψει στήν καρδιά του πρίγκηπος μιά δυνατή φωτιά. Γιατί να τήν αφήσθ να σβύσθ; Συμφέρον της ήταν να τήν δυναμώσει περισσότερο. Και —πρέπει κι' αυτό να τό τονίσουμε— έχυσε λάδι στή φωτιά εκείνη, τήν έκαμε να φουντώσθ, τήν εδυνάμωσε όσο μπορούσε, μετέβαλε τήν πρώτη φλόγα σέ πυρκαγιά, σέ μιά πυρκαγιά που άπειλησε σ'ό τόλος να πυρπολήσθ ολοκληρή τήν Άγγλία!

Υπάρχει ένα παλιό σκατοζέικο λαϊκό δίστιχο, μάλλον εύθυμο και χιουμοριστικό, που λέει:

Οι άντρες είνε σαν τ'αουκάλια, βράσε τό φαί σου σ'ό πιά καϊνούργιο.

Θά κάμουμε επί τή βάσει τού σκαθαλώδους αυτού διστίχου μιά πιο σκανδαλώδη παρομοίωση:

Για τήν κ. Ουώλλυ Σίμπσον, τά δυό τσουκάλια τού διστίχου ήσαν ό σύζυγός της, ό άτμοπλοϊκός πράκτωρ κ.

Έρνέστος Άλντρις Σίμπσον και ό πρίγκηψ της Ουαλλίας και διάδοχος τού άγγλικού θρόνου Έδουάρδος, τό βασιλόπουλο δηλαδή με τά ξανθά μαλλιά και τά γαλάζια μάτια.

Ποιά γυναίκα θά δίταζε στή θέσι της;

Ήταν καλός γιά τήν Ουώλλυ ό Έρνέστος της.

Ήταν ό νόμιμος σύζυγός της.

Ήταν τρυφερός, εύγενικός, περιποιητικός μαζί της.

Μά —κι' έδώ είνε ό μοιραίος κόμπος— δέν ήταν πρίγκηψ. Δέν επρόκειτο να κληρονομήσθ ένα θρόνο. Δέν επρόκειτο να φορέσθ ένα υπέρλαμπρο στέμμα. Οι γονείς του ήσαν άστοι, άστος ήταν κι' ό ίδιος και ως άστος, εύπορος βέβαια, άλλ' άσημος, θά τελείωνε τίς ήμέρες του εις τό γραφείον του σ'ό Σίτυ.

Γιατί λοιπόν να διστάσθ ή Ουώλλυ, ή όρημητική και φιλόδοξος;

Και —μά τήν αλήθεια— δέν έδίστασε στιγμήν. Έπηρε ά-

μέσως τήν άπόφασί της: Θά θυσίαζε τόν σύζυγό της γάρ τόν τού πρίγκηπος. Θά διέλυε και τόν δεύτερον γάμο της χάριν τού έρωτος.

Και ή συνέπειες:

Ω, μ'ην είστε άπαιτητικοί. Στίς περιστάσεις αυτές δέν σκέπτεται κανείς τίς συνέπειες. Έπειτα παίζει σπουδαίο ρόλο επί τού προκειμένου και ή ίδιουσυγκρασία και ή κ.

Ουώλλυ Σίμπσον έχει φλογερήν ίδιουσυγκρασίαν παρά τήν φαινομενικήν και έπιφανειακήν ήρεμίαν και πραότητα της.

Ο κ. Σίμπσον, ό υπό σφαγήν και θυσίαν σύζυγος, ό άθώος άμύνος ύστis θά έσφαγιαζέτο επί τού έρωτικού βωμού τών όποιων έστ'ηγε αυτή ή σύζυγός του, τó τραγικόν θέμα της ειδυλλιακής αυτής ιστορίας δέν άντελήφθη άρχικώς τίποτε.

Γιά τόν χαρακτήρα, τίς διαθέσεις και τά γούστα τού πρίγκηπος της Ουαλλίας έλέγοντο πολλά. Δέν έφάνηκε σ'αυτώς καθόλου περίεργον εις τόν κ. Έρνέστον τό γεγονός ότι ό Έδουάρδος έπικητούσε τή συντροφιά τους, τή συντροφιά ίδιως της συζύγου του.

Ήταν τόσο άπλός στίς σχέσεις του ό Έδουάρδος! Μόσους τόσο τό πρωτόκολλο και τήν έτικέτα, τούς όλη-ρούς και βασιανιστικούς τύπους, τίς αιδώνιες προλήψεις που δέν αφήνουν τούς Άγγλους ν' άναπνεύσουν ελεύθερα...

Θά ήταν συνεπώς άσέπιο να ύποψιασθή ό καλός αυτός Καναδός ότι ό πρίγκηψ της Ουαλλίας έγοητεύθη άπό τήν ώμορφιά και τίς άρετές της συζύγου του.

Η ύποψία στίς περιστάσεις αυτές, άλλωστε, έρχεται τελευταία. Δέν διακρίνεται επί δευτερεκείας ή κυρία αυτή, είνε ένα περιεργον τέρας τό όποιον κοιμάται τόν περισσότερο καιρό.

Κοιμόντουσαν λοιπόν ύπνον βαθύ και ειρηνικόν ή ύποψίες τού κ. Σίμπσον, κάτω άπό τίς φιλοδοξίες του τίς όποιες έτρεφε άφάνως και ίκανοποιούσε άπειρηγίτως ή σχέσις τού πρίγκηπος της Ουαλλίας.

Ναι, ό καλός κι' άγαθός Έρνέστος Σίμπσον δέν έβλεπε παρά τήν μεγάλη, τήν υψηλήν τιμήν που τούς έκανε ό Έδουάρδος έπικητών τήν συντροφιά τους.

Τίποτε πέραν τούτου.

Και άν τόν εαφνίζε κάποτε τό φέροισμο τού πρίγκηπος προς τήν σύζυγό του και ύπήρχε κίνδυνος ν' άστυπνισθή ή μακαρίως κοιμώμενη συζυγική ύποψία και να φορέσθ τά γυαλιά της γιά να ίδή τί γίνεται γύρω της επενέβαινε ή Ουώλλυ και τόν καθυσχάζε:

—Μην είσαι άδίκος κι' άχάριστος, Έρνέστε. Η τιμή που μάς κάμνει ή Αυτού Ύψηλότης του είνε εξαιρετική. Πρέπει να τό όμολογήσθ, Έρνέστε.

Και ό Έρνέστος τό όμολογούσε, συγκινούμενος μέχρι τών έγκάτων του.

Άλλοίμονο! Τό ρητόν που μάς πληροφορεί ότι τό σύζυγος τό μανθάνει τελευταίος, είνε ένα άπό τά πλέον σοφά ρητά τά όποια έσκάρωσε ή ανθρώπινη πείρα...

Ο Έδουάρδος έπλεε πλέον εις άκύμαντα πελάγη εύτυχίας.

Αγαπούσε τήν γοητευτική Καναδή μ' όλη τή δύναμιν της καρδιάς του. Κι' εκείνη τόν ανταγαπούσε.

Δέν χωρίζαν παρά λίγες ώρες, τίς ώρες που χρειάζεται κανείς γιά να κοιμηθή και ν' άντλήσθ καινούργιες δυνάμεις γιά τή ζωή, γιά τόν έρωτα.

Μαζύ έπαιρναν τό λουτρό τους.

Μαζύ έκαμναν μακρινούς, ρωμαντικούς περιπάτους.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΟΥΩΛΛΥ

Έκει μακριά σ'όν Καναδά, είδες τό φώς, τόν ήλιο και σαν λουλουδι άνθισες σ'όν πιο ώμορφο Άπρίλη ή ώμορφιά της άνοιξης δικό σου ήταν θασίλειο, κι' είχες σ'α μάτια σου ούραγούς, τριαντάφυλλα σ'α (χειλήν.

Και πέρασες ώκεανούς, στεριές κι' ήρθες κοντά μου, ή μοίρα μου σ' είχε γιά μέ προτού να σε γνωρίσω.

Ήρθες κοντά μου κι' άνθισες σ'α ρόδον ή καρδιά μου και ήρθα κι' έγώ σ'α πόδια σου σπονδή να τήν αφήσω.

Μπρός στή μεγάλη αγάπη σου καμιά, καμιά θυσία γιά μέ δέν ήταν μικρή. Βασίλειο και θρόνο μακριά μου τά παράτησα κι' ήρθα σέ σε, κυρία, μέσ' στήν καρδιά σου αιδώνια να θασιλέψω μόνο.

Σε σένανε τό πνεύμα μου, σε σένα ή ψυχή μου σέ σέν' αγαπημένη μου, ή φαντασία μου όλη, γιά σένα όλη μου ή καρδιά γοργοχτυπά καλή μοι γιά σένανε, Ουώλλυ!

Εις τή θερμή σου αγαλιά άσε να γύρω άπάνω, λάμπ' ή ματιά σου γαλάζια, ή πονηριές, οι δόλοι, Κοντά σου, αγαπημένη μου, κοντά σου άς πεθάνω.

Αγάπα με, Ουώλλυ!

Θρόνους και δόδες και τιμές είνε γιά μένα ξένα μακριά μου ή κακογλωσσία, ή πονηριές, οι δόλοι, μαζύ σου, μέσ' στήν ερημιά να ζω γαληνεμένα, έπόθησα, Ουώλλυ!...

να φορέσθ τά γυαλιά της γιά να ίδή τί γίνεται γύρω της επενέβαινε ή Ουώλλυ και τόν καθυσχάζε:

—Μην είσαι άδίκος κι' άχάριστος, Έρνέστε. Η τιμή που μάς κάμνει ή Αυτού Ύψηλότης του είνε εξαιρετική. Πρέπει να τό όμολογήσθ, Έρνέστε.

Και ό Έρνέστος τό όμολογούσε, συγκινούμενος μέχρι τών έγκάτων του.

Άλλοίμονο! Τό ρητόν που μάς πληροφορεί ότι τό σύζυγος τό μανθάνει τελευταίος, είνε ένα άπό τά πλέον σοφά ρητά τά όποια έσκάρωσε ή ανθρώπινη πείρα...

Ο Έδουάρδος έπλεε πλέον εις άκύμαντα πελάγη εύτυχίας.

Αγαπούσε τήν γοητευτική Καναδή μ' όλη τή δύναμιν της καρδιάς του. Κι' εκείνη τόν ανταγαπούσε.

Δέν χωρίζαν παρά λίγες ώρες, τίς ώρες που χρειάζεται κανείς γιά να κοιμηθή και ν' άντλήσθ καινούργιες δυνάμεις γιά τή ζωή, γιά τόν έρωτα.

Μαζύ έπαιρναν τό λουτρό τους.

Μαζύ έκαμναν μακρινούς, ρωμαντικούς περιπάτους.

Μαζύ, πάντα μαζύ.

Η ώραία λαϊδή είχε πεθάνει και ως άνάμνησις. Ούτε τήν θυμούν πλέον.

Πρώτοι οι φίλοι τού πρίγκηπος άντελήφθησαν ότι ήταν έρωτευμένος με τήν κ. Σίμπσον. Αλλά τό πράγμα δέν τούς έκαμε ξεχωριστή έντύπωση.

Δέν ήταν —διαβολή— ή πρώτη φορά που ό Έδουάρδος χάριζε τήν καρδιά του σέ μιά γυναίκα.

Αίσθημα περαστικό είνε, διελογίζοντο.

Κανείς άπό τό περιβάλλον του, ούτε οι άνδρες, ούτε και ή γυναίκες με τή λεπτή διαίσθησι έμάντεψαν πόσο βαθύ ήταν τό αίσθημα της Ύψηλότητός του αυτή τή φορά.

Η ήμέρα κατά τήν όποιαν ό πρίγκηψ άνοιξε στήν κ. Σίμπσον τήν καρδιά του άργησε άρκετά. Διέρρευσε προηγούμενος ένα διάστημα στενής φιλίας μεταξύ τών δύο αυτών υπάρετων.

Ένα πρωί, τέλος, που ό πρίγκηψ και ή Ουώλλυ βρέθη-καν έντελώς μόνοι, ό Έδουάρδος της είπε τήν μεγάλη λέξι: —Σ' αγαπώ!

Η κ. Σίμπσον δέν εαφνιάσθη.

Τό περίμενε αυτό.

Και ήταν έτοιμασμένη γιά όλα.

Ο Έδουάρδος δέν περιωρίσθη στήν στερεότυπη έρωτική έξομολόγησι. Προχώρησε και πέραν αυτής.

Η κ. Σίμπσον ήταν έγ-γαμος.

Της έδωσε λοιπόν άπό τήν πρώτη στιγμή τήν ύπόσχεσι ότι τό ειδύλλιό τους θά τελείωνε με γάμο.

Αυτή τή φορά ή Ουώλλυ εαφνιάσθη —και μ' όλο της τό δικήν.

Αυτό δέν τό περίμενε.

Τά λόγια τού πρίγκηπος τή συγκίνησαν βαθεία.

Γύρισε και τόν κύτταξε κατάπληκτη, έμβρόντητη.

Ήταν δυνάτον;

Είχε ακούσει καλά ή τήν είχαν γελήσει τ' αυτιά της;

Ο Έδουάρδος έμάντεψε τούς δισταγμούς της. Της έπιασε τό χέρι με τρυφερότητα και της είπε:

—Γιατί με κυττάζετε έτσι; Η Ουώλλυ δέν είχε τή δύναμιν να τού άπαντήσθ.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

—Ξέρω τί σκέπτεσθ, της είπε ό Έδουάρδος.

Κι' έπειδή εκείνη εξακολούσθ να σιωπά, συνέχισε: —Σας φαίνονται άπίστευτα τά λόγια μου; Έπιτόλεια μήπως;

—Ένας πρίγκηψ δ'πω, σεις, Ύψηλότητε, δέν μιλάει ποτέ ειςπόλεια, άποκρίθηκε ή έξυπνη Καναδή.

—Με πιστεύετε λοιπόν;

—Δέν θά τολμούσα να σκεφθώ διαφορετικά.

—Πιστεύετε ότι σας αγαπώ;

—Ω, ναι!

—Και δέν σας δυσχερεστή τό αίσθημά μου;

—Η Ουώλλυ τόν κύτταξε βαθεία σ'α μάτια.

—Τό αίσθημά σας, Ύψηλότητε, ψιθύρισε άχνά, με συγκινεί όσο δέν μπορείτε ίσως να φαντασθήτε...

Η φωνή της άρχισε να τρέμει.

—Τα αίσθηματά σας, συνέχισε με τήν ίδια συγκίνησι, είνε τά ίδια άκριδώς με τά δικά μου.

Τό πρόσωπο τού πρίγκηπος φωτίστηκε άπό χαρά.

—Μ' αγαπάτε, Ουώλλυ! Μ' αγαπάτε... Ω, σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ!...

Έκείνη έγειρε τό καστανόμαλλο κεφάλι της σ'όν ώμο του. Τά έκφραστικά, ζωηρά μάτια της βασίλεψαν.

Τά χείλη της μισούσαν σαν τό τριαντάφυλλο κάτω άπό τίς θωπιές τού άνοιξιάνικου ήλιου.

Ζαλισμένος άπό εύτυχία ό Έδουάρδος έσκυψε κι' ένωσε

τά χείλη του με τά δικά της.

Ήταν ένα φίλημα γεματο παραφορά και λαχτάρα, ένα φίλημα που τούς ένωσε γιά πάντα, γιά όλη τούς τή ζωή, πάνω άπό τίς μιζέριες και τήν κατακραυγή τού κόσμου, πάνω άπό τούς τύπους, τά καθήκοντα, τίς ύποχρεώσεις, τή μάταιη δόξα και τό πρόσκαιρο ανθρώπινο μεγαλείο.

Από τή στιγμή αυτή ό Έδουάρδος φέρθηκε —πρέπει να τό όμολογήσουμε— σαν τίμιος άνθρωπος.

Η γυναίκα που αγαπούσε ήταν έγγαμος.

Η θέσις τούς ήταν δύσκολη, τραγική.

Δέν είχαν τό δικαίωμα ν' άπατούν έναν άνθρωπο ό όποιος ποτέ δέν τούς είχε άδικήσει.

Ούτε ό Έδουάρδος τό ήθελε αυτό, ούτε ή φίλη του.

Επί πλέον ό Έδουάρδος δέν ήθελε κατ' ούδένα λόγον να μοιράζεται τή γυναίκα που αγαπούσε μ' έναν άλλον.

Η τραγική αυτή ιστορία, τό δράμα αυτό που έπαίζετο με τρία πρόσωπα, έπρεπε να τελειώσθ.

Θετικός και άποφασιστικός ό πρίγκηψ δέν έδίστασε στιγμήν. Έπρότεινε στήν Ουώλλυ να ζητήσθ τό ταχύτερον διαζύγιον.

Αλλά ένα διαζύγιο και

μάλιστα στήν Άγγλία δέν

παίρνεται καθόλου εύκολα.

Μέχρι της ήμέρας της

γνωριμίας της με τόν πρίν-

κηπα της Ουαλλίας ή κ.

Σίμπσον ζούσε με τόν σύζυ-

γό της άρμονικώτατα. Με

ποιά λοιπόν δικαιολογία θά

ζητούσε να χωρίσθ άπό τόν

κ. Σίμπσον, ό όποιος της έ-

φέρετο με μεγάλην καλωσύ-

νην, μ' εύγένεια και τρυφε-

ρότητα;

Οι δυό έρωτευμένοι βρι-

σκόντουσαν σέ δύσκολη θέ-

σι. Άνυπομονούσαν, άθυμού-

σαν, έξεστóμιζαν κατάρες έ-

ναντίον της τύχης τών.

Και όμως ή Μοίρα δέν

τούς έτίμωρνε γιά τήν ά-

χαριστία τους.

Αντιθέτως, διευκόλυνε τήν

αγάπη τους, έβελάτισε τή

θέσι τους, έβαλε τήν ύπόθε-

σι τους σ'όν ίσιό δρόμο της

αίσιας λύσεως.

Συνέθη, άπλουστάτα, τό

έξθ:

Ο κ. Σίμπσον έπληροφo-

ρήθηκε, έξάφνα τίς σχέσεις

ή μ'όν τόν τó είδος τών σχέ-

σεων της συζύγου της με τόν

πρίγκηπα της Ουαλλίας.

Δέν γνωρίζομεν δυστυχώς

και ούτε θά τό μάθωμεν πο-

τέ τί αίσθάνθηκε ό άτυχής

σύζυγος στήν κακή αυτή και

δυσάρεστη περίστασι. Τίπο-

τε περισσότερο ίσως, τίποτε

όλιγώτερο άπ' ό τι αίσθάνονταί όλοι οι άτυχούτες σύζυγοι.

Κατόπιν της άποκαλύψεως αυτής ό κ. Σίμπσον έζήτησε

εξηγήσεις άπό τήν σύζυγό του.

Η Ουώλλυ δέν τού έκρινε τίποτε.

Φάνηκε ειλικρινής μαζί του.

—Ναι, τού είπε, ή πληροφορίες σας, ή ύποψίες σας είνε

βάσιμες.

—Τό όμολογεί;

—Μάλιστα.

—Όμολογεί ότι είσαι φίλη τού πρίγκηπος της Ουα-

λλίας;

—Αυτή, δυστυχώς ή εύτυχώς, είνε ή αλήθεια.

—Και δέν δικαιολογείσαι;

—Προς τί; Θά θέλατε να σας πω ψέμματα; Θά σας εύ-

χαριστούσε πιο πολύ αυτό; Δέν προτιμάτε τήν ειλικρίνεια,

τήν ώμη, έστω, ειλικρίνεια άπό τό ψέδος; Όχι, φίλε μου,

δέν είμαι πλασμένη γιά έναν τέτοιο ρόλο. Δέν θέλω, δέν

μπορώ να σας άπατώ, να παίζω εις βάρος της τιμής και

της ύποληψείας σου.

(Ακολουθεί)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΖΑΚΟ

Ο Χόρριγκαν τελείωνε εκείνη την ημέρα το γύρισμα της ταινίας του. "Εκλείσε το μηχανήμα του, σκούπισε τον ιδρώτα που έσταξε από το μέτωπό του και κυττάζε γύρω του τους ομίλους των ήθοποιών που γυρίζαν φλυαρώντας στην κατασκήνωσή τους, στο νησί.

Σε κάποια στιγμή, τα μάτια του καρφώθηκαν σ' ένα ζώο που καθόταν στην άμμο της ακρογιαλιάς. "Ο Χόρριγκαν χαμογέλασε βλέποντας τον πίθηκο με τετράγωνο, κι' έπειτα να σηκώνεται και να περπατάει με μεγάλα βήματα, κουνώντας το κορμί του δεξιά κι' αριστερά σαν θαλασσινός.

— Ζακό! φώναξε ο πεπαιγμένος. "Ελα δω, φιλαράκο μου. Έπειτα άναψε την πίπα του και κύτταζε το ζώο με μία αλλόκοτη έκφραση. Μονάχα οι δυό τους είχαν απομείνει στην ακρογιαλιά. Μακριά, μόλις ακουγότουσαν η φλυαρία των ήθοποιών που απομακρύνονταν ολόενα και πιο πολύ.

Το φίλμ είχε σχεδόν τελειώσει και σε λίγο θα τστέλναν στο Χόλλυγουντ.

Ο Χόρριγκαν τράβηξε μία μακριά ρουφιετιά από την πίπα του. "Έπρεπε να ενεργήσει γρήγορα. Άκόμα λίγες ημέρες και δεν θα του παρουσιαζόταν πια μία τέτοια ευκαιρία.

Ο Μάρτεν! Μέσα στα μάτια του Χόρριγκαν φάνηκε μία διαβολική λάμψη με την σκέψη ότι ο Μάρτεν, ο διευθυντής του, ήταν επιπλέον και θεός του. "Έπρεπε ο Μάρτεν να εξαφανιστεί. Ο Χόρριγκαν είχε σχεδιάσει από καιρό το έγκλημά του. Είχε περιβάλει το θείο του με μία ατμόσφαιρα στοργής για να τον κάνει να συντάξει τη διαθήκη του ευνοϊκά γι' αυτόν. Τώρα που κι' αυτό είχε γίνει, δεν έπρεπε να διστάσει. "Έπρεπε να τον ξεκάνει!

Ο Ζακό! Ναι, ο Ζακό, ο πίθηκος, θα έπαιρνε την ευθύνη του εγκλήματος. Ο Χόρριγκαν είχε ως προς αυτό, μία μεγαλοφυΐα. Είχε προσπαθήσει να κερδίσει τη φιλία του ζώου, από μία μέρα που ο Μάρτεν θγαίνοντας διαστικά απ' το στούντιο είχε σκοντάψει απάνω στον Ζακό, ο οποίος κοιμόταν στο κατώφλι της πόρτας.

Ο πίθηκος είχε σηκωθεί μονομιάς κι' είχε αρχίσει να κραυγάζει άγρια. Τότε ο Μάρτεν, κατά θάθος καλός, μά πολύ διαστικός την ημέρα εκείνη, για να τον κάνει να σωπάσει, τούδωσε μία κλωτσιά. Αυτή η κλωτσιά προκάλεσε αληθινή λύσσα στο ζώο.

Όσοι παρακολούθησαν αυτή τη σκηνή, κούνησαν το κεφάλι κι' άρχισαν να μιλούν για την έκδικητικότητα των πιθήκων.

— Δεν θα το ξεχάσω, κύριε διευθυντά, είπαν στον Μάρτεν. Προσέχετε μήπως σας κάνει κακό.

Μά ο Μάρτεν γέλασε. Κι' όλοι έλασαν αυτό το έπεισόδιο. Μά από τη στιγμή εκείνη, ο Χόρριγκαν είχε μάθει τον πίθηκο να τον ακολουθεί παντού όπου πήγαινε και συγχρόνως τον έμαθε να χειρίζεται ένα χοντρό ρόπαλο.

Ο Ζακό διασκεδάζε με το ρόπαλο αυτό, όπως ένα παιδάκι μ' ένα παιχνιδι και δεν άφηνε πια ούτε στιγμή τον Χόρριγκαν. Άγρυπνοσε στον ύπνο του, τον ακολουθούσε στην εργασία του, βρισκόταν πάντα ξοπίσω του.

Ο Χόρριγκαν εν τω μεταξύ περίμενε. Είχε αφήσει το σχέδιό του να ωριμάσει μέσ' στο μυαλό του. Και τώρα, λογάριζε να το πραγματοποιήσει το ίδιο εκείνο θράδυ κι' από την άλλη μέρα το πρωί να περπατάει σ' ένα δρόμο με χρυσάφι.

Μά η ευκαιρία δεν παρουσιάστηκε το θράδυ εκείνο. Πα-

ΤΟΥ ΘΟΡΝΤΟΝ ΛΟΝΣΤΕΝΤ

ρουσιάστηκε απρόσπτα την άλλη μέρα το πρωί, κι' ο Χόρριγκαν δεν την άφησε να του ξεφύγει. Συμπλήρωσε τη φωτογράφιση μερικών αλυσιδιών που φαινόταν να ενοχλούν τον νησί, όταν, εγκαταλείποντας το μηχανήμα του, τράβηξε προς ένα ύψωματάκι απ' το οποίο φαινόταν τα παρσούρα του στούντιο. "Ένας μόνο άνθρωπος ήταν μέσα στο στούντιο, ο Μάρτεν.

Καθόταν σκυφτός μπρός σ' ένα μεγάλο τραπέζι και μελετούσε διάφορα χαρτιά, το σενάριο κάποιου καινούργιου φιλμ χωρίς άλλο.

Ο Χόρριγκαν ήξερε ότι όλος ο θίασος, — εκτός από καμιά δωδεκαριά ήθοποιους που «γύριζαν» σε μία άμμοβια εκεί κοντά, — βρισκόταν απασχολημένος στην άλλη άκρη του νησιού. Αυτή η δωδεκάδα των ήθοποιών θα ήταν χρήσιμη, θα χρησιμοποιούνταν για μάρτυρες.

Ο Ζακό κοιμόταν σ' ένα σιδερένιο εκεί κοντά, έχοντας το ρόπαλό του πλάι του. Ο Χόρριγκαν το ήξερε αυτό. Ήθελε, πλησίασε τους ήθοποιους και τους ρώτησε ριχνώντας κινήματα θάλασσας γύρω του:

— Μήπως, κατά τύχη, είδε κανένας από σας τον Ζακό; Είπε μισή ώρα τώρα που τον έχασα και ψάχνω να τον βρω. Κανένας δεν είχε δει το ζώο. "Ωστόσο όλοι έσπευσαν να καθυστερήσουν τον Χόρριγκαν, λέγοντάς του ότι ο Ζακό θα γύριζε μόνος του.

Ο Χόρριγκαν κούνησε το κεφάλι του κι' απομακρύνθηκε λέγοντας: "Θα καμωμιά βόλτα να τον βρω".

Και οι ήθοποιόι τον έχασαν από τα μάτια τους. Αμέσως τότε εκείνος τράβηξε προς το σιδερένιο, όπου κοιμόταν ο πίθηκος.

— Ζακό! φώναξε. "Ελα, μικρέ μου.

Ο πίθηκος υπάκουσε κι' ακολούθησε τον κύριό του, ο οποίος ωστόσο δεν τον άφησε να πάρει το ρόπαλό του, αλλά το πήρε ο ίδιος και το έχωσε κάτω απ' το έπιναφόρι του.

Όταν έφτασε κοντά στο στούντιο, ο Χόρριγκαν σκόληκε.

— Περίμενε εδώ! είπε στον Ζακό.

Κι' έχοντας πάντα το ρόπαλο κάτω απ' το έπιναφόρι του, μπήκε μέσα στο γραφείο όπου εργαζόταν ο Μάρτεν, ο οποίος είχε γυρισμένα τα νώτα του προς την πόρτα.

Μά όσο αθόρυβα κι' αν περπατούσε ο Χόρριγκαν, προς το μέρος του.

Μά την ίδια στιγμή, ο Χόρριγκαν τράβηξε το ρόπαλο και καταφερε ένα χτύπημα στο κεφάλι του θείου του. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, ώστε προκάλεσε άμεσως το θάνατό του.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Χόρριγκαν παρουσιάστηκε στην έξοδο του στούντιο. Ήταν πελιδνός.

— Ζακό! φώναξε. "Ελα δω, θραυμένο ζώο!

Ο Ζακό του απάντησε μ' ένα μούγκρισμα. "Υπάκουσε στη διαταγή του κυρίου του, μπήκε μέσα στο στούντιο και κυττάζε στοχαστικά το ρόπαλο που του έδειχνε ο Χόρριγκαν.

Σάν με στενοχώρια, το ζώο πήρε το ρόπαλο... το ρόπαλο όπου ήταν κολλημένα μαλλιά και αίματα.

Γρήγορος σαν αστραπή τότε, ο Χόρριγκαν έτρεξε έξω, και κλειδώσε την πόρτα, κλείνοντας μέσα τον πίθηκο.

Στη στέγη του στούντιο ήταν ένας φεγγίτης, μά, όσο ευκίνητος κι' αν ήταν ο Ζακό, δεν μπορούσε να τον φτάσει. Αυτό ήταν αδύνατον!

Ο Ζακό και το ρόπαλό του. Θα τον εύρισκαν εκεί πλάι!

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Ο Ζακό άρχισε να τρέχει εδώ κι' εκεί με μανία

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΑΜΨΩΝ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ!

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΦΙΛΕ μου, δεν είμαι ευτυχισμένος. Η γυναίκα μου ή 'Ιουλία άλλαξε πολύ τον τελευταίο καιρό. Έσ' την είχες γνωρίσει ήσυχη, φρόνιμη, γλυκειά. Τώρα έγινε ζηλιάρη, δύστροπη και τυραννική. Λένε πως ο χαρακτήρας των γυναικών διαμορφώνεται οριστικά στα τριάντα χρόνια, αλλά η δική μου δεν έκλεισε ακόμα τα εικοσιόχτω. Έγώ, απεναντίας, δεν άλλαξα καθόλου, ξμεινα όπως ήμουν και άλλοτε: μία καλή καρδιά κι' ένας καλός σύζυγος. Γι' αυτό δεν μπορώ να καταλάβω γιατί φοβέρεται πάντα μ' αυτόν τον άσχημο τρόπο. "Αν τύχη να γυρίσω τρία λεπτά αργότερα για το δείπνο, μόλις με δει μ' αρχίζει τον έξαφλο και πολλές φορές κοιμάμαι νηστικός. "Όταν δεν μπορώ να ικανοποιησω όλα τα γούστα της και να ξεφλώσω τις παραγγελίες της, πέφτει λιπόθυμη και τρομάζω να την συνεφέρω. Η υπομονή μου έχει εξαντληθεί πια και η ζωή μου κατάντησε αληθινό μαρτύριο... "Έσ' που είσαι γιατρός πρέπει, χωρίς άλλο, να ξέρεις κανένας φάρμακο και γι' αυτήν την αρρώστια.

Αυτά έλεγε μία μέρα ο αρχιτέκτων Πανί στο φίλο του δόκτορα Ποντί, που είχε γυρίσει τότε από την Αφρική, όπου σπούδαζε πολλά χρόνια.

Ο γιατρός κύτταζε προσεχτικά τον καλόκαρδο σύζυγο της 'Ιουλίας, με τα μεγάλα μουστάκια και τα πυκνά γένεια, που τον είχε γνωρίσει άλλοτε από Καρτιέ-Λατέν, όταν ήταν φοιτητής, συλλογίστηκε λίγες στιγμές και του είπε:

— Θέλεις να σου θρώ εγώ έναν τρόπο σωτηρίας;

— Θά με σκλαδώσης!

— Ε λοιπόν, ξυρίσου!

Ο Πανί άνετηδής έκπληκτος.

— Πώς;

— Μάλιστα, σου είπα να ξυριστείς. "Εμπα μέσα σ' ένα κουρείο και κόψε μουστάκια και γένεια. Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτε, αυτή είναι η μόδα.

— Μά δεν μπορώ να καταλάβω πώς θ' αλλάξει ο χαρακτήρας της γυναίκας μου...

— Έχεις εμπιστοσύνη σε μένα, ναι ή όχι; Δοκίμασε και θά δεις.

Ο Πανί είχαν απεριόριστη εμπιστοσύνη στο φίλο του και στην επιστήμη του κι' άπεφασισε να δοκιμάσει το φάρμακο που του πρότεινε αν και δεν καταλάβαινε σε τι θα τον ωφέλουσε. Γι' αυτό λοιπόν, χωρίς να διστάσει, μπήκε σ' ένα κουρείο κ' ύστερα από ένα τέταρτο περπατούσε στο δρόμο έντελως ξυρισμένος. Στο πρώτο θέαμα που είχε ρίξει στον καθρέφτη του κουρείου, μετά το ξύρισμα, δεν μπόρεσε να κρατήσει την έκπληξή του. Το πρόσωπό του είχε αλλάξει καθολοκληρίαν, είχε γίνει αγνώριστος.

Η πρώτη του σκέψη ήταν τι υποδοχή θα τουκανε η γυναίκα του όταν θα γύριζε σπίτι. Ποτέ βέβαια δεν θα του συγχωρούσε αυτή την ανοησία που έκανε, χωρίς να ζητήσει συγγνώμης την συμβουλή της. Θα του δημιουργούσε σκη-νες, λέγοντας ότι παρενόχλωσε το πρόσωπό του για να ξεγελήσει τη δικαιοσύνη, επειδή θάχε ανακατευθεί σε καμμία κλοπή, σε κανένα μεγάλο έγκλημα, ή τουλάχιστον για να μη χαλάσει το χατήρι καμμίας έρωμένης του.

Α, τον δυστυχισμένο!... Τι τούδρε ν' ακολούθησε τη συμβουλή αυτού του ήλιθιου Ποντί!... Άλλος τρόπος σωτηρίας δεν υπήρχε πια. Δεν θα γύριζε στο σπίτι του πριν αφήσει να ξαναφωτρώσουν τα γένεια του...

Άλλά κάποιο τυχαίο περιστατικό τον ανάγκασε ν' αλλάξει γνώμη. Καθώς προχωρούσε συναντήθηκε με κάποιον πελάτη του, έναν περιφημο ζωγράφο, του οποίου είχε κατασκευάσει το εργαστήριο, και από τον οποίον ακόμα δεν είχε καλλιεργήσει τον έκτυταξεν έκπληκτος χωρίς να τον αναγνωρίσει ο αρχιτέκτων του εξήγησε, πώς έγινε η μεταμόρφωσίς του.

— Μά την άλλη βράδυ, φώναξε ο ζωγράφος, δεν σ' είχα γνωρίσει, ξέρετε πόσο άλλαξατε; Τώρα φαίνεστε ενεργητικός, έπιμονος, θαρραλέος. "Έχετε πάνω σας κάτι από την ούχα, Γερμανού αυτοκράτορος, Αμερικανού εκατομμυρι-
— Νομίζετε;

— Είμαι βέβαιος. Τα συγχαρητήριά μου, αγαπητέ, χαίρετε.

Και εξαφανίστηκε εγκαίρως αφήνοντας στη θέση του τον αρχιτέκτονα, γεμάτον χαρούμενη έκπληξη και αυτοθαυμασμό, να χτυπάει δυνατά με το πόδι του το πεζοδρόμιο. Δια-βόλε!

Αφού φαινόταν ενεργητικός, δεν μπορούσε παρά να νάνε. Εύκαιρ'α μόνο δεν του είχε δοθεί ως τότε για να το αποδείξει. Με το κεφάλι ύψωμένο άγέρωχα, και το στήθος προτεταμένο, γεμάτος πίστι κι' ένθουσιασμό, διευθύνθηκε με μεγάλα βήματα στο σπίτι του.

Η 'Ιουλία μόλις τον είδε να μπαίνει στην πόρτα, ωπισθοχώρησε έκπληκτη με τα μάτια διεσταλμένα και τα νύχια έτοιμα για επίθεση. Πνιγμένη από τη λύσσα και τη μανία της, του φώναξε:

— Τι είναι αυτό;

— Εκείνος όμως, έμψυχμένος από το θάρρος που φανέρωνε το πρόσωπό του, απάντησε αποφασιστικά:

— Εγώ είμαι!

— Και τόλμησες; του φώναξε με θυμό, για ποιά λόγο; Γιατί;

Ο Πανί τότε χωρίς να χάσει το θάρρος του εξακολούθησε με το ίδιο ύφος και με μία μεγαλοπρεπή χειρονομία:

— Φτάνει πια!... Έκανα ό,τι μου άρεσε. Μήπως εγώ σου ζητήσα ποτέ εξηγήσεις, όταν έβαζες ψεύτικα μαλλιά; Γι' αυτό πρέπει να σωπάσεις και ν' αφήσεις στην πάντα όσα ήξε-
— Είπε έτοιμο το δείπνο;

— "Ω! "Ω! Φαίνεται πως έχεις αλλάξει χαρακτήρα, του είπε η 'Ιουλία καθώς περνούσε στην τραπεζαρία. Πότε θά ξαναφωτρώσουν τα γένεια σου;

— Δεν θα τ' αφήσω να ξαναθωούν ποτέ!...

Ταραγμένη από την ξαφνική μεταβολή του συζύγου της κι' από τους απότομους τρόπους του, η 'Ιουλία ρούφηξε τη σούπα και κατάπτε την όργη της χωρίς να πη λέξει.

Κάθε φορά που εξεδήλωνε καμμία επαναστατική διάθεση, ο σύζυγός της κυττάζονταν στον καθρέφτη, έπαιρνε θάρρος και της ριχνόταν άγρια.

— Πάψε!... Σου το απαγορεύω!...

"Ετσι κάθε μέρα συνέτρεβε κι' από μία ιδιοτροπία της γυναίκας του, η οποία στο τέλος του μηνός είχε ξαναγίνει ήσυχη, φρόνιμη κι' ευγενική, όπως ήταν τους πρώτους μήνες του γάμου τους.

Ο Πανί έπρεπε τότε στο φίλο του Ποντί, του φανέρωσε το θαύμα και τον ευχαρίστησε μ' όλη του την καρδιά.

— Βλέπεις, του είπε ο γιατρός, ότι είχα δίκιο; Η Δαλιδά αφήρεσε τη δύναμη του Σαμψών κόβοντας τα μαλλιά του. Έσ' την έκδικήθηκες τώρα, την Δαλιδά, δηλαδή την 'Ιου-
— Βέβαια, βέβαια, φώναξε ο Πανί.

— Λούφαξες έντελως ή δεν λούφαξες;

— "Αν λούφαξε λείει. Κατάπτε τη γλώσσα της. Με έλεος και την πιάνει καμπονταρίος! Λίγο ν' αγριέψει την πιάνει το γλυκό της. Ντουρίζει σαν γάτα. Τη φάγαμε, γιατρέ! Νικήσαμε! Νίκη!... Νίκη!... Ζήτω ο Σαμψών!... Ζήτω, μέ-
— Χρι τελευταίας πνοής ζήτα!...

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δεν πρέπει ν' αποδίδονται στα γερατειά όλα τα ελαττώματα των γερόντων.

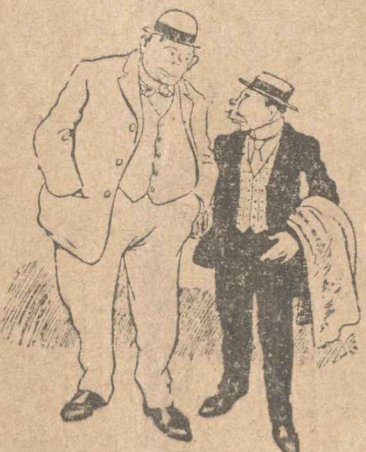
Τα γερατειά ζούν με τις ανάμνησες.

Η θλίψις είναι προτιμότερη απ' την τύψη.

Κ α ρ ρ

Σ κ ρ ι μ π

Μ π ά χ

— Βλέπεις, του είπε ο γιατρός, ότι είχα δίκιο;

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΚΕΒΡΑΥ

Η Φλωρέτα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήταν η φωνή του Γιάννη, ο οποίος είχε αναγνωρίσει άμεσα τη φωνή του. 'Η νέα ταράχτηκε γιατί κατάλαβε τη φωνή του φίλου της. 'Αλλά συνήλθε άμεσα. 'Επρεπε ν' απαντήσει στην κόμησά ντε Λάντ... 'Επειτα είπε το τραγουδάκι της με φωνή τόσο γλυκειά, με μία έκφραση προσώπου τόσο αληθινή, ώστε όλοι την καταχειροκρότησαν.

'Η παράστασις γενικά πέτυχε κι' όλοι οι έρασιτέχναι ήθοιοι άνεκλήθησαν επί σκηνής.

Μά η Φλωρέτα, μόλις τελείωσε ο ρόλος της, φόρεσε πάλι τα φτωχικά της ρούχα και έμεινε στα παρασκήνια. Κατόπιν, βρίσκοντας μία ευκαιρία, βγήκε στην αίθουσα. Κι' ενώ οι θεαταί έφευγαν, εκείνη πλησίασε τους Ντεμάρ που ήσαν ανάμεσα στους άλλους καλεσμένους.

— Τι ωμορφη που ήσουν, Φλωρέτα μου! της είπε η κυρά Ντεμάρ.

— Και σύ, Γιάννη, ρώτησε ευελά η νέα το φίλο της, δεν λές τίποτε;

— 'Ήσουν πολύ ωμορφη, Φλωρέτα μου, μ' αυτή τη τουαλέτα. Μά λυπήθηκε η καρδιά μου που σ' έβλεπαν όλοι ντυμένη έτσι.

— Όλη η ευχαρίστησις της Φλωρέτας διαλύθηκε με μιάς. 'Ο Γιάννης δεν ήταν ευχαριστημένος και γι' αυτό της μιλούσε έτσι. 'Αλλά τί έφταιγε αυτή; Για πρώτη φορά στη ζωή της, εύρισκε άδικο απέναντί της το Γιάννη.

'Αλλά δεν ήσαν όλοι της γνώμης του Γιάννη. 'Η Τζούλια, και προπάντων ο άδελφός της, ο Ροζέ, ήσαν κατενθουσιασμένοι με τη Φλωρέτα.

— Φλωρέτα, θέλεις να μάθης να τραγουδάς; τη ρώτησε η Τζούλια, η οποία είχε ζωηρό χαρακτήρα κι' επιχειρούσε τα πάντα μ' ένθουσιασμό. Θά μάθης να τραγουδάς ώραία.

— Τι μ' ώφελει έμένα, δεσποινίς Τζούλια, να μάθω να τραγουδάω; Μήπως με τα τραγουδιά θα γίνωνται καλύτερα η δουλειές; Μά σάς πω την αλήθεια; Δεν μου άρέσει καθόλου που ντύθηκα σαν κυρία... Και σ' άλλους ακόμα δεν άρεσε αυτό.

— Σε ποιούς; ρώτησε ο Ροζέ. 'Ισια-Ίσια που ήσουν πολύ ωμορφη.

— 'Ο Γιάννης με βρήκε άσκημη. — Πολύ δύσκολος φαίνεται αυτός ο κύριος. 'Αλλά για να έχουμε καλό ρώτημα, ποιος είνε αυτός ο Γιάννης;

'Η Φλωρέτα φάνηκε σαν να δυσαρεστήθηκε από τον τονό με τον οποίο μιλούσε ο Ροζέ για τον παιδικό της φίλο.

— Τι παράξενη κοπέλλα που είσαι! είπε ο Ροζέ, ο οποίος άντελήφθη τη δυσαρέσκειά της. 'Υπόθεσε πως δεν σου είπα τίποτε, γιατί δεν θέλω να σε λυπήσω. 'Αλλά πρέπει να μου δείξης το Γιάννη, γιατί βλέπω ότι δεν κάνει να μιλάω άσκημα γι' αυτόν, αν θέλω να είμαι φίλος σου.

Κ'

ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΣΟΒΑΡΕΣ

Την Κυριακή, όταν σχόλασε η έκκλησία, ενώ η κόμησά ντε Λάντ ξαναγύριζε στο μεγάλο της με το γυνικό της και τα δυο άνήψια της, η Φλωρέτα πήρε μόνη της ένα μικρό δρόμο της έξοχης. 'Ήξερε ότι ο Γιάννης θα περνούσε από εκεί.

Πραγματικά, σε λίγο τον είδε μακριά να περπατά με το κεφάλι σκυφτό κι' έτρεξε για να τον φτάση.

— Δεν με περιμένες, του είπε. 'Εγώ όμως ήθελα να σε δω. Προχθές με άφησες με κακό τρόπο. Ζήτησέ μου συχώρεσι, έπρόσθεσε χαμογελώντας με χάρη, γιατί μόνο εσύ δεν

μου είπες πως ήμουν ωμορφη και πως τραγούδησα καλά.

— Δεν ξέρω αν ήσουν ωμορφη και αν τραγούδησες καλά, γιατί όσο σ' έβλεπα μ' αυτά τα ρούχα, μου εφάνταν πως δεν ήσουν εσύ. Ντρεπόμουν που σ' έβλεπε ο κόσμος με γυμνά χέρια. Οι πλούσιοι άς κάνουν ό,τι θέλουν, είνε δική τους δουλειά... Μά σε μας δεν ταιριάζουν αυτά... Καλύτερα είχα να σε ιδω ξυπόλητη μέσα στη λάσπη παρά με την μεταξωτή σου φούστα...

'Η Φλωρέτα δεν έλεγε τίποτε πια και θάδιζε σιωπηλά. 'Αλλά το στήθος της είχε φουσκώσει κι' ένας λυγμός άεθηκε ως τα χείλη της.

Τότε Γιάννης δεν κρατήθηκε πια.

— Συχώρεσέ με, της είπε. Είμαι ένας χοντρός χωριάτης... Ναι, ήσουν ωμορφη και τραγούδησες με γλυκειά φωνή...

Μά ήθελα αυτά τα όμορφα ρούχα να τα φορούσες μόνο για μένα... Είμαι ζηλιάρης, θέλω μονάχα εγώ να είμαι φίλος σου, κι' άμα θέλω πως θέλουν κ' οι άλλοι μερίδιο από την αγάπη σου, τότε λυπάμαι πολύ...

'Η Φλωρέτα είχε αποφασίσει να συναντήσει το Γιάννη στο μονοπάτι, γιατί αν δεν τον έβλεπε την ημέρα εκείνη, θά έμενε ίσως δυσαρεστημένη όλη την εβδομάδα.

Τώρα, ο Γιάννης κρατούσε και τα δυά της χέρια και την κούτταζε μ' ευχαρίστησι. — Όλη του η θλίψις είχε διαλυθή σαν σύννεφο στον ήλιο.

Πήγαν μαζί στην αγοράκιιά του φίλου της, όπου η Φλωρέτα έμεινε όλη την ημέρα και το βράδυ ξαναγύρισε στο πατρικό της σπίτι.

Το τέλος των διακοπών πλησίαζε και η Φλωρέτα δεν δυσαρεστίονταν και πολύ γι' αυτό. Λυπόταν βέβαια γιατί θά έφευγε η Τζούλια που της είχε δείχτη τόσο καλή κι' ο Ροζέ που ήταν πάντα τόσο ευγενικός μαζί της. 'Αλλά κ' οι δυο την ήθελαν πάντα για συντροφιά κι' έτσι δεν μπορούσε να πηγαίνει ταχτικά όπως άλλοτε στην αγοράκιιά των Ντεμάρ.

Πράγματι, στις άρχες του 'Οκτωβρίου, η Τζούλια έφυγε μαζί με τον άδελφό της. 'Η ευγενική νέα προσπάθησε να πείση τη Φλωρέτα να δεχθί ως δώρο ένα φόρεμα ή μερικά κοσμήματα. 'Αλλά η κόρη του δασοφύλακος δεν ένοιούσε με κανένα τρόπο να δεχθί τίποτε.

— Πάρε τουλάχιστον αυτό το χρυσό σταυρό για να με θυμάσαι κάθε φορά που θά τον βλέπης, επέμενε η Τζούλια.

Κι' ο Ροζέ θέλησε να της δώσει κι' αυτός ως ένθύμιο τη χρυσή καρφίτσα της γραβάτας του. 'Αλλά δεν μπόρεσε να την πείση. 'Η Φλωρέτα δέχτηκε το σταυρό της Τζούλιας, άλλ' άρνήθηκε να πάρη την καρφίτσα του Ροζέ.

Μετά την άναχώρησί τους, η ζωή ξανάρχισε όπως πριν, γαλήνια και ήσυχη. Με τις οικονομίες του, ο Φραντ μέγαλανε κάθε χρόνο την περιουσία του κι' αγοράζε ποτε ένα λειβάδι και ποτε ένα χωράφι. Οι Καμάρ ζούσαν τώρα με άρκετη άνεσι. Τα παιδιά του πρώην λατόμου δουλεύαν κ' η μεγαλύτερη κόρη του έρραβε. 'Η Φλωρέτα πηγαινε ταχτικά και τους έβλεπε κι' αυτοί την υποδεχόντουσαν πάντα με τον μεγαλύτερο ένθουσιασμό.

— Ένας χρόνος πέρασε χωρίς η κόμησά ντε Λάντ να ξαναγυρίσει στη βίλλα της. 'Η Φλωρέτα είχε κλείσει πια τους δεκαπέντε Μαΐους της. 'Ετσι, όταν η ευγενική και πλούσια κυρία ξαναγύρισε τον 'Ιούνιο της επόμενης χρονιάς βρήκε ότι η προστατευομένη της ήταν σωστή νέα πια. 'Αλλά η Φλωρέτα δεν ήταν καθόλου ζωηρή, όπως δεν ήταν και στην παιδική της ηλικία. Δεν είχε τις όρμες της ευθυμίας που είνε τόσο συνηθισμένες στις νέες. 'Ήταν γλυκό βέβαια το χαμόγελό της, αλλά ποτέ το γέλιο της δεν άνηχούσε δυνατά.

(Άκολουθεί)

ΣΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΛΕ ΚΕΡ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΤΟΥ 15

ΠΑΛΙ αυτή η μικρή θεότρελλη του 15, φώναζε έκνευρισμένος ο θαρῶνος Μπιλώ μ' όλη την αυστηρότητα της αριστοκρατικής ράτσας του. 'Α, είνε τρομερό! Μια τση δά γυναίκα, να σου χαλάη το κέφι σου α αυτό το φοβερό καθουρντιστήρι. Πρέπει να δοθί ένα τέλος σ' όλη αυτή την ιστορία. Είνε αδύνατο πια να υποφέρη κανείς αυτό το μαρτύριο...

Κι' αλήθεια ο θαρῶνος Μπιλώ δώ και είκοσι μέρες ζούσε σε μία εφιαλτική ατμόσφαιρα. Από το πρωί ως τις δυο ή ώρα τη νύχτα, ένα άθλιο ραδιόφωνο από την αντίκρηνη πολυκατοικία, του έστελνε τα παράσιτά του, τον άπαίσιον κι' έκνευριστικό ρόγχο του και κάτι στριγγές και σπασμένες φωνές καλλιτεχνών απ' όλο τον κόσμο. Θά έλεγε κανείς ότι όλοι οι δαίμονες της Κολάσεως είχαν συγκεντρωθί μέσα σ' εκείνο το σατανικό μηχανήμα του ραδιοφώνου και ούρλιαζαν άπαίσιον, ξεφωνίζαν και θγάζαν κάτι άπαίσιες φωνές σαν τον τραγικό επιθανάτιον ρόγχο των στραγγαλιζομένων. Μάταια ο δυστυχής θαρῶνος διάταξε να κλείνουν έρημικά τα παράθυρα του μεγάρου του, να κλείνουν τις κουρτίνες και να κλειδώνουν τα δωμάτια. Οι ήχοι αυτού του παληού και ξεγαρφαλωμένου μηχανήματος τρυπούσαν ακόμη και τους τοίχους κι' έρχόντουσαν να ταράξουν τα νεύρα του. Στην άπελπισία του, ο γέρονς αυτός αριστοκράτης, άπεφάσισε να τηλεφωνήη τέλος στον άστυνόμο της συνοικίας, τον κ. Παγκανόν, και να τον παρακαλέση να δώση ένα καλό μάθημα σ' αυτή την κουφή γυναίκα, τη θεότρελλη γειτόνισσά του, που είχε πάθει ψύχωση μ' αυτό το ηλεκτρικό καθουρντιστήρι, που δολοφονούσε τις φωνές των καλλιτεχνών και που έβραζε σαν καζάνι! Αδύνατο ήταν η τελευταία έλπίς του. Όλοι οι ύπηρες του που είχαν επιπλέον να την παρακαλέσουν να σεσθαθή την ήσυχία του γέρου θαρῶνος, δεν είχαν φέρε κανένα άποτέλεσμα. Είχαν εκδιωχθί με τον χειρότερον τρόπο από το σταυρό δωμάτιό της και με θριαύς, που τολμούσαν ν' άνησυχήσουν μιά τιμία και δυστυχισμένη γυναίκα.

— Στο σπίτι μου, τους φώναζε η νέα, υπορώ να κάνω ό,τι θέλω... 'Αν ο κύριός σας είνε νευρασθενής και δεν μπορή ν' άκούη τη μουσική, να πάη να κλειστή στη λέσχη του... Μά ο θαρῶνος Μπιλώ δεν ήταν από εκείνους τους τύπους που τους άρέσουν η μοντέρνες διασκεδάσεις. Στα έξι ή γρόνια του, διατηρούσε όλη την αίσιοδοξία και τον ίπποτισμό της προπολεμικής εποχής και συχανόναν όλες τις μοντέρνες έφευρέσεις. 'Η άδυναμία του ήταν τα όμορφα και καλοδεμένα βιβλία, άγαπούσε ν' άσχολήται με την φιλολογία και τις καλές τέχνες και ποτέ δεν είχε άνεσθί σ' αυτό-κρητο. Το πολυτελές άμάξι του με τα ύπεροχα άραβικά άλογα, τον γύριζε έδώ κι' εκεί στο Παρίσι, στο όποιο ήταν πασίγνωστος γι' αυτές τις άδυναμίες του. 'Ωστόσο, προς τις γυναίκες ήταν υπερβολικά ευγενής και διακριτικός. Και στο ιδιαίτερον ταμείο του είχε γραμμένα πάντα μερικά σεβαστά ποσά για τις στενές φίλες του, η οποίες είχαν ανάγκη της οικονομικής ένιοχύσεώς του. Αυτές η γυναίκες ήσαν καλοδεσπομένης παρελθόν του, οι τρυφεροί και φλογεροί του έρωτες, η περιπέτειά του που τον είχαν παρσύρει σε αίμα-στρες μονομαχίες και που τώρα κι' αυτές άποτραηγμένες στο διαμέρισμά τους, παρακολουθούσαν μ' άγωνία στον καθ' ύφεση τους τα τρομαχτικά ίχνη που άφηναν τα χρόνια στο πρόσωπό τους. 'Ο θαρῶνος Μπιλώ δεν ήθελε να ξεφύγ

από αυτή την ατμόσφαιρα του παρελθόντος, γιατί δεν ήθελε να καταλάβη ότι είχε κι' αυτός γεράσει. 'Ενα σωρό γιατροί άλλωστε φρόντιζαν να τον διατηρούν καλά στην ύγεια του και του δίναν ένα πλήθος τονωτικών φαρμάκων. 'Ετσι ο θαρῶνος Μπιλώ έξακολουθούσε να είνε ένα άδιόρθωτο γεροντοπαλλήκαρο που κυττούσε με προκλητικό θλέμμα πίσω από το κρυστάλλινο μονύελό του τα δροσερά κορίτσια που κυκλοφορούσαν στο δρόμο, με την ίδια πάντα φτηνή τουαλέττα και τις ίδιες μεταξωτές κάλτσες.

Και νά, ξαφνικά, που το καταραμένο αυτό ραδιόφωνο του χάλασε το ρυθμό της ζωής του. 'Ο θαρῶνος δεν μπορούσε πια να όνειρευθί, δεν μπορούσε ν' άσχολήθι με τη μελέτη των βιβλίων του και του ήσαν πια αδύνατο να γράφη ένα τρυφερό γράμμα γεμάτο όμορφα λόγια και ρωμαντισμούς προς τις παλιές φίλες του. Το καθουρντιστήρι του 15 έρχόταν να του τριπήση το μυαλό, να του ταράξη τα νεύρα και να τον κάνει να στριφογυρίζη στο γραφείο του σαν έξαγριμένο θηρίο.

'Ο θαρῶνος Μπιλώ από τα παράθυρα του μεγάρου του είχε άνακαλύψει το δωμάτιο από το όποιο θγαίναν οι διαβολικοί θόρυβοι. Είχε ακόμη δη την σατανική ιδιοκτήτριά του. Ήταν μιά όμορφη και λεπτοκαμωμένη νέα, μιά από αυτές τις άμυαλες «σουσουράδες» του Παρισιού, που δεν σκέφτονται τίποτε άλλο από τη διασκέδασι. Κι' ο θαρῶνος θύμανε για την περιφρόνησι που του έδειχνε αυτή η νέα, που άδιαφορούσε στις παρακλήσεις του.

Τέλος μιά μέρα δεν κρατήθηκε πια. Είχε άκούσει πέντε τραγουδια του Μωρίς Σεβαλιέ, ένα σωρό έμβατήρια, τρεις πολιτικούς λόγους, δυο διαλέξεις και μιά άτέλειωτη σειρά άμερικάνικων τραγουδιών θεότρελλων κι' έκνευριστικών. 'Επρεπε λοιπόν να δώση ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία. Κι' έτσι έκανε μιά μίνυσι και την έστειλε στο άστυνομικό ταμήμα. 'Επειτα από δυο μέρες ένας άστυνομικός ήρθε να του πάρη την καταθεσί του, σύμφωνα με τους κανονισμούς και να τον πληροφορήση ότι αυτή η μικρή δήμιος του λεγόταν Σιδωνία.

Λασσέβρ, ότι ήταν μοδίσις, άδυναμιας πατρίδας το 1930 κι' είχε γεννηθί στο Βαλανσιέν.

— Αυτά δεν μ' ενδιαφέρουν, φώναζε ο θαρῶνος. 'Εκείνο που με νοιάζει κύριε άστυνομικέ, είνε να μπορώ να γράφω να διαβάζω, να τακτοποιώ τις σημειώσεις μου και να κανί μαζα ήσυχος, χωρίς να έχω αυτόν τον εφιάτη του χαλασμένου ραδιοφώνου στο μυαλό μου.

'Ο άστυνομικός του το ύποσχεθηκε. Θά έδινε μάτσοτα ένα καλό μάθημα σ' αυτή την μουσική μουσική.

Όταν την άλλη μέρα ο θαρῶνος άγνηκε από το μεγάλο του για να κάμη τον ταχτικό περιπάτο του στο δάος της Βουλώνης, μιά όμορφη νέα, ντυμένη με άρκετη κομψότητα, τον πλησίασε και του είπε παραπονετικά.

— Κύριε, είσαστε πολύ καλός. Δεν φέρονται έτσι σε μιά άπροστάτευτη γυναίκα.

'Ο θαρῶνος άνεγνώρισε έκπληκτος τη νέα του 15.

— Κυρία μου, της δήλωσε με συγκρατημένο θυμό, έκανα ό,τι μπορούσα για να σας δώσω να καταλάβετε πόσο μ' ένοχλήη το ραδιόφωνο. 'Υπέφερα τόσον καιρό τώρα άφέντατα μαρτύρια με την έλπίδα ότι θά το θάρεθίτε και θά ξαναθρώ την ήσυχία μου. Μά σας ενδιαφέρεστε μόνο για την διασκέδασί σας...

— 'Ετσι μου κάνετε μίνυσι, ψιθύρισε η νέα. Τι θά συμβή

λοιπόν τώρα;

— Θ' αναγκασθίτε να πληρώσετε πρόστιμο για να μάθετε να μην κάνετε θόρυβο και να σέβεσθε την ήσυχία των άλλων...

— Μά μου είνε αδύνατο να πληρώσω!... φώναξε μ' άπελπισία η νέα γυναίκα. Δεν έχω λεπτά. Είμαι πολύ φτωχή. Ο άνδρας μου μ' έγκατέλειψε. Σήμερα για να συντηρηθώ ξοδεύω τις ελάχιστες οικονομίες μου. Όσο για το ραδιόφωνο, είνε ενθύμιο μιάς παλιάς ευτυχισμένης εποχής. Με αυτό διασκεδάω τις θλίψεις μου. Δεν μπορείτε να με καταλάβετε, λοιπόν; Δεν υποφέρετε έσείς από τις άναμνήσεις σας; Δεν θυμάστε ποτέ μιά παλιά περιπέτειά σας; Δεν θαλήσατε να την ζήσετε με την βοήθεια της φαντασίας σας και της μουσικής;...

Ο θαρώνος πληγώθηκε εκεί ακριβώς που πονούσε.

— Λυπούμαι πολύ, κυρία μου, ψιθύρισε, για ό,τι συνέβη. Δεν ήξερα ότι διασκεδάατε την θλίψη σας. Μά μου είνε κιόλας αδύνατο να άποσυρω την μνήμη.

— Και πού θα θρώ τα χρήματα για το πρόστιμο; Είπεν η νέα στενοχωρημένη στο θαρώνο. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν την δυστυχία μου; Δεν βλέπετε ότι είμαι μιά άπροστάτευτη γυναίκα;

— Έστω, δήλωσε ο Μπιλώ συγκινημένος. Θα πληρώσω εγώ το πρόστιμο. Αν θέλετε έλατε το θράδυ να δειπνήσουμε μαζί. Θα σας δώσω και το μικρό τσέκ που θα σάς χρειασθί για την τιμωρία σας. Μόνον μη ξεχάσετε κι' άφήσετε άνοιχτό το ραδιόφωνο...

Η νέα τον ευχαρίστησε και άπεμακρύνθη. Το θράδυ πήγε στην ώρα της στο ραντεβού τους. Ήταν μάλιστα πολύ χαριτωμένη. Έφαγαν, διασκεδάσαν μαζί και γίναν καλοί φίλοι. Τώρα το ραδιόφωνο είχε παύσει να ένοχη τον θαρώνο Μπιλώ. Αυτός μάλιστα ο γέρο άριστοκράτης ήταν δυο φορές ευτυχισμένος, γιατί είχε θρή την ήσυχία του και μιά έξαιρετικά αξιολάτρευτη φίλη. Μαζί της τώρα κυκλοφορούσε παντού κ' οι παλιοί του φίλοι τον ζηλευαν για την κατάκτησή του. Όσοσο ένα θράδυ στη λέσχη που διηγείτο αυτή την περιπέτειά του, πέντε άλλοι φίλοι του ώμολογούσαν ότι είχαν μιά παρόμοια περιπέτεια με ένα ξεθαρθαλωμένο ραδιόφωνο και μιά ώμορφη και φτωχή ξανθή νέα, που είχε μάλιστα το ίδιο όνομα με την μικρή φίλη του θαρώνου Μπιλώ. Μά εκείνος δεν ήθελε να πιστέψη ότι είχε πέσει θύμα μιάς έξυπνης πεταλούδας του έρωτος κ' ένα χαμόγελο έγκρατερήσεως άρκέσθηκε να τους δηλώσει:

— Στην ηλικία μας, φίλοι μου, άπολαμβάνει κανείς την ευτυχία με κάθε θυσία. Τι σημασία μπορεί να έχουν τα λεφτά μπροστά στη χαρά του έρωτος; Μά για καλό και για κακό πήρα αυτό το ραδιόφωνο στο σπίτι μου για να μη ξανακουσθί σε καμμία άλλη συνοικία... Η νέα του 15 είνε πολύ χαριτωμένη, κι' αν χάσω το εύθυμο γέλιο της, μά την αλήθεια, θα χάσω και την τελευταία έλπίδα μιάς αισθηματικής περιπέτειας.

Κι' ο θαρώνος Μπιλώ άποχαίρετσε τους φίλους του, γιατί ήταν ή ώρα να συνοδείηση την ξανθή «σουσουράδα» του στην καλύτερη μοδίστα...

PENE ΛΕ ΚΕΡ

ΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΧΙΩΤΕΣ ΚΑΙ Η ΓΝΩΣΙ

Στόν παλιό καιρό μήνυσε κάποτε ο Σουλτάν Μετζίτης πώς θα πήγαινε στη Χιό. Οι δημογέροντες, για να φανούν στο Σουλτάνο πώς έχουν πολλή γνώση, στείλανε στην Πόλη έναν για να βρή πού πουλιέται ή γνώση και να τους αγοράση. Έπληγεν ο άποτελλάρης σ' έναν Όθραίο. Ο Όθραίος τούδωκεν ένα κουτί και του είπε να τ' άνοιξη άπροστά σ' όλους τους προσετούς. Άφου πήγε στη Χιό ο άποτελλάρης, έμαζεύτεχαν οι προσετοί σ' ένα σπίτι για ν' άνοιξουν το κουτί. Ο Μισέ Τζανής άνοιξε το κουτί. Νά και πετιούνται έξω μέλισσες και μιά εκέντρωσεν το κούτελο του Μισέ Τζανή. Οι άλλοι σάν είδαν το κούτελο του Μισέ Τζανή προημένον έθάρρεψαν πώς άφ' τη γνώση έπρήστηκεν κι' έφώναζαν όλοι των Μελισσών:

— Καλέ σείς, έλατε και εις τα κούτελά μας!...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

(Άργύρη Έφταλιώτη)

Πέρνα, σαίτα μου γοργή, με το φιλό μετέξι, νάρθη ο καλός μου τη λαμπρή να θρή χρυσά ν' αλάξη.

Τάκου, τάκου ο άργαλειός μου, τάκου κι' έρχετ' ο καλός μου.

Μαντήλι από το δάκρυμα δεν τούμεινε στά ξένα, άρχοντοπούλες τόν ζητούν, κι' αυτός ποινεί για μένα. Τάκου, τάκου στην αύλη μου, ως πού νάρθη το πουλί μου.

Έγώ το φάδι θα γενώ και εκείνος το στημόνι, πού να μπλεχθί μέσ' στο πανί και πεινά να μη γλυτώη. Τάκου, και σε λίγο φτάνει, για φίλι και για στεφάνι.

Πέτα, σαίτα μου γοργή, χτύπα, χρυσό μου χτένι, ή άτέλειωτη σαρακοστή μερόνυχτο να γίνη. Τάκου, τάκου ο άργαλειός μου, τάκου, κι' έρχεται ο καλός μου.

ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ

(Ζ. Α. Παπαντωνίου)

Ω σύ, παράθυρό της, σφαλισμένο ΙΙού έκρυψες άνελεπτα το φώς μου, Άμείλητος σε ώλεπω και προμείνω.

Ν' άνοιξής την όρμη του έρωτός μου.

Άλλον καιρο άπ' τά φύλλα σου σιγά Κρινοπλασμένο έπρόβαλ' ένα χερι Και μιά νεράιδα σ' άνοιγε γοργά Ιό φώς, στην κάμαρα της για να φέρη.

Μισάνοιχτο σε νύχτα σκοτεινή Άφηνες το τραγούδι μου να μπαίνει Άπόκρυψη του έρωτος φωνή

Και να φιλή γλυκά την κοιμισμένη.

Άχ, τις κλεισμένες γρίλλες σου θαρρώ Πώς τις χαιδέυει άκόμα ή πνοή της Σάν τότε που κρατούσες θησαυρό Κι' έρωτικό έγίνεσο θρόνι της.

Μ' άφησεν έρμη πειά την κάμαρά της Κι' έσφαλισες το φώς εκεί δέ μπαίνει

Κι' άπ' την καρδιά μου έφυγ' ή θωριά της Κι' έχω καρδιά κλειστή, σκοτεινισμένη.

Παράθυρο κλεισμένο, κι' αν άνοιξης Μονάχα τό σκοτάδι θα μου δείξης...

Κ' ή ζωγραφιά της δίχως να φανή Κορνίζα θ' άπομεινής άδειανή!

ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

(Γεωργ. Δροσινί)

Λένε πώς τα κάρθουνα καίνε τ' άναμμένα Όσα κοκκινίζουν,

μά σάν είν' όλόμαυρα, είνε πειά σθυσμένα, Κι' αν τάγγιξης, μοναχά λίγο σε μαυρίζουν.

Πιστευα. — Δυο όλόμαυρα μάτια άντικρύζω: — Κάρθουνα σθυσμένα!

Είπα και άφήμισα ο φωχός τ' άγγίζω... Άχ! πολύ γελάστηκα' ήσαν πυρωμένα.

ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΜΑΥΡΑ

(Τού ίδιου)

Μέσ' στής ζωής μου τόν άγριο χειμώνα Την καλωσύνη να φέρετε σε μένα Με δυο ματιές σας έσείς μπορείτε μόνα, Μάτια μου μαύρα, γλυκά, χαριτωμένα!

Δόστε το φώς σας στο σκοτισμένο νού μου, Δόστε τη φλόγα σά στήθη τα σθυσμένα, Έσείς γενήτε άστέρια τ' ούρανού μου, Μάτια μου μαύρα, γλυκά, χαριτωμένα!

Σείς φερέτε μου την ευτυχία πίσω, Και κάνετε με — σάν εισθε δακρυσμένα, Νά σας πιστέψω και να σας αγαπήσω, Μάτια μου μαύρα, γλυκά, χαριτωμένα.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΕ ΦΛΟΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Άρθρο του Φούνκ Μπρεντάνο)

ΕΔΩ και λίγες ήμέρες, αντίκρυσα στις Βρυξέλλες ένα συγκινητικό θέαμα: Είδα μιά γρήα κυρία, μ' ένα άπλο μαύρο φόρεμα, με κάτασπρα μαλλιά και με κάτι το περήφανο και το άριστοκρατικό στο πρόσωπό της, να κάνει μόνη τα καθημερινά ψώνια της από την συνοικιακή αγορά. Κι' αυτό το θέαμα, δεν θα με σκανδάλιζε βέβαια, αν δεν άκουγα γύρω μου τις άλλες νοικοκυρές να χαίρετοιν με μεγάλο σεβασμό τη γρήα εκείνη κυρία και να την άποκαλούν «πριγκηπισσα»!

Ποιά ήταν άρα γε αυτή ή μυστηριώδης γυναίκα; Χάρις σ' έναν καλοκάγαθο έμπορο δεν άργησα να μάθω τ' όνομά της, κι' όμολογώ ότι άπόμεινα κατάπληκτος. Μά ήταν δυατόν; Αυτή ή «πριγκηπισσα» πού ζούσε τόσο ταπεινά στις Βρυξέλλες ήταν ή Αυστριακή άρχιδούκισσα Λουίζα της Σαζωνίας; Αλήθεια, ήταν άπίστευτο!

Η γυναίκα αυτή, πρό του Μεγάλου Πολέμου, όπως θα έχετε άκούσει, είχε άναστατώσει κυριολεκτικά τις Αύλες της Εύρώπης με τους τρελλούς και σκανδαλώδεις έρωτές της! Είχα γράψει γι' αυτήν πολλά ιστορικά σημειώματα κ' ή τυχαία εκείνη συνάντησις στις Βρυξέλλες με παρακίνησε να γράψω κι' άλλο ένα άκόμα, το τελευταίο ίσως, χρησιμοποιώντας ένα σωρό άγνωστα στοιχεία πού έρχονται για πρώτη φορά στο φώς της δημοσιότητας. Ίδου λοιπόν ποιά είνε ή περιπετειώδης και μυθιστορηματική ζωή αυτής της παράξενης πριγκηπισσας:

Το 1907 ξέσπασε ξαφνικά στην Εύρώπη ένα πολύκροτο σκάνδαλο, με ήρωίδα την ώραιότατη και φλογερή άρχιδούκισσα της Αυστρίας Λουίζα, πού ήταν πρώην σύζυγος του διαδόχου της Σαζωνίας Φρειδερίκου Αύγουστου: ή άτίθασση αυτή άρχιδούκισσα είχε παντρευτή στο Λονδίνο ένα νεαρό Ιταλό μουσικό, τόν διάσημο κατόπιν Έρρίκο Τσέλλι!

Μά πριν άπ' αυτό το σκάνδαλο είχαν τρομοκρατήσει τις βασιλικές Αύλες της Εύρώπης και πολλά άλλα, με ήρωίδα την ίδια άρχιδούκισσα, πού ήταν κόρη του Μεγάλου Δουκά της Τοσκάνης Φερδινάνδου, στενού συγγενούς του όικου των Άψβούργων και του αυτοκράτορος Φραγκίσκου - Ίωσήφ.

Η Λουίζα είχε γεννηθί το 1870. Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε στον πύργο του Σάλτσμπουργκ, στην Αυστρία, κι' από τότε άκριβώς έδειχνε ότι ήταν ένα άτίθασσο, ιδιότροπο και παράξενο πλάσμα. Σε ηλικία 21 έτών παντρεύτηκε τόν διάδοχο της Σαζωνίας Φρειδερίκο Αύγουστο, έναν ώμορφο και με εύθι χαρακτήρα και καλή καρδιά. Ο γάμος τους έγινε με μεγάλη πομπή στις 21 Νοεμβρίου του 1891 στη Βιέννη. Ο αυτοκράτορας Φραγκίσκος - Ίωσήφ της έκανε δώρο 100 χιλιάδες χρυσά φλωρίνα, όπως έκανε πάντα με όλες τις άρχιδούκισσες, ή επιπλέον της έχαρισε κι' ε πληθος κοσμημάτων.

Οι νεόνυμφοι έγκατεστάσαν στη Δρέσδη, την πρωτεύουσα της Σαζωνίας. Η Λουίζα, σ' εκείνο το μικρό γερμανικό κράτος, με την αυστηρή έθιμοτυπία, δεν άργησε να σκανδάλιση την Αύλη με το ζωηρό χαρακτήρα της και τις

τρέλλες της. Το περιβάλλον της Αύλης της φαινόταν τόσο πληκτικό, ώστε από την πρώτη κιόλας ήμέρα τ' όνόμασε «Κιβωτό του Νώε»...

Επί μερικά χρόνια, ώστόσο, ή διάφορες τρέλλες της Λουίζας δεν ξεπερνούσαν το περιβάλλον της Αύλης, όπου γρηγορα πνιγόντουσαν κι' άπόμειναν κρυφές. Σ' αυτό το μεταξύ, έπίσης, ή Λουίζα γέννησε τέσσερα παιδιά. Μά το 1902 ή Αύλη άρχισε να έπικρίνη ζωήρα κι' άπροκάλυπτα την «άχαρακτήριστη» διαγωγή της πριγκηπισσας. Έλεγε δηλαδή ότι ή Λουίζα έδειχνε υπερβολική φιλία στον Γάλλο καθηγητή των παιδιών της Άνδρέα Ζιρόν. Ο Γάλλος καθηγητής, μόλις άντελήφθη αυτές τις συζητήσεις της Αύλης, άπάντησε με υπερήφανη περιφρόνησι σ' όλες τις υποψίες, έδωσε την παραιτήσι του κι' έφυγε από τη Δρέσδη.

Μά ύστερ' από λίγες ήμέρες, συνέβη κάτι πού δεν τολμούσε κανείς ούτε να το φαντασθί: ή πριγκηπισσα Λουίζα έφυγε ξαφνικά από τη Δρέσδη και πέρασε στη Ζυρίχη της Έλβετίας, όπου έφτασε σε λίγο κι' ο καθηγητής Ζιρόν! Οι δυο έρωτευμένοι τότε —γιατί ήταν αλήθεια ότι είχαν κρυφές έρωτικές σχέσεις— με τη βοήθεια ενός φίλου τους έστειλαν ένα τηλεγράφημα στη Δρέσδη ότι είχαν καταφύγει στις Βρυξέλλες. Η άστυνομία έψαξε άμέσως μέσα σε μιά νύχτα όλα τα ξενοδοχεία της βελγικής πρωτεύουσας, μά δεν κατώρρωσε ν' ανακαλύψη τα ίχνη των φυγάδων. Κι' ο λόγος ήταν άπλούστατος: ή πριγκηπισσα Λουίζα κι' ο Άνδρέας Ζιρόν δεν είχαν έγκαταλείψει την Έλβετία...

Σε λίγο, όπως ήταν έόμενο, άρχισαν ένα σωρό διπλωματικές διαπραγματεύσεις. Κι' ο Ζιρόν, πριν περάσουν λίγες έβδομάδες, περιέπεσε σε δυσμένεια κι' αναγκάστηκε να καταφύγη μόνος στις Βρυξέλλες. Η Λουίζα της Σαζωνίας μάλιστα δεν δίστασε τότε να δηλώσει:

— Ο Ζιρόν; Μά δεν ήταν τίποτε άλλο για μένα, παρά ένας καλός φίλος! Έγώ τόν έκάλεσα κοντά μου, για να... έκετθώ μπροστά σ' όλο τόν κόσμο και να μην άναγκασθώ να γυρίσω σ' εκείνη τη μισητή Αύλη της Δρέσδης...

Κατόπιν ή Λουίζα μπήκε σε μιά κλινική, όπου ύστερ' από λίγον καιρό έφερε στον κόσμο μιά νέα κόρη, τη Μόνικα. Άμέσως δέ τότε, αλλάζοντας ξαφνικά ιδέες, θέλησε να συμφιλιωθί με τόν άνδρα της και να αναγυρίση στη Γερμανία. Μά άπέτυχε κάθε προσπάθειά της. Ο Φρειδερίκος - Αύγουστος ήταν άνένδοτος. Κι' έτσι, ύστερ' από λίγο, καιρό, έξεδόθη το διαζύγιό τους.

Η Λουίζα της Σαζωνίας έφυγε τότε από την Έλβετία και το 1904 έγκαταστάθηκε στη Τοσκάνη, νοικιάζοντας τη βίλλα Μοντάουτο, στο Μπελλοσγκουάρντο, κοντά στη Φλωρεντία. Κι' εκεί διάλεξε έναν από τους πολλούς οικογενειακούς τίτλους της και ήθελε να τή λένε κόμησσα τρέ Μοντικόζο. Μά όλοι ώστόσο εξακολουθούσαν να την άποκαλούν πριγκηπισσα, πούνα πού την κολάκευιολονότι ήθελε να τή λένε μ' άλλο τίτλο...

Εκείνη την εποχή, στη Φλωρεντία ζούσε ένας νεαρός Ιταλός μουσικός, ο Έρρίκος Τσέλλι, ηλικίας μόλις 23 έτών, διάσημος κιόλας ως πιανίστας σ' όλες τις πρωτεύουσες της

Ευρώπης. 'Ο Τοζέλλι ζούσε ήσυχα με τούς γονείς του κι' εργαζόταν πυρετωδώς σ' διάφορες συνθέσεις. Είχε φτιάξει επίσης κι' ένα μεγάλο συμφωνικό ποίημα, εμπνευσμένο από το περίφημο μυθιστόρημα του Γαβριήλ Ντ' Αννούντο: «'Η φωτιά».

Το Δεκέμβριο του 1906 λοιπόν ο Τοζέλλι συνάντησε στο δρόμο μια γνωστή του κυρία που έκανε φωνητική μουσική στην πριγκήπισσα Λοίζα και μιλώντας μαζί της, της είπε σ' ένα στιγμή:

— Είμαι περίεργος να γνωρίσω την πριγκήπισσα! 'Όλος ο κόσμος μιλάει γι' αυτή στη Φλωρεντία!...

— 'Αλήθεια; Έκανε η κυρία. Μά τότε λοιπόν να την ρωτήσω αν θέλη να σ'ε δεχθώ!

'Ο Τοζέλλι ύστερ' από λίγες ημέρες έγινε δεκτός στη βίλλα της πριγκήπισσας. Με το πρόσωπο ακόμη δροσερό, πλαισιωμένο με ωμορφα καστανά μαλλιά, η Λοίζα δεν έδειχνε πώς ήταν περισσότερη από 30 χρονών. 'Ηταν μια γοητευτική γυναίκα, με φλογερά μάτια, που ήξερε να ξετρελλανίτη τους άντρες. 'Ο Τοζέλλι έπαιξε στο πιάνο ένα κομμάτι από το συμφωνικό του ποίημα, το εμπνευσμένο από τη «Φωτιά»... Θάλαγε κανείς πώς εκείνη η εκτέλεσις ήταν μοιραία. 'Όπως η Ντούζε, η μεγάλη ήθοποιος, για την οποία ο Γαβριήλ Ντ' Αννούντο έγραψε αυτό το μυθιστόρημα, αγάπησε μ' ένα τρελλό πάθος τον συγγραφέα, που ήταν πολύ πιο νέος από αυτήν, το ίδιο αίσθημα ένοιωσε εκείνη την ημέρα κι' η Λοίζα για το νεαρό Τοζέλλι. Μά, κατά την πρώτη συνάντησή τους ήταν μέσα στο σαλόνι κι' η καθηγήτρια της φωνητικής μουσικής...

'Ο Τοζέλλι ωστόσο, ξαναγύρισε γρήγορα κι' αυτή τη φορά μόνος, στη βίλλα της Λοίζας. 'Η πριγκήπισσα τον δέχθηκε πάλι στο σαλόνι της. Καθόταν σ' ένα πορφυρό ντιβάνι κοντά στο τζάκι και μια στιγμή, παίζοντας τάχα, έβγαλε το κομψά γοβάκια της, δείχνοντας έτσι δυο λεπτά πόδια, μέσα στις διαφανείς κάλτσες της. Σήμερα, ένα τέτοιο πράγμα θα περνούσε απαρατήρητο, μά εκείνη την εποχή, ήταν άπλουστατά μια καθαρή πρόκλησις!

'Η συνομιλία τους άμεσως πήρε μια τρυφερή οικειότητα.

— Άγαπήσατε ποτέ σας; ρώτησε σ' ένα στιγμή η πριγκήπισσα το νεαρό πιανίστα.

— Ποτέ! πρίν σας γνωρίσω... της απάντησε ο Τοζέλλι με πάθος.

'Εκείνο το βράδυ φιλήθηκαν για πρώτη φορά... 'Επειτα, ώρισαν ένα ραντεβού στην εκκλησία της 'Αγίας Τριάδος, όπου ώρκίστηκαν κι' οι δυο ένα αιώσιο έρωτα. Κατόπιν πέρασαν τρεις ευτυχισμένες ημέρες στη Βενετία... 'Η μικρή Μόνικα, η κόρη της Λοίζας, στάλθηκε στη Δρέσδη και τέλος οι δυο έρωτευμένοι αποφάσισαν να παντρευτούν. 'Η πριγκήπισσα Λοίζα ήταν τότε 37 ετών και ο Τοζέλλι 24! Τον Σεπτέμβριο του 1907 λοιπόν πήγαν στο Λονδίνο όπου τέλεσαν τούς γάμους τους.

Το ακάδαλο αυτό, όπως είπαμε, έσκασε σ'άν τόμπα! 'Όλος ο παλός κι' ο νέος κόσμος μιλούσε για τούς έρωτες της τρελλής πριγκήπισσας.

Γρήγορα όμως ο νεαρός μουσικός κατάλαβε πώς είχε κάνει μια μεγάλη άνοση. 'Η Λοίζα, σ'άν να είχε ταιγγανικό αίμα μέσα στις φλέβες της, δεν μπορούσε να μείνει πολύ σ' ένα τόπο. 'Ηθελε ν' αλλάξει διαρκώς, να ταξιδεύει, να έχει περιπέτειες...

Από τόν γάμο αυτό ήρθε στον κόσμο μια νέα πάλι κόρη, η Μπούμπη, μά ούτε και το παιδί αυτό μπόρεσε να ένωσει περισσότερο τούς δυο συζύγους. 'Ησαν δυο διαφορετικοί χαρακτήρες κι' έπρεπε, μοιραία, να χωρισθούν. 'Ο Τοζέλλι εκείνη την εποχή έγραφε μια όπερέττα, την «Παράξενη Πριγκήπισσα», που, ωστόσο, δεν έσημειωσε μεγάλη επιτυχία... 'Απογοητευμένος λοιπόν ο διάσημος πιανίστας χώρισε από την πριγκήπισσα και γύρισε στη Φλωρεντία.

Είχε καταστρέψει πια την καλλιτεχνική του καριέρα... Καί πέθανε, εκεί πέρα, από μαρασμό, το χειμώνα του 1926. 'Η πριγκήπισσα Λοίζα έζησε ακόμα λίγα χρόνια στο Λονδίνο και κατόπιν κατέφυγε στις Βρυξέλλες, όπου, όπως ανέφερα, περνάει σήμερα μια απλή και ήσυχη ζωή. Δεν είναι λοιπόν συγκινητικό το θέαμα της πριγκήπισσας Λοίζας, που είχε ξετρελλανίτη άλλοτε την Ευρώπη και που σήμερα κάνει μόνη τα καθημερινά βήματα της από την αγορά της γειτονιάς της; Ποιός θα μπορούσε να φαντασθί ότι το

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

— Ένας Έβραϊος τραπεζίτης λέει στον αρχιλογιστή του: — 'Ακουσε, Μπλούμ. Ξέρεις πώς ο Ροτμπάουμ του Ρουέν μάς χρεωσεί 20 χιλιάδες φράγκα; 'Ηρ' ολίγου εύτυχας έμαθα ότι πέθανε η μητέρα του κι' άφησε μεγάλη περιουσία στα παιδιά της που την έκληρονόμησαν...

— 'Αλήθεια; 'Ωραία!

— Να φύγεις, λοιπόν άμέσως για το Ρουέν και να είς πράξης το χρέος. Σου συνιστώ, όμως, μία φορά που ο Ροτμπάουμ έγιναν πλούσιοι, να δείξεις λίγο τάκτ...

— Δηλαδή, τί θέλετε να πητε, κύριε Λεθί;

— Να, όταν πάς στο σπίτι τους, να προσποιηθής έκ πληξί και να ρωτήσης: «Μπα, έχετε πένθος;» Θά σου απαντήσουν άμέσως: «Ναι, έχουμε πένθος... 'Ιέθανε η μητέρα μας».

— 'Επειτα θά πής: «'Η καυμένη! Θά σ'ας άσπες, βέβαια, καλή περιουσία...» Θά σου απαντήσουν πάλι: «Και βέβαια μάς άσπες καλή περιουσία». Άμέσως τότε θά πής και σ'ου: «'Αφού σ'ας άσπες μεγάλη περιουσία, θά μπορούσете, βέβαια, να πληρώσετε το χρέος σας στον κύριο Λεθί».

'Ο αρχιλογιστής έφτασε στο Ρουέν και σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε λάβει, πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι τών Ροτμπάουμ.

Μόλις έμπηκε μέσα, έρριξε μία ματιά στο διαμέρισμα και είπε:

— Μπα, δεν έχετε πένθος;

— Και γιατί θέλεις να έχουμε πένθος; του παρατήρησε ο κ. Ροτμπάουμ.

— Μά δεν πέθανε η μητέρα σας;

— 'Όχι.

— 'Όποτε δεν σ'ας άφηκε την περιουσία της;...

— 'Αφού δεν πέθανε, πώς ήθελες να μάς την άσπης;

— Δεν μπορείτε, λοιπόν, να πληρώσετε το χρέος σας στον κύριο Λεθί;...

— 'Αλλοίμονο, όχι!

'Ο Μπλούμ τότε με έντελως αναπαυμένη τη συνείδησι ότι εξέτελεσε το καθήκον του, έπήρε πάλι το τράνιο και έπέστρεψε στο Παρίσι... μ' άδειαν χέρια!...

'Ο 'Αθραάμ Μπίσμιχιντ συναντά στο δρόμο τόν Σαμουήλ Γιούγκιμπουρ. 'Ο 'Αθραάμ Μπίσμιχιντ και ο Σαμουήλ Γιούγκιμπουρ είνε νεόπλουτοι.

— Καλημέρα, 'Αθραάμ.

— Καλημέρα, Σαμουήλ.

— Πόσο χαίρομαι πού σ'ε βλέπω, 'Αθραάμ. Ξέρω ότι ο πόλεμος σ' έπλούτισε.

— Καί σ'ε σένα το ίδιο, Σαμουήλ... 'Η μπακαλική σ'εκανε πλούσιο...

— Δεν μπορείς να πής πώς η μπακαλική είνε το ίδιο με τ'ά εργοστάσια... Ξέρω πώς έκανες εργοστάσιο, 'Αθραάμ... Ξέρω και την οικονομική σου κατάσταση. Είνε εξαιρετική. Και ακριβώς χθές μου ζήτησαν πληροφορίες για τ'ας πρόσόδους σου... 'Εδωκα όσο μπορούσα καλύτερες.

— Μίληρες καλά;

— 'Εξοχα! είπα ότι είσαι άνθρωπος τίμιος.

— 'Αλήθεια είνε αυτό, Σαμουήλ.

— 'Επρόσθετα πώς έχεις μία κόρη της παντρειάς.

— Δεν πιστεύω να μίληρες και για προίκα; Γιατί έβρες δεν βέλω να κάνω γαμπρό, παρά μόνον από συμφέρον...

— 'Εννοια σου... Μόνον είπα: 'Ο Σαμουήλ είνε ένας τίμιος άνθρωπος. 'Η υπογραφή του αξίζει χρυσάφι. Κερδίζει τουλάχιστον ένα εκατομμύριο το χρόνο.

— Πολλά είπες, 'Αθραάμ. Τέλος πάντων όμως, σ' εύχριστώ για την καλή σου διάθεσι...

— Μπα!... Μεταξύ μας τώρα...

— Και σ'ε ποιόν έδωσες αυτές τις καλές πληροφορίες;

— Σ' έναν υπάλληλο της 'Εφορείας που κανονίζει τούς φόρους του κεφαλαίου...

— ! ! ! !

συναρπαστικό μυθιστόρημα της ζωής της θά είχε ένα τόσο απλό και κάπως θλιβερόν επίλογο; Και όμως...

ΦΟΥΝΚ—ΜΠΡΕΝΤΑΝΟ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΟΦΗΤΕΥΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Μία νέα επιστημονική μέθοδος για την εξιχνίασι του μέλλοντος. 'Η έρευνες του 'Αμερικανού αστρονόμου Τζών Μπάτλερ. Μία πρακτική μέθοδος μαντείας. Τά τρία πρακτικά σχεδιαγράμματα του Μπάτλερ. 'Η καλές κι' η κακές στιγμές της εβδομάδος, κλπ. κλπ.

Η επιστήμη έχει παρουσιάσει, μέχρι σήμερα, πολλά εκπληκτικά θαύματα, μά δεν έχει θρῆ ακόμη τόν τρόπο για να διαβάσουμε το μέλλον. Γι' αυτό, είμαστε υποχρεωμένοι να καταφεύγουμε ακόμα στους αστρολόγους, στους χειρομάντις, στα μέντιουμ, στις χαρτορίχτρες και σ' ένα σωρό άλλους τσαρλατάνους, που δεν έχουν κανένα άλλο χάρισμα παρά μία θερμή κι' αχαλίνωτη φαντασία.

Αυτό το κενό της επιστήμης έρχεται εύτυχως σήμερα να συμπληρωσθί ο 'Αμερικανός αστρονόμος Τζών Μπάτλερ μ' ένα σωστό, λογικό και συγχρονισμένο σύστημα αστρολογίας.

'Όπως ήδη αναφέραμε, καμιά από τ'ας «μαγικές» μεθόδους που έφευρε δεν άντχει στον έλεγχο της αληθινής επιστήμης. Καμιά δεν μπορεί να μάς αποκαλύψθί το μέλλον με βεβαιότητα και ακρίβεια. 'Όστόσο, υπάρχουν κάποια από όλας, την οποία μπορεί κανείς να προσέξθί με σοβαρότητα. Πρόκειται δέ για την αστρολογία, δηλαδή για την «επιστήμη» που φανερώνει την μοίρα, το πεπρωμένο (ή ωρασκόπιο) ενός ανθρώπου από τη μελέτη τών αστρικών επιδράσεων. 'Όπως η αλχημεία ήταν η μητέρα της χημείας, έτσι κι' η αστρολογία εδημιούργησε μία από τις θετικές επιστήμες της εποχής μας: την αστρονομία. Κατά τόν Τζών Μπάτλερ λοιπόν μπορούμε τώρα με την βοήθεια της αστρονομίας να προβλέψουμε, να μαντέψουμε το μέλλον.

Οι παλαιοί αστρολόγοι έλεγαν: «'Αν γεννηθήκατε υπό την επίδρασι του τάδε άστερισμού, θά έχετε το δέινα πεπρωμένο». Αυτές η προφητείες σήμερα είνε η μόνη απ' όλας που δεν φαίνονται παράλογες από τούς επιστήμονες. Κι' αυτό, γιατί έχει εξακριβωθί ότι τ'ας διακεκομμένας τών άστρων του Σύμπαντος εκπέμπουν μία μυστηριώδη ακτινοβολία, μία «ραδιοενέργεια», η οποία διχώς άλλο έξασκει επί του πλανήτη μας και συνεπώς και επάνω μας, ένα πλῆθος επιδράσεων.

Αυτές η μυστηριώδεις έκπομπές επιδρούν Ι-δίας επί τού έγκεφάλου μας, ο οποίος μοιάζει ως γνωστόν μ' ένα υπερευαίσθητο ραδιόφωνο. Διά τού έγκεφάλου λοιπόν η επιδράσις τών άστρων καθορίζουν άσυναίσθητως το πεπρωμένο μας.

Έχοντας τώρα θάσι αυτές τις θετικές παρατηρήσεις, ο 'Αμερικανός αστρονόμος κατέληξε, ύστερ' από πολλές έρευνες, στο εξής συμπέρασμα: «'Όταν θά θάσσουμε στο σημείο να γνωρίσουμε πλήρως αυτές τις ακτινοβολίες τών άστρων, αυτή τη μυστηριώδη «ραδιοενέργεια» τους και τ'ας αποτελέσματα της επιδράσεώς της επί της γής και επί όλου του οργανικού θαλάσσιου, θ' αποκτήσουμε τότε ένα άσφαλές μέσον για την εξακριβωσι της αιτίας όχι μόνο μερικών μυστηριωδών φυσικών φαινομένων, αλλά και για την εξακριβωσι τού μέλλοντος, τού πεπρωμένου ενός ανθρώπου και τών γεγονότων που πρόκειται να τού συμβούν στή ζωή του. Θά μπορούμε δέ να μάσ και ολόκληρης της ανθρωπότητος. Τέλος, έπειδή η επιδράσις αυτή τών άστρων, ως επί το πλείστον, θέλει πολλά χρόνια ή αιώνες για να θάσθί μέχρι της Γής, μπορεί κανείς να πθί ότι από μία σειρά προσεκτικών παρατηρήσεων, θάάουμε στο σημείο να προβλέψουμε όχι μόνον το έγγυς, αλλά και το άπώτερο μέλλον!

'Εξ άλλου, δεν πρέπει να μάς σκανδαλίζουν όλα αυτά, γιατί η νεωτέρα φυσική μελετάει με τόν πιο σωστόν τρόπο αυτήν την ραδιοενέργεια τών άστρων, η αστρονομία προσπαθεί να εξιχνίασθί το μυστήριο της επιδράσεως που εξαπολύει η κηλίδες τού ήλιου κι' η ανθρωπολογία αναγνωρίζει την επίδρασι τών οφθαλμών φαινομένων επί τού έγκεφάλου μας και τού σχηματισμού τού νου μας. 'Η αστρολογία λοιπόν, όπως βλέπετε, είνε η πιο άσφαλής μέθοδος για τις προβλέψεις τού μέλλοντος.

'Ο Τζών Μπάτλερ μάς θυμίζει κατόπιν ότι, μέσα στο Σύμ-

παν, δεν συμβαίνει τίποτε τυχαίως. 'Η τύχη δεν εκφράζει τίποτε άλλο, παρά την άγνοια μας για τις πραγματικές αιτίες τών φαινομένων. Συνεπώς, τ'α πάντα αποκαλύπτονται με τούς μαθηματικούς υπολογισμούς.

Πώς μπορούμε τώρα να προβλέψουμε το μέλλον με τούς μαθηματικούς υπολογισμούς;

'Ο 'Αμερικανός αστρονόμος μάς υποδεικνύει τόν τρόπο. 'Εξέτασε 500.000 περιπτώσεις ανθρώπων που γεννήθηκαν το μήνα Μάιο και με μία προσεκτική στατιστική διεπίστωσε ότι τ'ας 97 ο)ο αυτών τών ανθρώπων παρουσιάζουν έναν ανεπτυγμένο θαμνό έξυπνάδας. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι «όποιος γεννήθηκε τόν Μάιο, είνε προφανώς έξυπνος άνθρωπος».

Με τη στατιστική λοιπόν, που έχει μία τεραστία ανάπτυξι στην 'Αμερική, ο Τζών Μπάτλερ κατάρθωσε να καταστρώσθί ένα αξιοθαύμαστο σύστημα μοντέρνας αστρολογίας. 'Εξήτασε, παραδειγματος χάριν, πολλές χιλιάδες περιπτώσεων ανθρώπων που γεννήθηκαν τόν Φεβρουάριο και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι κατά 95 ο)ο οι άνθρωποι αυτοί είνε άτυχοι. Με το σύστημα λοιπόν αυτό, ο 'Αμερικανός αστρονόμος εφ'ταξε τρία βασικά σχεδιαγράμματα: της ανθρωπότητος, τού ανθρώπου και της εβδομάδος.

Το σχεδιάγραμμα τού ανθρώπου, π. χ., δείχνει το πεπρωμένο του, την έξυπνάδα του και τόν χαρακτήρα του.

'Όποιος γεννήθηκε τόν Μάιο, είνε τυχερός άνθρωπος, ενώ όποιος γεννήθηκε το Φεβρουάριο δεν είνε διόλου τυχερός.

'Όποιος γεννήθηκε τόν Ιούνιο ή τόν Αύγουστο, έχει ισχυρό χαρακτήρα, ενώ αντίθετως, οί γεννηθέντες τόν Ιανουάριο, τόν Μάρτιο και το Σεπτέμβριο, έχουν αδύνατο χαρακτήρα. Με τόν ίδιο τρόπο μπορούμε να εξακριβώσουμε αν ένας άνθρωπος είνε πολύ ή λίγο συμπαθητικός, φλογερός σ'α πάθη του ή ψυχρός, δραστήριος ή τεμπέλης.

'Επίσης, όποιος γεννήθηκε τόν Ιανουάριο, τόν Μάιο, τόν Αύγουστο και τόν Δεκέμβριο, είνε πολύ έξυπνος άνθρωπος, ενώ αντίθετως, οί γεννηθέντες τόν 'Απρίλιο και τόν Σεπτέμβριο, δεν φημιζονται για την έξυπνάδα τούς.

Το πιο περίεργο, αλλά και το πιο πρακτικό από τ'ας σχεδιαγράμματα τού Τζών Μπάτλερ, είνε άσφαλώς το περίφημο σχεδιάγραμμα της εβδομάδος. Σ' αυτό ο 'Αμερικανός αστρονόμος δείχνει τις περισσότερες ή λιγότερες ευνοϊκές στιγμές της εβδομάδος.

Στο σχεδιάγραμμα αυτό βλέπουμε έφτα πλατείες στήλες που αντιπροσωπεύουν τις ημέρες της εβδομάδος. 'Η πρώτη τη Δευτέρα, η δεύτερη την Τρίτη κ.λπ. Κάθε στήλη χωρίζεται κατέως σ'ε δυο: το άριστερό μέρος δείχνει το «πρωί» και το δεξί το «απόγευμα». 'Η δέ περισσότερη ή λιγότερη ευνοϊκή στιγμή της εβδομάδος, για να κάνθί κανείς κάτι μ' επιτυχία, υποδεικνύονται με την ανύψωσι ή την πτώσι της γραμμής.

'Η πιο ευνοϊκή λοιπόν στιγμή της εβδομάδος, παραδειγματος χάριν, είνε σύμφωνα μ' αυτό το σχεδιάγραμμα, το «απόγευμα της Τετάρτης». 'Επίσης ή πιο άκατάλληλη στιγμή της εβδομάδος για να κάνθί κανείς κάτι είνε το «απόγευμα της Πέμπτης».

'Ετσι, λοιπόν, χάρις στον 'Αμερικανό αστρονόμο Τζών Μπάτλερ, έχουμε σήμερα μία «αστρολογία» βασισμένη σ'ε θετικά πορίσματα της επιστήμης.

Μ. ΑΣΤΙ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', 'Αθήνα.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία κατ' μη συννοουμένη υπό δικαιομάτος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντός δραχμιάς 4. Η αμοιβή του υπερτίμησής του παρά των «Υποπρακτορείων» απαγορεύεται.

Πολλοί αναγνώσται των έπαρχιών μίς ρωτούν πώς θα μπορούσαν να αποκτήσουν τα βιβλία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα οποία δεν έπρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους απαντώνμεν ότι άρκει να μίς στείλουν 8 δραχμιάς εις γραμματόσημα δι' έκαστον βιβλίον και να τούς τα στείλωμεν ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις τὸ «Υποπρακτορείον» των έφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τὸ ἀποκτήσουν άσφαλώς.

NOR — NOR.— Μίς γράφετε στην έπιστολή σας :

«Λαμβάνω την τιμήν όπως παρακαλέσω ύμιν να δημοσιεύσετε τὸ κάτωθι ποιηματάκι, σὰς παρακαλῶ δὲ νὰ μὲ κρίνετε έπεικῶς, διότι διὰ πρώτην φοράν έπεχείρησα νὰ γράψω κί' έγὼ ἕνα στοιχάκι».

Αυστυχῶς, ὅσον έπεικῶς κί' ἂν σὰς κρίνουμε, δὲν έχετε νὰ κερδίσετε τίποτε. Ἀντιθέτως μάλιστα. Πρέπει μάλλον νὰ σὰς ποῦμε ἕν πάση εὐληκρινεῖται ὅτι τὸ ποιήμα σας δὲν εἶνε παρά πρωτόλειον, χωρίς ποιητικὴν εὐκρινεῖται καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις :

«ΣΤΟΙΧΟΙ ΜΙΑΣ ΒΡΑΔΥΑΣ»

Ἐλα μικρή μου μὴν πονᾷς
κί' ἡ μοῖρα μας γελᾷ
ἀφοὺ μίς ἔδωκε τούς δυὸ καλὰ.

Οὔτε τὰ νάξια μὰ οὔτε κί' ὄλος ὁ κόσμος
θὰ μίς χωρίσουν πιά
ἀφ' ἡ καρδιάς μας ἔγινηκαν μιά.

Ἐλα μικρή μου μὴν ἀργεῖς
γιατ' ὁ καιρὸς περνᾷ
καὶ ἡ φτωχή μας ἡ καρδιά γερνά

Ἐτσι δὲν εἶναι μ' ἀγαπᾷς
κί' ὁμως δὲν μοὺ τὸ λές
κί' ὄλο μονάχη κάθεται καὶ κλαίς.

Γῆρε λοιπὸν μικροῦλα μου
καὶ πάρ' ἕνα φίλ
καὶ πέταξ' ὕστερ' ἄστατο
(Πουλί).

Θέλετε τώρα τὴν εὐκρινή συμ-
βουλὴ μας: Διαβάστε νεοελληνι-
κὴν ποιήσιν. Διαβάστε πολὺ καὶ
συστηματικῶς. Ἐτσι μόνον θὰ μῆ-
τε στὸ νήμα τῆς τέχνης καὶ θὰ
γράφετε ἴσως εἰς τὸ μέλλον κα-
λοὺς στίχους.

Α. ΔΑΝ., Κων.πολ. — Μίς
γράφετε :

«Πολυαγαπητὸν «Μπου-
κέτο»

Θὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ εἰ-
μαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιόους
ἐκείνους ἀναγνώστας σου,
οἱ ὅποιοι ἐπιτυχάνουν κά-
τι καὶ γίνονται μετὰ εὐχα-
ριστήσεως δεκτοί

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

Ἱδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Ἐσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος Δραχ. 200

ἑξάμηνος » 100

Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 6

Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτησίᾳ συνδρομὴ σελλι-
νία 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται
πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.

Γιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἔγγραφην συνδρομῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύ-
λιν πώλησιν, ἡ Ἐταιρία New York News Agency General P. O.
Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοῦ.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἔγγραφην συνδρομῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύ-
λιν πώλησιν, ἡ Ἐταιρία New York News Agency General P. O.
Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοῦ.

Π. Σ. Κ., Κων.πολ.— Σὺ
εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὴν καλὴν
σας. Στείλτε ὅτι έχετε καὶ ἄλλοι
λέτε. Βόλλες ὅμως ἕνα πτωχό
πάνω-πάνω στὰ χειρόγραφα σας
γιὰ νὰ ξέρουμε ἀπὸ ποῦ προ-
έρχονται. Ὅσο γιὰ τὰ ἐπιστολάκια
τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, δὲν
έχομε πρόχειρο αὐτὴ τὴν ἐπι-
στολὴν καὶ βιβλίον. Θὰ σὰς ἀπο-
στέλλωμεν σχετικῶς εἰς προσέ-
χον.

Γ. ΓΕΡΑΝΗΝ, Τρίκαλα.— Ἐ-
πάρχουν πολλὰς διανομὰς καὶ
καρδινὰ ῥισκίᾳ, ἐκ τῶν ὁ-
ποίων μερικὲς εἶνε περιήγες. Ὁ-
λά ὅλας σὲ γαλλικὴ. Πάντως ὁ
καρδινάλιος δὲν ὤρθε ἐν ὁμο-
ποσὶ ποὺ παρουσιάζουν τὰ με-
σορήματα. Ἦσαν ἕνας ποῦ μὴ
γάλλος πολιτικός, στὸν ὅποιον
Γαλλία χρωστᾷ τὴν σημερινήν
δύναμιν.

Ο ΖΑΚΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 44)

στὸ πῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε προκαλέσει τὸ μί-
σος τοῦ, δίνοντάς του μίαν μέρα μιά κλωταῖα.

Ἰερωνίας ὁ Χόρριγκαν ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ παράθυρο τοῦ
στούντιο, στάθηκε καὶ ἔγνεψε στὸν πίθηκο, ὁ ὁποῖος τὸν
κύτταζε στὰ ματῖα. Τὸ ζῶο θέλησε ν' ἀποκριθῇ σ' αὐτὸ τὸ
κάλεσμά του. Ἐτρεξε στὴν μιά πόρτα τοῦ στούντιο, ἔπειτα
στὴν ἄλλη, μὰ, θρίσκοντάς τες καὶ τῖς δυὸ κλεισμένες, ἄρ-
χιζε νὰ κλαίῃ.

Προχώρησε κατόπιν πρὸς τὸ παράθυρο, κόλλησε τὴ μύτη
του στὸ τζάμι κί' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπελπισμένα. Ὁ κύ-
ριος τοῦ τοῦ ἔγνεψε πάλι σάν νὰ τὸν προσκαλοῦσε νὰ τὸν
ἀκολουθήσῃ κί' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Ζακὸ, μέσα στὸ στούντιο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἐδῶ κί' ἔ-
κει μὲ μανία. Δὲν μπορούσε νὰ βγῇ ἔξω. Μὲ τὸ ρόπαλό του
στὸ χέρι χτυποῦσε τοὺς τοίχους.

Οἱ ἡθοποιοὶ ποὺ ἦσαν στὴν ἀκρογιαλιά, ἀκούγοντας τὰ
οὐρλιαστάκια του, ἔτρεξαν πρὸς τὸ στούντιο... Ἐκεῖ ὄρθηκαν
τὸν Μάρτεν νεκρό...

Σε λίγο, ὅταν παρηγοιάστηκε κί' ὁ Χόρριγκαν κάνοντας τὸν
ἀνέστη, τοῦ δηγήθησαν τί εἶχε συμβῇ. Ἡ ἀπελπισία ποὺ
ἔβλεπε τότε ἦταν τὴση, ὥστε ὅλοι προσπαθήσαν νὰ τὸν πα-
ρηγορήσουν ὅπως μπορούσαν.

Τὸν πίθηκο, στὸν ὁποῖο ἀπέδωσαν τὸ ἔγκλημα, τὸν ἔκλει-
σαν σ' ἕνα κλουβί.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφτασε τὸ θατόρι, τὸ ὁποῖο θὰ παρε-
λάμβανε τοὺς ἡθοποιοὺς γιὰ νὰ τοὺς ξαναπαῖν στὴν Ἀμε-
ρικὴ, ὁ καινούργιος διευθυντὴς ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸν
Μάρτεν, πήρε τὸν Χόρριγκαν στὴν αἴθουσα τῆς προβολῆς
ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι καὶ οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ καὶ τοῦ
εἶπε:

— Θὰ προβάλλουμε ἕνα κομμάτι τῆς ταινίας ποὺ πήραμε
στὸ νηοὶ καὶ ποὺ μοὺ φαίνεται ὅχι καὶ τόσο καλὰ παρμένο.
Κί' ἡ προβολὴ ἄρχισε.

Μὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Χόρριγκαν ἀνατρίχιασε,
διέποντας στὴν ὁδὸν τὸ γραφεῖο τοῦ θεῖου του καὶ τὸν ἴ-
διο τὸν Μάρτεν σκυμμένον σ' αὐτό.

Κί' ἔξαφνα ἔβγαλε μιά πνιγμένη κραυγὴ βλέποντας τὸν
ἴδιο τὸν αὐτὸ του νὰ μπαίνει μέσα στὸ γραφεῖο καὶ νὰ πλη-
σιάζῃ τὸν θεοὶ του... Εἶδε κατόπιν τὸν αὐτὸ του νὰ σηκῶν
τὸ ρόπαλό καὶ νὰ χτυπᾷ τὸ θῦμα του... Κί' ἔπειτα πειὰ τί-
ποτε...

Ὁ νέος διευθυντὴς γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

— Οἱ πίθηκοι εἶνε ζῶα μιμητικά. Θέλουν νὰ κάνουν ὅτι
κάνουν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Ζακὸ σὰς εἶδε νὰ «γυρίζετε» τὸ μῆ-
χανήμα σας καὶ, τὴν ὥρα ποὺ κάνατε τὸ ἔγκλημα, θρίσκον-
τας ἕνα μηχανήμα τοῦ στούντιο, θέλησε νὰ σὰς μιμηθῇ. Ἐ-
τσι πήρε τὴν ἀποκαλυπτικὴ αὐτὴ ταινία. Βρίκαμε στὸ μῆ-
χανήμα τ' ἀποτυπώματα τοῦ χεριοῦ του.

Ὁ Χόρριγκαν, μ' ἕνα πῆδημα, θρέθηκε στὴν εἴσοδο τοῦ
στούντιο. Μὰ ἐκεῖ θρέθηκε μπροστὰ σὲ δυὸ ἀστυνομικοὺς
τοῦ τὸν ἔπιασαν καὶ τοῦ πέρασαν τῖς χειροπέδες...

ΘΕΟΡΝΤΟΝ ΛΟΝΣΕΝΤΕΊΛ

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ Η ΠΡΩΤΗ ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

ὅτι κί' ἡ ζωὴ τῶν πλουσίων ἔχει κί' αὐτὴ τῖς ἀπογοιτευσεις
τῆς, ὅπως ἀκριβῶς κί' ἡ ζωὴ τῶν φτωχῶν...

Μὰ τὸ πὸς τραγικὸ ἦταν ὅτι ἡ Ντόροθυ Γκὺς ποτὲ δὲν
δοκίμασε ἕνα μεγάλο κί' ἀληθινὸν ἔρωτα. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ
παραπονοῦ ἔσθωσε τέλος τὸ «ἄστρο» τῆς ἀπὸ τὸ κίνημα-
τογράφο.

Ἡ Νόρμα Ταλμάτς, πάλι, ἦταν μιά ἀπὸ τῖς τραγικῆς
βεντέτες τοῦ βοῦθοῦ κινηματογράφου. Σ' αὐτὸ συνέτεινε
κί' ἡ μουσικοπαθεία τοῦ χαρακτήρος τῆς. Αὐτὴ ἡ ἡθοποιὸς
ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε στὸ Λὸς Ἀντζελες, ἀπὸ μιά κακὴ
τῆς μοῖρα δημιουργοῦσε διαρκῶς αἰσθηματικὰ δράματα.

Συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἔρευνα τοῦ δημοσιογράφου Μώρις
Μπέγκελ, ἡ Νόρμα Ταλμάτς ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ τελείωσαν
ταρακὰς τῖς μέρες τοὺς δεκατέσσερες ἀνθρώπων, μεταξὺ δὲ
αὐτῶν κί' ὁ Ἐμὴλ Μόγκλυ, ὁ «πὸς ὁμορφος ἄνδρας τῆς
Νέας Ὑόρκης». Αὐτὸς ὁ δυστυχὴς εἶχε τιμωρηθῇ, θὰ μπο-
ρούσε κανεὶς νὰ πῇ, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἔρωτα, γιὰ τὴν περι-
πλοήσιν.

Ὅταν γνῶρισε τὴ Νόρμα Ταλμάτς, ποὺ βρι-
σκόταν τότε στὴν πὸς μεγάλῃ δόξᾳ τῆς, ὁ Ἐμὴλ Μόγκλυ
ἔβλεπε νὰ παίζῃ μαζί τῆς. Ἡ ὁμορφὴ βεντέττα στὴν ἀρχὴ
ἐπαινεῖται μὲ τῖς τρέλλες του, μὰ εἶχε ὀρκισθῇ νὰ τὸν

Ο ΝΤΟΡΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

Ντορῇ!...

...Θυμάσαι, καμμιά φορά, τὸ σπῖτι μας; Τὰ πράσινα λει-
βάδια τοῦ χωριοῦ μας; Θυμάσαι καὶ τὸ ποταμάκι μας, ποὺ
τρέχει καὶ πηδαίει σάν κί' ἑσένα; Θυμάσαι τὸ χωράφι μας,
ποὺ σοὺ μάζευε καὶ σοῦδινε γιὰ ὄρεξι χλωρὲς καλαμπο-
κιές; Τῖς ἀχλαδιές, τὰ δέντρα μας, τὰ κλήματα τοῦ ἀμπε-
λιοῦ μας, τὰ θυμάσαι;... Θυμάσαι ποὺ σοὺ ἔδινε νὰ τρῶς ρό-
γες ἀπὸ ραζακιά σταφύλια;... Καὶ μὲ τί ὄρεξι ποὺ τῖς ἔ-
τρωγες, Ντορῇ!... ὅπως τῖς καραμέλλες!... Τὴ θυμάσαι τὴν
Θανάσσω, τὴ μικρὴ μου ἀδελφή; Τὸν θυμάσαι, Ντορῇ, τὸν
ἀδελφοῦλή μου, ποὺ σοὺ τὸν ἔβαζε καθάλλα καὶ πηγαίναμε
κάτω, στὴν ἀκρινὴ θρυσούλα τοῦ χωριοῦ μας καὶ σοὺ σφύ-
ριζε νὰ πῆς;... Τὰ συλλογιέσαι αὐτά, καμμιά φορά, Ντορῇ
μου, τὰ μεσημέρια, ἐκεῖ ποὺ σταλίζει στὸν ἴσκιό τῆς μελι-
κοκκίας;... Τί συλλογίζεσαι τὰ θράβυα;... Ξέρεις, Ντορῇ;
τούς τὸ γράφα στὸ σπῖτι πὼς ὑπηρετοῦμε στὸν ἴδιο λόχο καὶ
οἱ δυὸ μας!

...Μὰ κανένας ἄλλος δὲν τὸ ξέρει τὸ μυστικὸ μας κί' ὁ-
λοι μὲ περνᾶνε γιὰ τρελλό, γιὰτὶ σὲ περιποιοῦμε τόσο καὶ
κυττάζω νὰ σὲ ξειδρώσω γιὰ νὰ μὴ «πιστῇς». Ποὺ σὲ κα-
θαρίζω ἀπ' τὴ σκόνι, ποὺ σὲ φέρνω ἐδῶ γιὰ νὰ πῆς κρῦο
καὶ καθαρό νεράκι.

...Θυμάσαι τὸν πατέρα μου, τὸν γέρο;... Θυμάσαι τὸ σπι-
τάκι μας;... Θυμάσαι τὴν κληματαριά μας, ποὺ ζῶνει καὶ
σκιάζει τὴν αὐλὴ; Τί γουλάτα σταφύλια καὶ λιμπιστικά ποὺ
κρεμαίει κάθε καλοκαίρι!... Καὶ τὴν Μύρνα μας, Ντορῇ μου,
τὴ θυμάσαι, ποὺ σὲ χαιδεύε ἀπαλά καὶ μαλακὰ ἑπάνω στὸ
λαμὸ μὲ τ' ἀσπροῦλό τῆς χέρι;...

Τὸ ἄλογο σταματοῦσε φορές-φορὲς τὴ θοσκὴ, σήκωνε τὸ
κεφάλι του, τέντωνε τ' αὐτιά ἐμπρὸς καὶ φρούμαζε σάν ν'
ἀπαντοῦσε στὸ Φῶτι.

Ὁ ἐπιλοχίας ποὺ ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ τῖς θατου-
λιές, γύρισε καὶ ἔδωσε ἀναφορὰ λεπτομερῇ στὸν λοχαγό.

Ἐκεῖνος, συγκινημένος, κάλεσε τὸ πρῶτὸ τὸν στρατιώτη:
— Λαμπούλα, τοῦ εἶπε, ξέρω πειὰ τὸ μυστικὸ σου καὶ
τί δεσμὸ ἔχεις μὲ τὸ ἄλογο. Ἀπὸ σήμερα σὲ διορίζω ἵππο-
κόμο μου... Ἐτσι δὲν θὰ χωρίσετε ποτέ!...

Ὁ Φῶτης μόνον ποὺ δὲν τάχασε ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴ
χαρὰ του, ἀλλὰ μέσα στὴν πλημύρα τῆς χαρὰς μιά ἀπορία
τοῦ βασάνιζε τὴ σκέψι διαρκῶς:

— Ἀπὸ ποῦθε τόμαθε ὁ λοχαγός;

Καὶ ὅταν ἔπαυσε τὸ ἄλογο γιὰ νὰ τὸ ξεσελῶσῃ καὶ νὰ
τὸ περιποιηθῇ, ἔσκυβε κοντὰ σ' αὐτὸ τοῦ καὶ τὸ ρωτοῦσε,
χαιδεύοντάς το συγχρόνως στοργικῶς.

— Πὼς τόμαθε ὁ λοχαγός;... Μὴν τόμαθε σὺ, Ντορῇ μου;...

Ἀλλὰ πὼς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὁ Ντορῆς;

Πλησίαζε τὴ μούρη τοῦ μονάχου σ' αὐτὸν καὶ κατασφύ-
λωνε τ' αὐτιά, σάν καὶ νὰ τὸν στενοχωροῦσε ἀπὸ μέσα τοῦ.

Ἡ ἔλλειψις, ἴσως, τῆς φωνῆς, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ἐκδικηθῇ. Κί' ὅταν καταλάβε ὅτι αὐτὸς εἶχε ἐρωτευθῇ φο-
θερὰ μαζί τῆς, ἄρχισε νὰ τοῦ φέρεται μὲ ψυχρότητα καὶ
νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς. Ἐτσι, ὁ Ἐμὴλ Μόγκλυ,
μὴ ὑποφέροντας τὴν στέρεσιν τῆς ἐρωτίας τῆς ζωῇ τοῦ.

Ἡ Νόρμα Ταλμάτς γ' αὐτὴς ἀκριβῶς τῖς δραματικῆς
περιπετειῖες τῆς, εἶχε ὀνομασθῇ ἡ «κόκκινη βεντέττα» τοῦ
Λὸς Ἀντζελες κί' αὐτὸς ὁ «τίτλος» τῆς ἔμεινε ὡς τὴ δύσι
τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἄστρον τῆς.

Ἡ Μπέσσυ Λῶθ, ἔπειτα, ἦταν μιά ἀπὸ τῖς βεντέτες ποὺ
ἀναστάτωσαν τὰ πρώτα χρόνια αὐτὴ τὴν πόλιν τοῦ κινη-
ματογράφου.

Τὸ ἴδιο μπορούμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴν Πηλὴ Χουαίτ,
ποὺ ὁποῖος δὲν ἦταν ὁμορφὴ μὰ εἶνε μιά διαβολικὴ ἐξυ-
πνάδα καὶ μιά ασατανικὴ καρδιά. Ὅσο τώρα γιὰ τὴ Μαίη
Μούρραϊν, ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς αὐτῆς τῆς βεντέττας ἔμεινε
μ' ἕνα περιπετειώδες καὶ συναρπαστικὸν ρομάντο.

Ἀπὸ τοὺς γόητες, ἐξ ἄλλου, τῆς ὁδοῦ, ἐκεῖνος ποὺ ἀ-
πασχόλησε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπασχολῇ τὴν κοινὴ γνώμη
μὲ τῖς αἰσθηματικῆς ἱστορίας τοῦ εἶνε ὁ περίφημος «βασι-
λῆς τοῦ γέλωτος», ὁ Σαρλό.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀντζελες ἀπὸ τὸ
1900 ὡς τὰ σήμερα ἀπορεῖ βέβαια νὰ ἀλλάξῃ μορφή. Ὅσο
τόσο ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε ὁ Παράδεισος τῶν βεντέ-
τῶν κί' ἡ κόλασις τῶν ὁμορφῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κό-
σμου. Γι' αὐτὸ κιόλας εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ξεχάσετε ἔστω
κί' ἂν τὴν ἐπισκεφθῇτε γιὰ λίγες μέρες καὶ ἔχετε τὴν ὁ-
νειρώδη ἢ ἐφιαλτικὴ ζωὴ τῆς. ΡΟΜΠΕΡ ὉΛΟΡΕΪ.

ΜΗΝΥΤΑΡ
Τὰ 4 είσιμα φαγητά

RECORD

ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ ΓΙΑΛΑΝΤΖΗ
ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ
ΙΜΑΜ ΜΠΑΪΛΑΝΤΙ
ΦΑΣΟΛΑΚΙΑ ΜΕ ΤΟ ΛΑΔΙ
ΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ
ΠΙΠΕΡΙΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ
ΜΠΑΜΙΕΣ ΣΤΟ ΛΑΔΙ
Παρασκευάζονται με τὰ ἀγνό-
τερα ὑλικά, ἀπὸ τὸν εἰδικότερον
τεχνίτη καὶ με γούστο σπητικό.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΑΠΟΚΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΑΝ. Β. ΧΑΪΤΑΣ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27 — ΤΗΛ. 24-406

ΤΑΠΗΤΕΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τοὺς ὥραιότερους καὶ στερεωτέρους ΤΑΠΗΤΑΣ
θάεϋρητε εἰς τὴν ἔκθεσιν

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΩΝ

Μητροπόλεως 27

Πλουσία συλλογὴ παντὸς εἴδους ταπήτων
Παρέχονται καὶ εὐκολία πληρωμῆς.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας: Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεοφάνους ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυιᾶς καὶ Κολιδορίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρρακῶν πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79. πλησίον Λαχαναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καρσιώτης 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16. παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαῶν.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσομενοι μετὰ τὸ πλεονέστερον συνοικιακὸν παράτημά
μας ἀποφενύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως
εἰς τὸ κέντρον.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Πρὶν ἀποφασίσετε νὰ ντυθῆτε, νὰ κομψοθῆτε, νὰ φέ-
τε ἕνα καινούργιο φόρεμα, ἐπισκεφθῆτε τὸν Οἶκον Ραπ-
κῆς τῆς κ. Χρηστίνας Α. Θεοδωροπούλου, ὁδὸς Μητρο-
πόλεως 14α.

Εἰς τὸν Οἶκον Ραπκῆς τῆς κ. Θεοδωροπούλου γίνονται
ἀληθινὰ θαύματα. Αἱ κυρίαι ἐξέρχονται ἐκείθεν ντυμέ-
ναι με γούστο παριζιάνικο.

Ὁ Οἶκος τῆς κ. Θεοδωροπούλου εἶνε μοναδικὸν ἐν-
αὐτὸν κοπτικῆς, μετὰ τὸ τελευταῖον γεωμετρικὸν σύστημα. Ἡ
μαθήτρια εὐρίσκουν εἰς αὐτὸν στοργικὴν ἐνδιαφέρον καὶ
μέριμναν, οἰκογενειακὸν περιβάλλον καὶ ἐξέρχονται πο-
ταχῶς ἀριστα κατηρτισμέναι.

ΚΥΡΙΑ,

Ἐλέτε νὰ ἐξασφαλίσετε τελείαν ἐφαρμογὴν
ἀνάπανοιν συγχρονῶς καὶ ἐλευθερίαν στὰς ἀνι-
σεις σας καὶ προ παντός τὴν πραγματικὴν ἐλασ-
τὴν γραμμὴν τὴν ὁποῖαν οἰεῖσθε καθε αἰ-
μία.

Τὰ ἐπιτυγχάνετε ἀσφαλῶς ὅλα αὐτὰ ἐάν πο-
ραγγεῖλετε μιαν Ζώνην ἢ ἕνα Κορσέ καὶ τὴν
Στηθόδεσμόν σας στο

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝ)ΦΟΥ ἈΤΤΙΚΟΝ

Υφάσματα πλεκτά διὰ ΤΑ-
ΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ καὶ
ΜΠΑΡΟΛΕ σὲ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ
χρωματισμούς. ΤΑΓΙΕΡ
ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ, ἔτοιμα
καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ, ὡς καὶ
ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΠΛΑ-
ΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

ΙΩΑΝΝΑ Μ. ΛΑΔΗ

ΜΟΔΙΣΤΑ

ΑΝΩ ΑΛΩΝΙΑ

ΚΗΦΙΣΣΙΑ

ΛΟΓΙΣΤΗΣ ΠΕΠΕΡΟΥ
διαθέτων ὥρας ἀναμονῆς
τὴν τήρησιν θυβλίων. Πληρο-
φῶραι: Γερμανοῦ Παλαιῶν
τῶν 5 β' Κηφῶν Κλαυθμῶν.

Ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἀνακαίνισις
ἐνός ἱατροῦ
Ἐπαναδίδει
τὴν νεότητά
σὲ μιὰ ἐπιδερμίδα
μαραμένη καὶ ρυτιδωμένη

Ἡ ἱατρικὴ ἐφημερίς τῆς
Βιέννης ἀναγγέλλει τὸν τελευ-
ταῖον δρᾶσμον τῆς ἐπιστήμης
ποῦ θὰ ἐκπληρῇ τὸν κόσμον.
Ὁρῶντων εὖρε τὴν ἀφορμὴν
τὴν ρυτίδαν, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ
μᾶλλον νὰ τὴν ἀφαιρῶν. Μητέ-
ρες ἀκόμη καὶ γαλιᾶδες
δοῦναι τὴν νῦν ἐξασφαλίσαν
τὴν νεότητάς των. Γυναῖκες 50
ἡλικίας καὶ πλέον μποροῦν
νὰ ξαναῤῥουν τὴν ὡραία ἐπι-
δερμίδα καὶ χωρίς ρυτίδες
τῆς νεότητός των.

Αἱ ρυτίδες προέρχονται διὰ
τὴν ἐν ἡλικίᾳ καὶ ἐπιδερ-
μὶς χάνει μερικὰ ζωτικὰ καὶ
θερμὰ συστατικά. Αὐτὰ τὰ
συστατικά τὴν προέρχονται
ἀπὸ τὴν ζωά. Ὅταν τὰ ἐπα-
ρτῶνται εἰς τὴν ἀνθρώπινην
ἐπιδερμίδα τὴν καθίσταν ἐκ
νέου φρέσκην καὶ νέαν. Αὐτὰ
τὰ ἐπιπλεονεκτήματα ἀποτελέσματα
τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων
ἐν τῇ Πανεπιστημίᾳ τῆς Βιέν-
νης ἀπὸ τὴν μεθυστικὴν τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr. Stéjkal. Τὰ ἀ-
ποκαταστατικά δικαιώματα ἐκμε-
ταλλώσασθε τῆς ἀποκαλύψεως
τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἡγο-
υμένου παρὰ τῆς Tokalon

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ · ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντή-
ματος - ραπτικής) εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορία: Ὁ-
δὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 5, τυπογραφεῖα «Μπου-
κατῆ» (Πλατεῖα Κλαυθμῶν).

ΓΙΑ Κ'ΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε, σὲ κάθε ἐποχῇ, τὸ
κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙ σὰς παρουσιάζει
τὰ καλύτερα καὶ μοντέρνα ὑφά-
σματα, ἔτσι καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν και-
ρὸν παρέσχε μεγάλας ποσότητας καὶ
πωλεῖ με μεγάλας ἐκπτώσεις, ἥτοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκατωέζικα Δρ. 40
» Μπλανζέ » 50
» Μπουκλέ » 60
» Κλοκέ κλπ. » 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφωρδα ... Δρ. 70
» » μπλανζέ ... » 100
» » σκατωέζικα ... » 120
» » Χιονέ » 130
» » Ἐξτρα » 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά τουαλέτας σέτα ... Δρ. 140
» » μπουκλέ ... » 160
» » κλοκέ ... » 180
» » καμηλό ... » 200
» » ντρέ ... » 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά
εἰς πλουσίαν συλλογὴν καθὼς καὶ με-
γάλην ποικίλιαν εἰς λευκὰ διὰ νυφί-
κας τουαλέτας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΥΨΩΝ (Τιμαὶ ἐργα-
σιασίου): Κάτσα μεταξωτὴ ἀπὸ δρχ.
58, 65, 80, 90, 100, 125.

Ἰδιαίτερος σὰς συνιστῶμεν τὴν λε-
πτὴν καὶ στερεάν μεταξωτὴν κάτσαν
ALMA καὶ LE BIJOU τῶν 195
με δρχ. 150, τῆς ὁποίας εἰμεθα Γενι-
κοὶ Ἀντιπρόσωποι.

Ἐπίσης κάτσοι βαμβακερεῖς ἀπὸ δρ.
20, 25, 50 κλπ. Πρὸς τὸ συμφέρον
σας, ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἐκθεσὶν μας.
Προσοχή, ἀκριβῆ διευθύνειν μὰς θέλετε
Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙ, Ἑρμού 18 α'.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙ ΔΙΑΚΟΣ

EX-ASS STANT ΤΩΝ ΚΑ-

ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE &

HALPHEN

Χειρουργοῦ — Ὁτο-

ρινολαρυγγολόγος.

Ἑμμ. Μπενάκη—Μαυ-

ροκορδάτου 6. Μέγα-

ρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 29.562.

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
ΚΛΩΚΕ

ΣΙΡΕ

ΤΑΦΤΑΔΕΣ

Καὶ ὅλα τὰ νεώτερα Φανταζί

ΣΤΟΥ

ΕΠ. ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΕΡΜΟΥ 3 — ΤΗΛ. 22529 — ΑΘΗΝΑΙ

Χάρτης τοίχων
πλουσιωτάτη συλλογή

όλα τὰ εἶδη φωτισμοῦ
λάμπες, ἀπλὶκ κ.λ.π.
μὲ μηνιαίας δόσεις

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 - ΤΗΛ. 21.894

ΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΗΣ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Κυρίες μου,
Τὸ μυστικὸ τῆς ὡ-
μορφιάς εἶναι ἓνα
καὶ ἀπλούστατον.
Ἦσουν ἡ ἀηλιτισμένη τῆς
ζωῆς καὶ χάρις σὲ μιὰ καλὴ
σύμπτωσιν ἀνεκάλυψα τὸ
ἀπλούστατον αὐτὸ μυστικόν.
Εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς τὸ ἀπο-
καλύψω. Γράψετε με, ἐσωκλεί-
ουσαι φάκελλον μὲ τὴν διεύ-
θυνσίν σας καὶ ἀνάλογον γραμ-
ματόσημον. Δὲν πρόκειται νὰ
σᾶς πωλήσω τίποτε, οὔτε δέ-
χομαι ἐπισκέψεις. Θὰ σᾶς δώσω
μόνον μίαν πολύτιμη συμβουλὴν
καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιὰ τὸ
κάνω αὐτό. Κα' Ἐλπίς Δημη-
τριάδου. «Παλαιὴ ντὲ Βερσαίγ»
Ὁδὸς 10. Ἀθήναι.

ΑΥΓΟΥΛΑΣ
Χαλκοκονδύλη 18 - τηλ. 26-369
"L'ESLAT" ΒΕΡΝΙΚ
Ο ΝΥΧΡ

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟ
ΘΕΛΗΤΡΟ

Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς
κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν τῶν λευ-
κότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνoῦς Ἐκθέσεως
Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ»

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπί-
σης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλο

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ.

Ἡ μεδέρνα γυναῖκα διὰ τὴν ὑγείαν τῆς καὶ
διὰ τὴν σιλουέτταν τῆς πρέπει νὰ παραγγείλῃ
ἓνα Κορσέ ἢ μίαν Ζώνην καὶ τὸν Στηθόδεσμον τῆς
εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 γ' (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝ)ΦΟΥ«ΑΤΤΙΚΟΝ»

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετ' αὐτοῦ
δὲν θὰ ξεβάφουν ποτέ.

